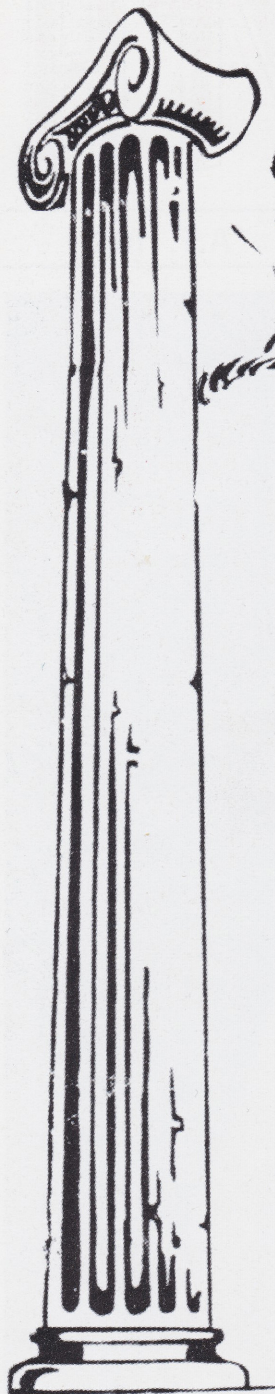
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ Α.Τ. 102

Λαϊκός Σύνδεσμος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΘΗΝΑ
Σολωμού 74, 2ος όροφος τηλ./fax (01) 5225129

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Συγγρού 25, 3ος όροφος τηλ./fax (031) 539604

ΠΕΙΡΑΙΑΣ
Γούναρη 21-23, 6ος όροφος, τηλ./fax 4125695

ΒΟΛΟΣ
Ιάσωνος και Κουταρέλια

ΚΑΛΑΜΑΤΑ
Κωνσταντίνου Γεωργούλη 6

ΞΑΝΘΗ
Βας. Κωνσταντίνου 26 -32, 2ος όροφος

ΛΑΜΙΑ
Ροζάκη Αγγελή 12, 2ος όροφος

ΤΡΙΚΑΛΑ
Νικοτσάρα 21

ΚΑΒΑΛΑ
Σπετσών 7, 1ος όροφος

Ηλεκτρονική διεύθυνση

www.xrushaugh.org

Αρ. Τεύχους 102   20 Ιουλίου 2001

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

τιμή 800 δραχμές

Περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Βουλδής, Μ. Γεωργιλάς, Σ. Γκέκας, Ε. Ζαρούλια, Δ.Ζαφειρόπουλος, Π.Ιωαννίδης, Χ. Κουσουμβρής, Γ. Μάστορας Χ. Μπάλλας, Η.Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς

2001 «Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΚΑΝΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΔΥΝΑΤΟ»

του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου

Το 1998 υπήρξε ιδιαίτερα σημαντικό για το Κίνημά μας. Στις αρχές του έτους εκείνου, η Χρυσή Αυγή, για τη συμπλήρωση δύο χρόνων από την τραγική νύκτα των Ιμίων διοργάνωσε μία μεγάλη συγκέντρωση με περισσότερα από 2.000 άτομα στο κέντρο της Αθήνας! Αμέσως μετά άρχισαν τα συκοφαντικά δημοσιεύματα του "ιού", έγιναν δύο βομβιστικές επιθέσεις εναντίον των γραφείων μας και είχαμε και μία ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα επερώτηση στην Βουλή, που αφορούσε το Κίνημά μας.

Συγκεκριμένα στις 11 Φεβρουαρίου του 1998 ο βουλευτής του Συνασπισμού Πέτρος Κουναλάκης καταθέτει επίκαιρη ερώτηση στον Υπουργό Δικαιοσύνης. Η επερώτηση είχε ως εξής:

"ΘΕΜΑ: Αντιμετώπιση των οργανώσεων των οποίων οι θέσεις και οι δραστηριότητες παραβιάζουν το Σύνταγμα της χώρας και αμφισβητούν το δημοκρατικό πολίτευμα. Το τελευταίο διάστημα πυκνώνουν δραστηριότητες οργανώσεων των οποίων οι βασικές θέσεις παραβιάζουν συνταγματικές διατάξεις και αμφισβητούν το δημοκρατικό πολίτευμα. Αναφέρω συγκεκριμένα την πρόσφατη συγκέντρωση των βασιλοφρόνων στα Γιαννιτσά και την καθημερινή προπαγάνδα και δράση της "Χρυσής Αυγής" κυρίως εναντίον των μειονοτήτων και των αλλοδαπών που ζουν στην Ελλάδα.
Ερωτάται ο κύριος Υπουργός:
Πως κρίνει τις δραστηριότητες αυτές και τι σκοπεύει να πράξει για να προστατευθεί το Σύνταγμα και το πολίτευμα της χώρας.
Ο ερωτών βουλευτής Πέτρος Κουναλάκης".

Στις 16 Ιουνίου 1998 γίνεται ένα επεισόδιο έξω από τα δικαστήρια της Σχολής Ευελπίδων, ένα επεισόδιο με το οποίο δεν έχουμε καμμία σχέση και όμως οι πληρωμένοι κονδυλοφόροι, που έχουν αποφασίσει να μας εξοντώσουν, βρίσκουν την ευκαιρία να ενοχοποιήσουν την Χρυσή Αυγή. Τρεις ημέρες μετά με πρωτοσέλιδο τίτλο της η "Ελευθεροτυπία" και η "Εξουσία" του Ανδρουλιδάκη υποδεικνύουν τους ενόχους χωρίς κανένα στοιχείο, ενώ ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την υπόθεση δείχνει ο Μιλτιάδης Έβερτ και το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο, που εκδίδει και σχετική ανακοίνωση. Συγκεκριμένα η εφημερίδα "Ελευθεροτυπία" έχει σαν κύριο θέμα της στην 1η σελίδα τα παρακάτω:

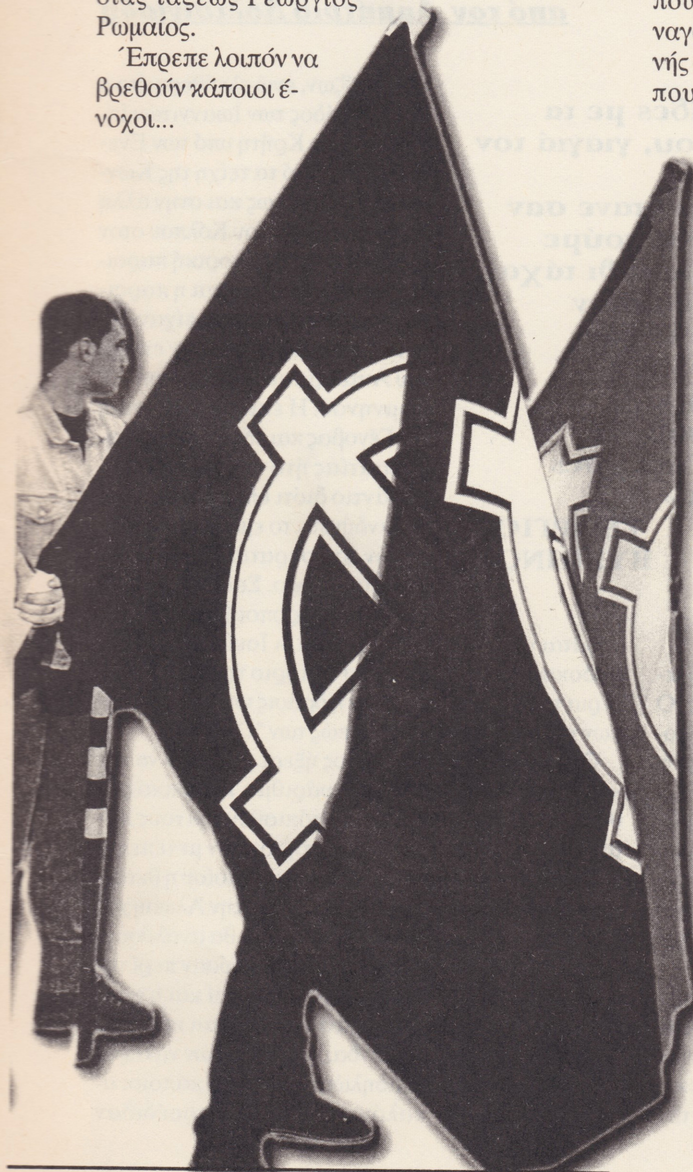
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 19/6/98:"ΑΠΡΟΘΥΜΙΑ ΝΑ ΨΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ -ΕΞΑΛΛΟΣ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ-Η ΧΡΥΣΗ ΝΥΚΤΑ ΤΗΣ ΕΛΑΣ".

Όλες εκείνες τις ημέρες οι εφημερίδες δημοσίευαν φωτογραφίες μελών της Χρυσής Αυγής με πρώτον και καλύτερο τον συναγωνιστή Ανδρουτσόπουλο. Το ίδιο και τα τηλεοπτικά κανάλια στα δελτία ειδήσεών τους. **Στο δελτίο ειδήσεων μάλιστα, του "ΣΚΑΙ" ο δημοσιογράφος που το παρουσίαζε Αθανασιάδης, δείχνει στον αυτόπτη μάρτυρα Καραμπατσόλη, που αργότερα "αναγνώρισε" τον Περίανδρο Ανδρουτσόπουλο ως έναν από αυτούς, που συμμετείχαν στην επίθεση, τον Ανδρουτσόπουλο και τον ερωτά εάν τον αναγνωρίζει και αυτός απαντά ΟΧΙ!** Δεκάδες δημοσιεύματα εμφανίζονται την εβδομάδα εκείνη σε όλες σχεδόν τις εφημερίδες και η πληροφορία που με-

ταδίδουν είναι μία και μοναδική: ότι ουδείς έχει αναγνωρίσει τον Ανδρουτσόπουλο ή άλλο μέλος της Χρυσής Αυγής σαν ένοχο της επιθέσεως κατά των φοιτητών. **Ο πατέρας, μάλιστα, του θύματος δηλώνει στην εφημερίδα τα "ΝΕΑ" πως δεν πιστεύει ότι οι δράστες είναι μέλη της Χρυσής Αυγής, γιατί ο γιος του δεν είχε καμία διαφορά με το συγκεκριμένο πολιτικό χώρο.**

Ασκείται όμως, πέραν πάσης αμφιβολίας και οι αποδείξεις πάνω σε αυτό είναι πάμπολλες μια ισχυρή πίεση από τον τύπο για την ανακάλυψη των ενόχων, ενώ κατηγορείται σφοδρά για την όλη υπόθεση ο υπουργός δημοσίας τάξεως Γεώργιος Ρωμαίος.

΄Επρεπε λοιπόν να βρεθούν κάποιοι ένοχοι...

Δύο ημέρες μετά "αναγνωρίζεται" από τον αυτόπτη μάρτυρα Καραμπατσόλη ο Π. Ανδρουτσόπουλος ως ένας από τους ενόχους της επιθέσεως!

Εκδίδεται όπως γνωρίζετε ένταλμα εις βάρος του και μέχρι σήμερα κατηγορείται για βαριά αδικήματα, καίτοι αθώος και διωκόμενος κατ' ουσίαν για τις ιδέες του. Αρχιτέκτονες της διώξεώς του; Αναμφισβήτητα είναι τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, που άσκησαν μια πρωτοφανή πίεση στις αρχές ασφαλείας, **που έπρεπε οπωσδήποτε να... βρουν ενόχους!**

Δεν ήταν όμως μόνο αυτό, αυτό το τόσο σημαντικό πλήγμα για το κίνημά μας, που είναι η απουσία από τις αγωνιστικές μας γραμμές του Συναγωνιστή Ανδρουτσόπουλου. ΄Ηταν η πρωτοφανής συκοφαντική επίθεση κατά του κινήματός μας που είχε σαν μόνιμη επωδό το σύνθημα: **"Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ".**

Αυτοί που χάρηκαν πιο πολύ για το πλήγμα που δέχθηκε η Χρυσή Αυγή δεν ήταν τόσο οι αριστεροί, όσο κάποιοι ακροδεξιοί, επαγγελματίες ρουφιάνοι και απατεώνες, που είδαν ότι με την απουσία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ανοίγει ο δρόμος για αυτούς. Τους διαψεύσαμε τόσο αυτούς, όσο και τους σκοτεινούς μηχανισμούς του μαρξιστικού παρακράτους. Σήμερα τρία χρόνια μετά η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ συνεχίζει να υπάρχει και να γίνεται περισσότερο δυνατή, παρ' όλη την πολεμική του συστήματος, παρ' όλη την συνωμοσία σιωπής των ΜΜΕ. Η εφημερίδα μας και το περιοδικό, που κρατάτε στα χέρια σας εκδίδονται κανονικά, η ηλεκτρονική μας σελίδα δέχεται κάθε μήνα χιλιάδες επισκέψεις, διοργανώνουμε μεγάλες συγκεντρώσεις στην Αθήνα και την Θεσσαλονίκη και δημιουργούμε εστίες Εθνικής Αντιστάσεως σε κάθε γωνιά της Ελλάδος.

΄Ολα αυτά επιβεβαιώνουν απόλυτα τα λόγια του μεγάλου φιλοσόφου του Βορρά, που υπάρχουν στην κεφαλίδα αυτού του κειμένου:

«Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΚΑΝΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΔΥΝΑΤΟ!»

ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΛΩΣΗ 1453 -Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΑ' ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

από τον Δημήτριο Δολτσινιάδη

Στις δύσκολες πάντα ημέρες που διανύει η πατρίδα μας από πάσης απόψεως γεγονότα σαν και αυτό της 29ης Μαΐου του 1453 διεγείρουν πάντα τις ευαίσθητες εθνικές μας χορδές και μας αφυπνίζουν. Σε μια περίοδο όπου το "βαλκανικό domino" ολοένα κατεβαίνει και πιο κάτω και η Άγκυρα απλώνεται "φιλικά" και "εναγκαθίζει" τον υπνωτισμένο λαό μας, το ηρωικό παράδειγμα του Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου ΙΑ΄ του Παλαιολόγου αποτελεί το Σημείον Αναφοράς όλων των Ελληνικών Δυνάμεων στον ιδεολογικό τους αγώνα, ενάντια στην παρακμή και τον Φυλετικό θάνατο.

**«-Τον είδες με τα μάτια σου, γιαγιά τον Βασιλέα;
ή μήπως ήτανε σαν όνειρο να πούμε
Σαν παραμύθι τάχα;
- Τον είδα όταν ήμουνα ω σαν και σένα νέα
και ακόμα τον θυμούμαι
σαν να 'ταν χθες μονάχα!»**

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΥΖΙΗΝΟΣ

Η πολιορκία και η πτώση της Κωνσταντινουπόλεως το 1453 ήταν μια ακόμη μάχη της Ευρώπης. Ο Κων\νος ΙΑ΄ Παλαιολόγος είχε στην διάθεσή του μονάχα 7.000 μαχητές, 5.000 ΄Ελληνες και 2.000 Ευρωπαίους εθελοντές. Χωρίς αυτούς τους γενναίους Ευρωπαίους η Πόλις θα ανθίστατο ούτως ή άλλως ηρωικώς αλλά θα έπεφτε πολύ ενωρίτερον ενώ αν τελικά δεν έπεφτε τότε σίγουρα αυτό θα οφείλετο στην βοήθεια -εθελοντική πάντα και κατόπιν ατομικής πρωτοβουλίας των -Ευρωπαίων Συναγωνιστών του Παλαιολόγου.

΄Οταν ο Αυτοκράτωρ ανέλαβε τα ηνία του κράτους αυτό περιορίζετο σε αυτήν καθ' αυτήν την Κων\πολιν. Ελεύθερες περιοχές ήσαν το Δεσποτάτον του Μορέως όπου ηγούντο τα αδέλφια του Θωμάς και Κων\ος, η ΄Ιμβρος η Τένεδος και η Μυτιλήνη υπό των Γατελούζων, ενώ ελεύθερη ήτο η Χίος, η Ρόδος των Ιωαννιτών Ιπποτών και η Κρήτη υπό των Ενετών. ΄Εξω από τα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως και στην άλλη μεριά του Κερατίου Κόλπου στον Γαλατά, ήταν η εμπορική παροικία των Γενουατών και η παροικία των Ιουδαίων που είχαν δοθεί ως προνόμια από την εποχή του Αυτοκράτωρος Μανουήλ Β΄ Κομνηνού. Η επίσημη πολιτική της Γένοβας και της Ενετικής Δημοκρατίας ήτο να στηριχθεί το Βυζάντιο διότι επί πτώσεώς του θα κινδύνευε το εμπόριο των δύο αυτών Δημοκρατιών με τον Παρευξείνιο χώρο. Σε αυτήν την πολιτική διαφοροποιήθηκαν οι Γενουάται του Γαλατά και φυσικά οι Ιουδαίοι που καραδοκούσαν να πάρουν το εμπόριο της Πόλης στα χέρια τους. Σημαντική ήταν η δράσις υπέρ των Τούρκων της μυστικής οργανώσεώς των "Gariba".

Ο Κων\ος ΙΑ΄ Παλαιολόγος ήξερε με τι είχε να κάνει. Είχε γύρω του έναν πολυάριθμο Τουρκικό (Οθωμανικό) στρατό και στα μετόπισθεν του τους Ανθενωτικούς με κύριο εκφραστή του τον μετέπειτα Πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο (του οποίου η θετική προσφορά προς το γένος ξεκινά μετά την Άλωση χάρις στην realpolitik που εφήρμοσε και θα αναλύσουμε σε άλλο αφιέρωμά μας) που αριθμούσαν περί της 60.000. Ούτοι ήσαν κληρικού και λαϊκοί και η αντίδρασή των ήταν από απλή ανθενωτική και κατά του Αυτοκράτωρος προπαγάνδα, η άρνησις των να στρατευθούν, οι συχνές διαδηλώσεις των και κάποιοι από αυτούς όπως ο καλόγερος Ιωάσοφ προέδιδαν

στρατιωτικά μυστικά στους Οθωμανούς Τούρκους. Μάλιστα χαρακτηριστικό είναι το επεισόδιο όπου ο Γερμανός εθελοντής Ιωάννης Γκράντ ο οποίος συνέλαβε επ' αυτοφώρω τον καλόγερο αυτό σε υπόνομο να συνδιαλέγεται με Τούρκους που είχαν εισχωρήσει και τον οδήγησε στον Αυτοκράτορα, όταν ο Παλαιολόγος διέταξε τον στραγγαλισμό του αυτός ο προδότης είπε πριν πεθάνει "Εσύ θα φύγεις, εμείς θα μείνουμε για πάντα!". Όντως ο Παλαιολόγος έφυγε, έφυγε ένδοξα. Ο Ιωάσοφ όμως λογάριασε "χωρίς τον ξενοδόχο" όταν είπε "για πάντα". Η Άνοδος του Ελληνικού Εθνικισμού θα είναι το τέλος του κάθε είδους "τουρκοπροσκυνήματος", θα είναι ο ιδεολογικός στραγγελισμός κάθε χαμερπούς σκέψεως περί συνθηκολογήσεως. **ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΩΝ\ΟΥ ΙΑ΄ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ. ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΤΙΜΩΣΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ!.**

Πέραν των ανθενωτικών ο Παλαιολόγος είχε να αντιμετωπίσει την μερίδα εκείνη των Γενουατών του Γαλατά που αντίθετα με την απόφαση των συμπατριωτών τους τάχθηκαν με το μέρος των Τούρκων και βοήθησαν στην δια της ξηράς μεταφορά μέρους του στόλου των Τούρκων από τις όχθες του Γαλατά στον Βόσπορο προς τον Κεράτιο Κόλπο υπερκερνώντας το εμπόδιο της αλύσου του Κερατίου Κόλπου. Ακόμη τινές εξ αυτών των Γενουατών παρείσφρυσαν στις τάξεις των εθελοντών Γενουατών που πολεμούσαν στο πλευρό των Ελλήνων και υπάρχουν υπόνοιες ότι κάποιοι απ' αυτούς ίσως άνοιξαν την Κερκόπορτα και πιθανόν τραυμάτισαν βαριά με πυροβόλο (μουσκέτο) τον Ιωάννη Ιουστινιάνη κατά την κρίσιμη επίθεση του Μωάμεθ το πρωινό της 29ης Μαΐου του 1453. Από την άλλη πλευρά η Ιουδαϊκή "Gariba" πιθανόν να έπαιξε ρόλο συνδέσμου μεταξύ των ομάδων αυτών και του Πορθητού. Είναι κάτι που διερευνάται ακόμα και απ' τους ιστορικούς και ιστοριοδίφες.

Για την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως έχουμε από πλευράς Ελληνικής τέσσερις ιστορικούς χρονικογράφους, τον Φραντζή Συναγωνιστή του Κων\ου ΙΑ΄ Παλαιολόγου έως το τέλος, τον Δούκα, τον Λαόνικο Χαλκοκονδύλη και τέλος τον "ψευδοθουκιδίδη" και τουρκοπροσκυνημένο Κριτόβουλο που ήταν δίπλα στον Μωάμεθ Β΄ Πορθητή ο οποίος μιλούσε απταίστως την Ελληνική λόγω της καταγωγής της μητρός του. Από τις περιγραφές αυτές των ιστορικών αλλά και από τις ίδιες τις προσωπικές περιγραφές των Ευρωπαίων Συναγωνιστών του Παλαιολόγου αντλούμε τις κάτωθι χρήσιμες πληροφορίες για την

μεγάλη αυτή προσφορά των **"Πρώτων Φιλελλήνων"** που αγωνίστηκαν μαζί με τους Έλληνες ενάντια στις ορδές της Κεντρικής Ασίας και γι' αυτό μπορούμε λόγω της εθνολογικής συνθέσεως και του Σκοπού των, ως τους Προδρόμους των WAFFEN "SS".

Ο γνωστότερος Ευρωπαίος Συναγωνιστής του Παλαιολόγου ήταν ο Γενοβέζος μισθοφόρος (Gondottiero) **Ιωάννης Longo Justiniani.** Είχε γεννηθεί στην Χίο και πολέμησε ως "πρωτοστάτορας" (αρχιστράτηγος) των Ευρωπαίων μαχητών δίπλα στον Κων\ο Παλαιολόγο. Κατά την τελευταία τουρκική επίθεση τραυματίστηκε βαριά από μουσκέτο -δεν έχουν διευκρινησθεί από πού προήλθαν τα πυρά -και η εσπευσμένη αναχώρηση του κλόνισε την άμυνα των Χριστιανών στο σημείο εκείνο και είναι ένα από τα αίτια (στρατηγικά) της Πτώσεως. Πέθανε λίγες μέρες μετά στην Χίο όπου και ετάφη.

Την προσχώρηση του Ούγγρου μηχανικού Ουρβανού στους Τούρκους αντιστάθμισε ο Γερμανός στρατιωτικός μηχανικός Ιωάννης Γκράντ. Προσέφερε πολύτιμες μηχανικές υπηρεσίες και η μετέπειτα της Αλώσεως τύχη του αγνοείται. Ο Γενοβέζος Μαουρίτσιο Καττανέο πολέμησε με τους άνδρες του στο τμήμα του τείχους αριστερά του Κων\ου Παλαιολόγου, στην περιοχή της Χρυσής Πύλης. Κατά την Άλωση κατόρθωσε να διαφύγει με μια γαλέρα στην Χίο. Πέθανε το 1504. Ο Τζιάκομο Κόκο, Βενετός πλοίαρχος, πέθανε κατά την ναυμαχία που κατέληξε σε τραγωδία μεταξύ Χριστιανικών πλοίων και τουρκικών μέσα στον Κεράτιο Κόλπο όπου προσεπάθησε με δικό του σχέδιο να πυρπολήσει τα παρεισφρύσαντα τουρκικά πλοία. Το σχέδιό του προδόθηκε από τους Γενοβέζους του Πέραν και κατέληξε σε αποτυχία και βομβαρδισμό των πλοίων του.

Η Βενετική οικογένεια των Κονταρίνι έδωσε πολλούς αγωνιστές στην πολιορκία της Κωνσταντινουπόλεως. Είχαν αναλάβει την άμυνα στην περιοχή της μονής του Στουδίου. Ο Καταρίνο Κονταρίνι αιχμαλωτίστηκε και εκτελέστηκε ενώ μόνο οι Μαρίνος και Γαβριήλ Κονταρίνι απ' όλη την οικογένεια κατόρθωσαν να φύγουν και να σωθούν.

Το τμήμα του τείχους που βρισκόταν στην πλευρά του Κερατίου Κόλπου υπερασπίσθηκαν με ηρωισμό οι Γενοβέζοι Ιερώνυμος Λανγκάσκο και ο αρχιεπίσκοπος Λεονάρδος Λανγκάσκο. Ο τελευταίος είχε γράψει και αναφορά (όταν εξηγοράσθη ως αιχμάλωτος των Τούρκων κατόπιν καταβολής λύτρων) στον Πάπα Νικόλαο τον Ε΄ για τα γεγονότα της Αλώσεως.

Τα ανάκτορα των Βλαχερνών υπερασπίσθηκε ο Βενετός Τζιρόλαμο Μιννότο συνελήφθη αυτός και ο υιός του από τους Τούρκους και εκτελέστηκαν.

Σπουδαία ήταν η προσφορά ως Ιατρού, Πολεμιστού και Συγγραφέως **Nikolo Barbaro** από την Βενετία. Υπηρέτησε στο Χριστιανικό ναυτικό και η γαλέρα του που διεσώθη μετά την Άλωση διέφυγε στην Ιταλία. Οι λεπτομερείς ημερολογιακές του σημειώσεις αποτελούν χρήσιμο ιστορικό ντοκουμέντο.

Οι Γενοβέζοι αδελφοί **Μπιοκάρντι** υπερασπίστηκαν το τμήμα του τείχους, το καλούμενον "Μυρίανδρον" στο οποίο περιλαμβανόταν και η Κερκόπορτα. Ο Πάολο Μπιοκάρντι σκοτώθηκε ενώ οι Αντώνιο και Τρωίλος Μπιοκάρντι διέφυγαν στην Ιταλία, μετά την Άλωση. Ο Βενετός πλοίαρχος **Αλοΐσιος Ντιέντο** υπερασπίσθηκε επικεφαλής 26 πλοίων την είσοδο του Κερατίου Κόλπου. Είχε προσπαθήσει να πείσει τους Γενοβέζους του Πέραν να ενωθούν με όλους τους άλλους Ευρωπαίους κατά των Τούρκων, όπου όμως η προσπάθειά του απέβη άκαρπος.

Την εγκατάσταση και συντήρηση της αλύσου του Κερατίου είχε αναλάβει ο Γενοβέζος μηχανικός **Μπαρτολομέο Σαλίνγκο.** Ο Φλωρεντίνος έμπορος **Ιάκωβος Teolalti** πολέμησε ως απλός μαχητής στις επάλξεις. Διασώθηκε και έγραψε σε επιστολή του προς τον Καρδινάλιο της Αβινιόν Αλαίν Ντε Κετιβύ, τις εντυπώσεις του για την Άλωση.

Ο Βενετός πλοίαρχος **Γκαμπριέλε Τρεβιζιάν** πολέμησε με τα πλοία του καθ' όλη την διάρκεια της πολιορκίας και τιμήθηκε για την δράση του από την Βενετία με το ποσόν των 350 δοκκάτων. Ο Ισπανός ευγενής **Φρανσίσκο ντε Τολέδο** απ' την Καστίλλη πολέμησε μαζί με την ακολουθία του Αυτοκράτορος μας και σκοτώθηκε δίπλα του την Αυγή της 29ης Μαΐου.

Τέλος ο Καταλανός πρόξενος **Πέτρος Χούλια** έπεσε με όλους τους άνδρες του (και συμπατριώτες του) μαχόμενος στην περιοχή του Ιπποδρομίου της Κωνσταντινουπόλεως.

Συναγωνιστές!

Τιμή και δόξα στον Αυτοκράτορά μας Κωνσταντίνο ΙΑ΄ Παλαιολόγο και Αιώνια Ευγνωμοσύνη στους Ευρωπαίους Συναγωνιστές Του!

Όταν έλθει η ώρα της συγκρούσεως με τις Νεοοθωμανικές ορδές ΑΥΤΟΙ θα είναι δίπλα μας. Τιμή μας να τους ανταμώσουμε δίπλα στον Αυτοκράτορά μας και να τείνουμε προς αυτούς τον Υπερήφανο Ρωμαϊκό Χαιρετισμό μας!

"Πάλι θάρθεις να με βρεις
στην φωτιά και στην αντάρα
βραχνό του μπούφου κρώξιμο
θα σχίζει τον αγέρα.
Ποιας Νεράιδας το γνέψιμο;
Ποιας μάγισσας κατάρα;
Το Αίμα μας, του Ουρανού,
θα στάξει την εσπέρα!"

Η Ιταλική επίθεση, Η εμπλοκή Της Γερμανίας Και η Βρετανική «νίκη»

του Ν. Ε.

Είναι γνωστό ότι την Ιστορία την γράφουν πάντοτε οι νικητές. Αυτό έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία όταν αποτελεί δεδομένο ότι ο σημερινός κόσμος και ο συσχετισμός δυνάμεων που υπάρχουν σε αυτόν δεν αποτελούν παρά το αποτέλεσμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Η Ελλάς έπαιξε στον πόλεμο αυτό έναν ιδιαίτερο ρόλο, αφού, όπως από όλους τους ιστορικούς του κόσμου ομολογείται, στην Ελλάδα χάθηκε κατ' ουσίαν για τον Άξονα ο πόλεμος.

Αυτό το λέγουν βασιζόμενοι στο γεγονός ότι με την επίθεση κατά της Ελλάδος οι Γερμανοί καθυστέρησαν την εισβολή στην Σοβιετική Ένωση και έχασαν πολύτιμο χρόνο. **Έχω την γνώμη ότι τα πράγματα δεν έχουν ακριβώς έτσι. Έχω την γνώμη ότι λόγω της επιθέσεως κατά της Ελλάδος εκ μέρους των Ιταλών την 28η Οκτωβρίου του 1940, οι Γερμανοί αναγκάστηκαν να επιτεθούν στην Σοβιετική Ένωση!**

Αυτό είναι και το αντικείμενο του παρόντος κειμένου. Πριν όμως έλθουμε στα στοιχεία που συνηγορούν σε μια τέτοια άποψη πρέπει να πούμε πως για μας η σημασία της Ιστορίας είναι τεράστια, αφού το παρελθόν ζει στο παρόν, αλλά και στο μέλλον. Έτσι, λοιπόν, η διαστρέβλωση της Ιστορίας παίζει κύριο ρόλο στην ποδηγέτηση των λαών και η ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ του ιστορικού ψεύδους αποτελεί προϋπόθεση του αγώνος για εθνική ελευθερία και ανεξαρτησία.

Η 28Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 ΚΑΙ Ο ΧΙΤΛΕΡ

Η επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδος είναι βέβαιον πως υπήρξε παράλογη και άδικη. Είναι γνωστό ότι ο Χίτλερ είχε πλήρη άγνοια των σχεδίων του Μουσολίνι και συναντήθηκε μαζί του την 28η Οκτωβρίου στην Φλωρεντία, προκειμένου να τον πείσει να μην επιτεθεί κατά της Ελλάδος. Αυτό γιατί γνώριζε πολύ καλά ότι από πλευράς στρατηγικής θα έμπαινε σε μεγάλες περιπέτειες. Οι ιστορικοί αναφέρουν πως όταν πληροφορήθηκε από τον Μουσολίνι την ιταλική επίθεση στην κυριολεξία πάγωσε. Από την άλλη πλευρά δεν λείπουν και αυτοί που ισχυρίζονται ότι η Ελλάς δεν ήτο χώρα ουδετέρα και ότι έγερνε προς την πλευρά των συμμάχων πριν ακόμη από την 28η Οκτωβρίου. Είναι γεγονός ότι σε κάποια σημεία του ημερολογίου του ο Ιωάννης Μεταξάς γράφει πως η θέση της Ελλάδος είναι στο πλευρό της μεγάλης ναυτικής δυνάμεως... Από την άλλη πλευρά, όμως, προσπαθούσε με κάθε τρόπο και μέχρι ακόμη τον θάνατό του να εξασφαλίσει την ουδετερότητα. Χαρακτηριστικά είναι τα όσα σχετικά γράφει

στο πρόσφατα εκδοθέν στην ελληνική γλώσσα του για το καθεστώς της 4ης Αυγούστου ο καθηγητής Στάνλεϊ Πέιν:

"Αυτό το ουσιαστικό δεξιό ριζοσπαστικό αυταρχικό σύστημα έγινε αποδεκτό από τη βρετανική κυβέρνηση (τον παραδοσιακό σύμμαχο της Ελλάδας), και ακόμα από σημαίνοντες φιλελεύθερους εμιγκρέδες, ως το πιο αποτελεσματικό σύστημα που μπορούσαν να ελπίζουν, καθώς η Ευρώπη βάδιζε προς έναν καινούργιο μεγάλο πόλεμο. Ο Μεταξάς πίστευε ότι η Ευρώπη είχε την ανάγκη μιας καινούργιας εθνικιστικής και αντιφιλελεύθερης τάξης, και προσπάθησε να προσεγγίσει τόσο τη Γερμανία όσο και την Ιταλία, ενώ χαλάρωσε τους δεσμούς με τη Βρετανία".

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ
ΣΤΑΝΛΕΪ ΠΕΪΝ

Ήτο προφανές, λοιπόν, και έχει από πολλούς αναφερθεί ότι ο ισχυρός άνδρας στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής δεν ήταν ο Μεταξάς, αλλά ο Βασιλεύς Γεώργιος. Έχουμε αναφερθεί με αρκετά άρθρα στο παρελθόν για την γερμανική πρόταση περί ανακωχής μεταξύ Ελλάδος και Ιταλίας τον Ιανουάριο του 1941, προτάσεως που είναι γνωστή και από την περίφημη επιστολή Πλαστήρα. Ο κύριος λόγος πάντως, για τον οποίον δεν ήθελε σε καμμία περίπτωση ο Αδόλφος Χίτλερ την πολεμική εμπλοκή στα Βαλκάνια, ήταν το γεγονός ότι με την ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος **ΚΑΤ' ΟΥΣΙΑΝ ΠΑΡΑΒΙΑΖΟΤΑΝΕ ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟ ΡΙΜΠΕΝΤΡΟΠ - ΜΟΛΟΤΩΦ ΜΕΤΑΞΥ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ** και έτσι βρισκόντουσαν σε άμεσο κίνδυνο τα μοναδικά πετρέλαια, που είχε στην διάθεσή της η γερμανική πολεμική μηχανή, τα πετρέλαια της Ρουμανίας.

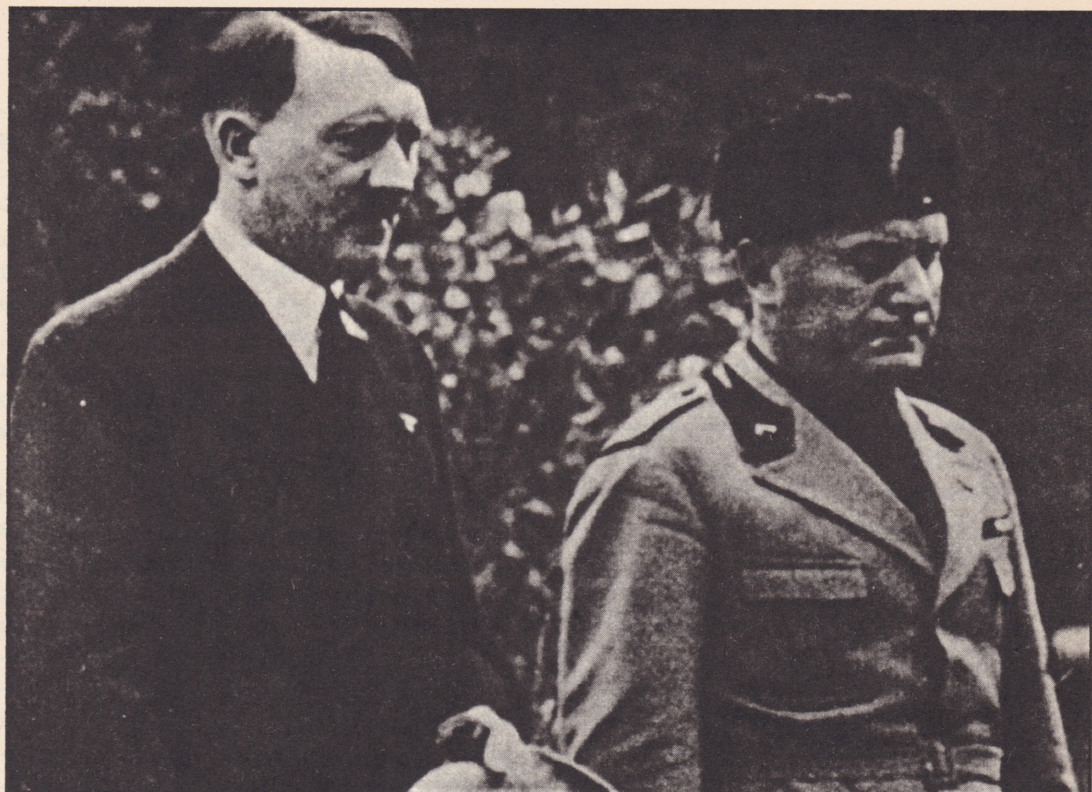
Στα μέσα Νοεμβρίου (δύο εβδομάδες μετά την ιταλική επίθεση στην Ελλάδα!), ο υπουργός εξωτερικών του Στάλιν, Μολότωφ επισκέπτεται εκτάκτως την Γερμανία. Ας δούμε τι γράφει για την επίσκεψη αυτή ο περίφημος ιστορικός του Β' Παγκοσμίου Πολέμου Ραιημόν Καρτιέ:

«ΡΩΓΜΗ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΟΡΩΣΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ»

Στον σταθμό του Άνχαλτ λουλούδια και σφυροδρέπανα. Ο επίτροπος του λαού Βιατσεσλάβ Μολότωφ φθάνει στο Βερολίνο για την επίσκεψη που είχε ζητήσει ο Ρίμπεντροπ, που δεν αμείβεται όμως ακριβοδίκαια για την πρωτοβουλία του: κατά την διάρκεια των συνομιλιών, ο Μολότωφ μόλις κι ανοίγει το στόμα του, ενώ ο Ρίμπεντροπ σκοτώνεται και επαναλαμβάνει, πως καμιά δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να εμποδίσει την ήττα της Αγγλίας. Το ειρωνικό και διαπεραστικό βλέμμα των Ρώσων εξερεθίζει τον φαντασμένο Γερμανό.
Με τον Χίτλερ αντιθέτως ο επίτροπος του λαού συζητεί με αρκετή οξύτητα. Παραπονείται για τις μηχανορραφίες του Ράιχ στην Φινλανδία και απειλεί πως θα επαναλάβει τις εχθροπραξίες εναντίον της χώρας αυτής, αν εξακολουθήσει να ανέχεται τη διείσδυση γερμανικών στρατευμάτων. Παραπονείται για τη διείσδυση γερμανικών στρατευμάτων στη Ρουμανία και απειλεί να συνάψει με τη Σόφια ένα σύμφωνο προτεκτοράτου, αντίστοιχο με εκείνο που το Βερολίνο υποχρέωσε το Βουκουρέστι να υπογράψει. Απαιτεί τον έλεγχο των Στενών με την εγκατάσταση σοβιετικών ναυτικών και αεροπορικών βάσεων στην Τουρκία. Διακόπτει τα ρητορικά σχήματα του Χίτλερ, όταν εκείνος προσπαθεί να στρέψει την προσοχή του προς τον Περσικό Κόλπο και την Ινδία, λέγοντάς του, πως τα ευρωπαϊκά ζητήματα είναι εκείνα που τον ενδιαφέρουν.
...Αυτό όμως δεν είναι πάρα η εξωτερική επιφάνεια. Όλες οι μαρτυρίες δείχνουν, πως ο Χίτλερ βγήκε από τις δύο συναντήσεις του με τον Μολότωφ σε κατάσταση εξαιρετικού ερεθισμού. "Είμαι πεπεισμένος", λέει ο Πάουλ Σμιτ, "πως εκείνη τη στιγμή ακριβώς είχε πάρει την απόφαση να επιτεθεί εναντίον της Ρωσίας". "Ο Φύρερ", λέει ο Κάιτελ, "είδε στα λόγια του Μολότωφ τη θρυαλλίδα μιας μεγάλης ραδιουργίας με σκοπό την κύκλωση της Γερμανίας. Και αποφάσισε να την προλάβει".

ΡΑΙΗΜΟΝ ΚΑΡΤΙΕ
Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Δύο ημέρες μετά την επίσκεψη Μολότωφ, ο Αδόλφος Χίτλερ απευθύνει μια δραματική επι-

στολή στον Μπενίτο Μουσολίνι, μια επιστολή, που λεει **πολλά** και που δημοσίευσε το περιοδικό Ιστορία τον Νοέμβριο του 2000. Από την επιστολή αυτή, της οποίας το κείμενο είναι κατατεθειμένο στα διπλωματικά αρχεία του ιταλικού υπουργείου εξωτερικών, σας παραθέτουμε τα κυριότερα σημεία της:

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΙΤΛΕΡ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ ΒΙΕΝΝΗ, 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940

"1) *Όταν σας παρακάλεσα να με δεχθήτε στη Φλωρεντία, άρχισα το ταξίδι με την ελπίδα ότι θα μπορέσω να Σας εκθέσω τις σκέψεις μου πριν αρχίσετε την απειλητική σύγκρουση με την Ελλάδα, για την οποία είχα μόνο γενικές ενδείξεις. Ήθελα, προ παντός, να σας παρακαλέσω να αναβάλετε για λίγο την επιχείρηση, πιθανώς για πιο κατάλληλη εποχή, εν πάση περιπτώσει όμως, για μετά την εκλογή του Αμερικανού προέδρου...*

...Επίσης, στις σχέσεις με τη Ρωσία, είναι δυσκολότερο να συγκεράσουμε τα συμφέροντά μας και να στρέψουμε τις ρωσικές φιλοδοξίες προς την Ανατολή.

Ο κύριος Μολότωφ έδειξε, αντιθέτως, ότι ενδιαφέρεται κατά τρόπο εντεινόμενο για τα Βαλκάνια. Επί του παρόντος δεν είναι βέβαιο ποια είναι η εντύπωση, που έχει προκληθεί στη Γιουγκοσλαβία. Αλλά επίσης στη Γαλλία, υπάρχει, χωρίς αμφιβολία, μια ενίσχυση της θέσης εκείνων που συνιστούν επιφυλακτικότητα και βεβαιώνουν ότι ίσως ο τελευταίος λόγος δεν έχει λεχθεί σ' αυτόν τον πόλεμο.

Όποιες και αν είναι οι ψυχολογικές συνέπειες που προκύπτουν από αυτά, εκείνο που μετράει είναι το να μη προκύψουν περιπλοκές στις περαιτέρω επιχειρήσεις μας και ιδίως να μην πάρουν θέσεις μη φιλικές εκείνες οι δυνάμεις, όπως η Γιουγκοσλαβία, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν αν όχι κατ' ευθείαν μια καταστροφή, πάντως μια δυσάρεστη επέκταση του πολέμου...

...Η Αγγλία θ' αποκτήσει έναν αριθμό αεροπορι-

κών βάσεων, που θα τη φέρουν όχι μόνο στην άμεση γειτονία της πετρελαιοφόρου κοιλάδος του Πλοέστι αλλά και στην άμεση γειτονία ολόκληρης της Νοτίου Ιταλίας και ειδικώς των λιμένων επιβιβάσεως και αποβιβάσεως τόσον των μητροπολιτικών εδαφών της Ιταλίας, όσον και της Αλβανίας. Ενώ, χωρίς αυτές, η πετρελαιοφόρος ζώνη της Ρουμανίας δεν ήταν προσιτή στα αγγλικά βομβαρδιστικά, αυτά ευρίσκονται τώρα πλησίον, σε μια απόσταση μικρότερη από 500 χιλιόμετρα. Δεν τολμώ ούτε να σκεφθώ καν τις συνέπειες, που θα μπορούσαν να προκύψουν από αυτό.

Τώρα, ντούτσε, πρέπει να είμαι σαφής επί ενός σημείου, ότι δηλαδή δεν υπάρχει προστασία αληθινή και αποτελεσματική ενός πετρελαϊκού κοιτάσματος. Μέχρι που και το ίδιο το αντιαεροπορικό πυροβολικά μας μπορεί, με τις βολές του, να θέσει σε κίνδυνο μια τέτοια ζωή εξ ίσου με τον επιτιθέμενο εχθρό. Εάν μεγάλα διυλιστήρια πετρελαίου κατεστρέφοντο, η ζημία θα ήταν ανεπανόρθωτη...

...β) Πρέπει να επιχειρήσουμε τώρα, με κάθε μέσο, να απομακρύνουμε τη Ρωσία από τη σφαίρα των Βαλκανίων και να την προσανατολίσουμε προς την Ανατολή".

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2000

Από τα όσα αναφέραμε προηγουμένως και από τα όσα παρατίθενται στην επιστολή Χίτλερ και σχετικά με την επίσκεψη Μολότωφ στην Γερμανία, καθίσταται σαφές ότι η επίθεση κατά της Σοβιετικής Ενώσεως **ήταν πλέον μονόδρομος για τον Χίτλερ και όχι επιλογή του**, επιλογή την οποία καθυστέρησε να θέσει σε ενέργεια λόγω της ελληνικής εκστρατείας. Ο λόγος; Προφανής! Τα πετρέλαια της Ρουμανίας. Όχι μόνο γιατί κινδύνευαν άμεσα από τα στρατεύματα του Στάλιν, αλλά γιατί εάν οι Άγγλοι κατόρθωναν να εγκατασταθούν στην Ελλάδα και να έχουν αεροπορικές βάσεις κινδύνευαν άμεσα και από βομβαρδισμούς.

Όμως, η ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος δεν ανάγκασε τον Χίτλερ στην επίθεση το έτος εκείνο (1941) κατά της Σοβιετικής Ενώσεως. Είχε και μία άλλη πλευρά για την οποία δεν αναφέρονται με την πρέπουσα σημασία οι Ιστορικοί.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ο Τσώρτσιλ μέσα στα απομνημονεύματά του πανηγυρίζει κατ' ουσίαν για την επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδος. Όχι μόνο γιατί κατόρθωσε να ανοίξει άλλο ένα μέτωπο στην Γερμανία, αλλά γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι η επέκταση του πολέμου θα συμβάλλει αποφασιστικά στο να παρασυρθούν οι Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο. Η ιταλική απόφαση να επιτεθεί κατά της Ελλάδος την 28η Οκτωβρίου φαντάζει "**παράξενη**" εάν συσχετίσει κανείς το γεγονός αυτό με το ότι μία εβδομάδα μετά (στις 5 Νοεμβρίου του 1940) γινόντουσαν στις ΗΠΑ προεδρικές εκλογές, εκλογές από το αποτέλεσμα των οποίων θα κρινότανε η στάση των ΗΠΑ στον πόλεμο. Ως γνωστόν εξελέγη ο εκλεκτός των σιωνιστών, Ρούζβελτ, χρησιμοποιώντας και το επιχείρημα ότι η επίθεση κατά της Ελλάδος δείχνει ότι ο πόλεμος στην Ευρώπη δεν ήταν ένας τοπικός πόλεμος, αλλά παγκόσμιος.

Ο Ελληνικός στρατός πολέμησε ηρωϊκά στον πόλεμο του '40 στα Αλβανικά βουνά, έναν πόλεμο που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των «Συμμάχων»

Άλλωστε, και στην επιστολή του προς τον Μουσολίνι ο ίδιος ο Χίτλερ τονίζει πως **ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΡΙΝ ΕΠΙΤΕΘΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!**

Για την στάση του Ρούζβελτ και τον τρόπο με τον οποίο κατόρθωσε τελικά να επιτύχει την εμπλοκή των ΗΠΑ στην πολεμική σύρραξη γράφει ο Γκορ Βιντάλ, τον οποίο μόνο φασίστα και φιλοναζιστή δεν μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς:

"Οι Ιάπωνες, αφότου δέχθηκαν πολλές προκλήσεις από την κυβέρνηση του Φραγκλίνου Ρούζβελτ, βύθισαν τον στόλο του Ειρηνικού στο Περλ Χάρμπορ. Ο Ρούζβελτ ζήτησε από το Κογκρέσο να κηρύξει πόλεμο. Το Κογκρέσο το έκανε. Οι σύμμαχοι των Ιαπώνων, Γερμανοί και Ιταλοί, μας κήρυξαν πόλεμο. Η οξυδερκής συγγραφέας Κλερ Μπουθ-Λους ήθελε να μπούμε στον πόλεμο εναντίον των ναζί, αλλά παραπονέθηκε ότι ο Πρόεδρος "μας έσπρωξε με ψέματα στον πόλεμο, ενώ θα έπρεπε να μας έχει οδηγήσει στον πόλεμο". Όπως θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, όταν σχεδόν ΤΟ 80% των Αμερικανών ήταν αντίθετοι με τον πόλεμο;
Το 1940 ο Ρούζβελτ πέτυχε να εκλεγεί για τρίτη θητεία λόγω της υπόσχεσής του ότι "κανείς από τους γιους μας δεν θα κληθεί να πάρει μέρος σε ξένο πόλεμο", προσθέτοντας βέβαια προσεκτικά, εκτός εάν δεχθούμε επίθεση, οπότε ο πόλεμος δεν θα ήταν πλέον ξένος. Τον Ιούλιο του 1941, διέκοψε την παροχή πετρελαίου προς την Ιαπωνία και διέταξε τα ιαπωνικά στρατεύματα να φύγουν από την ηπειρωτική Ασία. Δεν μάθαμε γι' αυτές τις προκλήσεις τότε, αλά μόλις πρόσφατα".

ΓΚΟΡ ΒΙΝΤΑΛ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πρόσφατα κυκλοφόρησε στην Ιταλία ένα βιβλίο, που αναφέρει ότι ο Μπενίτο Μουσολίνι διατηρούσε αλληλογραφία με τον Τσώρτσιλ μέχρι το 1943 και ότι αυτοί που τον συνέλαβαν δεν ήσαν παρτιζάνοι, αλλά άνθρωποι της ιντέλιντζενς σέρβις, που ήθελαν να τον κάνουν να σιωπήσει. Η επίθεση κατά της Ελλάδος την 28η Οκτωβρίου του 1940 πράγματι οδήγησε τον Άξονα στην ήττα. **Όχι τόσο γιατί καθυστέρησε η γερμανική επίθεση στην ανατολή, όσο γιατί αναγκάστηκε (από την ιταλική επίθεση στην Ελλάδα) να πραγματοποιήσει την επίθεση αυτή το 1941, πρίν ξεκαθαρίσει απολύτως την κατάσταση στην Δυτική Ευρώπη.** Επιπλέον, έδωσε επιχειρήματα στον Ρούζβελτ να αναγκάσει τον αμερικανικό λαό να εμπλακεί σε έναν πόλεμο, που δεν ήταν πόλεμος δικός του.

Τελειώνοντας, θα σας παραθέσουμε δύο αποσπάσματα από το ημερολόγιο του Γκαίμπελς τις κρίσιμες και δραματικές εκείνες ημέρες για την πατρίδα μας της γερμανικής εκστρατείας κατά της Ελλάδος.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941

[...]Αναφορά από την Ιταλία: Επιχειρούν να υπεξαιρέσουν τις επιτυχίες μας και να μετατρέψουν τις νίκες μας σε ιταλικές νίκες. Ήταν αναμενόμενο. Αλλά ο κόσμος δεν έχει παρά περιφρόνηση για την Ιταλία. Αυτό, ούτε ο Μουσολίνι δεν μπορεί να το αλλάξει.

30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941

Χθες:[...]Συζήτηση με τον Φύρερ επί της κατάστασης. Λυπάται που αναγκάστηκε να επιτεθεί κατά της Ελλάδας. Οι Έλληνες δεν έκαναν κάτι που να τους άξιζε να το υποστούν. Σκοπεύει να τους φερθεί όσο πιο ανθρώπινα είναι δυνατόν. Οι Ιταλοί κάνουν το αντίθετο. Με τη συμπεριφορά τους δεν κερδίζουν παρά μίσος και αυξάνουν την δημοτικότητά μας.[...]Η είσοδός μας στην Αθήνα καλωσορίστηκε από μια μερίδα του ελληνικού πληθυσμού. Αν μας αντικαταστήσουν οι Ιταλοί, θα υπάρξει σοβαρή δυσαρέσκεια.[...] Παρακολουθούμε την ταινία των επικαίρων με την είσοδό μας στην Αθήνα. Ο Φύρερ δυσκολεύεται να το χαρεί, τόσο τον έχει επηρεάσει η μοίρα της Ελλάδας. Όλα αυτά χάρις στα σφάλματα των Κυρίων Συμμάχων μας".

ΠΡΟΣ 3ο ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ;

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΘΕΙ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΟΥ ΕΛΛΟΧΕΥΟΥΝ

του Παναγιώτη Ιωαννίδη

Απειλητικά σύννεφα πολέμου σκιάζουν τα Βαλκάνια, την χερσόνησο του Αίμου, επί το ελληνικότερον, η οποία ανέκαθεν εθεωρείτο από ιστορικούς, στρατιωτικούς και διπλωμάτες ως εξαιρετικώς εύφλεκτη ζώνη, πεδίο ανταγωνισμού μεγάλων δυνάμεων και μόνιμη εστία εντάσεων. Έχει μάλιστα χαρακτηρισθεί ως η "πυριτιδαποθήκη" της Ευρώπης.

Ας μη λησμονεί κανείς ότι ο φρικτός και φονικότατος Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, από τα Βαλκάνια ξεκίνησε. Για να περιοριστούμε στο πιο πρόσφατο παρελθόν της περιοχής, κατά τον 20ον αιώνα, εάν αθροίσουμε τον Μακεδονικό αγώνα, τους δύο Βαλκανικούς πολέμους, τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και την μικρασιατική εκστρατεία, που ακολούθησε, αλλά και τις περιπέτειες της περιοχής κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε η χερσόνησος του Αίμου δύναται να θεωρηθεί η περιοχή της γης που έχει "φιλοξενήσει" τις περισσότερες πολεμικές συγκρούσεις, σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ότι και η Μέση Ανατολή!

Πρόκειται για μια περιοχή κύρια χαρακτηριστικά της οποίας είναι η παρουσία πολλών διαφορετικών εθνοτήτων, θρησκειών και λαών ποικίλης ιστορικής διαδρομής και πολιτισμικής ταυτότητος, που καλύπτουν, χωρίς σαφώς καθορισμένο εντοπισμό και διάταξη έναν μικρό σχετικώς χώρο, ο οποίος διατηρεί τεράστια γεωστρατηγική αξία, ήδη από τα αρχαία χρόνια (γι' αυτό και γνώρισε αμέτρητες εισβολές, επιδρομές λαών, πολέμους, κινήματα, επαναστάσεις, αντάρτικα, καταστροφές, αλλαγές συνόρων, διαδοχές κρατών, μετασχηματισμούς αυτοκρατοριών κλπ.) ως συγκοινωνιακός κόμβος και τόπος επαφής δυο ηπείρων (Ευρώπης - Ασίας) και δύο θαλασσών (Μεσογείου - Μαύρης Θαλάσσης), ως το "μαλακό υπογάστριο" της Ευρώπης, ως περιοχή με πλούσιο υπέδαφος και μεγάλη δυσκολία ελέγχου, λόγω της έντονα ορεινής διαμορφώσεως του εδάφους στο μεγαλύτερο τμήμα της Χερσονήσου, λόγω των πολλών νήσων (του Αιγαίου, Ιουνίου και των Δαλματικών ακτών) και λόγω των σκληροτράχηλων πληθυσμών και λαών που την έχουν κατακτήσει.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΟΠΙΟΥ

Ας επιχειρήσουμε μια συνοπτική ιστορική αναδρομή στο εθνολογικό τοπίο της χερσονήσου του Αίμου.

Στα κλασικά ιστορικά χρόνια μια σειρά από Αρίας καταγωγής λαούς έχουν κυριαρχήσει στην Χερσόνησου του Αίμου, λαούς που επεβλήθησαν ως εισβολείς και κατακτητές, σε προϋπάρχοντες πληθυσμούς, μη Ευρωπαϊκής, ως επί το πλείστον καταγωγής, τους οποίους είτε εξολόθρευσαν, είτε εξεδίωξαν, είτε περιθωριοποίησαν, κατατάσσοντάς τους στην κοινωνική υποστάθμη του στρώματος των δούλων, είτε εν τινι μέτρο, αφομοίωσαν. Οι Άριοι αυτοί εισβολείς επέβαλον αυστηρώς πατριαρχικό σύστημα οικογενειακής οργανώσεως, αντανακλώμενο και στα έθιμα και στις θρησκευτικές αντιλήψεις, εκβάλλοντας την πρότερη μεσογειακή μητριαρχία, επέβαλον, επίσης, αριστοκρατική κοινωνική δομή έχοντας στην κορυφή, την τάξη των Ευγενών - Πολεμιστών - γαιοκτημόνων (**Στρατιωτική Αριστοκρατία**) και κοινωνική και ατομική ηθική βασισμένη στο Ηρωϊκό Ήθος, το αίσθημα Τιμής του πολεμιστού, το αίσθημα της "Αιδούς" (απέναντι στην "Ύβριν", που εθεώρουν ότι προκαλεί την οργή των Θεών) και την επιθυμία τελέσεως ηρωϊκών κατορθωμάτων και εναρέτων πράξεων, προς χάριν απολαύσεως υστεροφημίας και δόξης εκ μέρους της Κοινότητος.

Αυτοί οι Άριοι λαοί, όσον αφορά την Χερσόνησο του

Αίμου μπορούν να χωρισθούν σε τρείς, τουλάχιστον, μεγάλες ομάδες.

Α) Τα Ελληνικά Φύλα της νοτίου Βαλκανικής (1ο κύμα: Αχαιοί, Ίωνες κλπ., 2ο κύμα: Μακεδόνες, Ηπειρώτες, Αιτωλοί κλπ. Δωρικά φύλα), τα οποία εξέλιξαν ανώτερο πολιτισμό και κυριάρχησαν στην ιστορία του αρχαίου κόσμου.

Β) Ιλλυρικά φύλα (π.χ. Δάρδανοι, Παίονες) στο βορειοδυτικό τμήμα της Βαλκανικής και

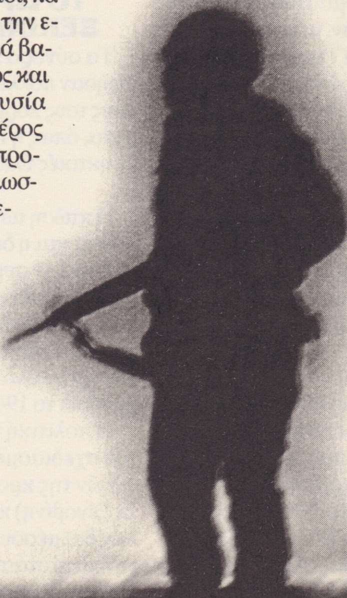
Γ) Τα θρακικά φύλα στο ανατολικό τμήμα της Βαλκανικής (και το θρακικό φύλο των Δακών βορείως του Δουνάβεως ποταμού).

Όλα αυτά τα φύλα, τα πιο εξελιγμένα πολιτιστικά, ελληνόφωνα του νότου και τα πιο "βάρβαρα", τα βορειοανατολικά, όπως και τα συναφή Άρια φύλα της Μ. Ασίας (π.χ. Φρύγες) αν και συγγενή μεταξύ τους, φυλετικώς, είχον συνεχείς συγκρούσεις.

Στα τέλη της κλασικής εποχής, οι επιβλητικές μορφές του Φιλίππου και του Μ. Αλεξάνδρου, κατάφεραν να συνενώσουν, δια της στρατιωτικής δυνάμεως, τις αντιμαχόμενες έως τότε, Ελληνικές πόλεις και τον κατακερματισμένο, εν γένει, Ελληνικό Κόσμο, αφομοιώνοντας, παραλλήλως, στον ελληνικό κορμό, μεγάλο μέρος των βορειοβαλκανικών θρακοϊλλυρικών φύλων, ιδίως τους νοτίους Θράκας, οι οποίοι έκτοτε θεωρούνται Έλληνες. Μετά την εξάπλωση του Ελληνισμού προς Ανατολάς, με την μεγαλειώδη εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου, ηκολούθησε η τεταραγμένη περίοδος των "επιγόνων". Τότε, η Χερσόνησος του Αίμου, έγινε το πεδίο ανταγωνισμού και συνεχών συγκρούσεων μεταξύ των ελληνιστικών μοναρχιών των "διαδόχων". Αυτό επέφερε μεγάλη φθορά και εξασθένιση από την οποία επωφελήθησαν οι ανερχόμενοι Ρωμαίοι, καταφέρνοντας να επεκτείνουν σταδιακώς την επιρροή τους, να καταλύσουν τα ελληνιστικά βασίλεια, υποτάσσοντας και την Ελλάδα, όπως και όλη την Χερσόνησο του Αίμου, στην εξουσία τους. Κατά την Ρωμαϊκή περίοδο, μεγάλο μέρος των θρακοϊλλυρικών φύλων που δεν είχον προλάβει να αφομοιωθούν από την ελληνική γλωσσική κουλτούρα, εκλατινίσθησαν. Τυπική περίπτωση, το φύλο των Δακών, προγόνων των σημερινών Ρουμάνων, όπως πιθανώς και ένα παράλληλο εθνολογικό φαινόμενο, οι Αρωμούνοι ή Κουτσοβλάχοι (λατινόφωνοι πληθυσμοί της Πίνδου).

Το κοσμοπολίτικο, για τα μέτρα της εποχής εκείνης, περιβάλλον που εγκαινιάσθη με την ελληνιστική εποχή και συνεχίσθη στους ρωμαϊκούς χρόνους, οπότε υπήχθησαν υπό ενιαία διοίκηση, ελληνική (μακεδονική) και εν συνεχεία ρωμαϊκή, όλοι αυτοί οι λαοί, στα πλαίσια των πολυεθνικών εκείνων αυτοκρατοριών οδήγησε συν τω χρόνω, και με την σταδιακή εξάπλωση του χριστιανισμού με τον οικουμενικό του χαρακτήρα και την μετεξέλιξη του ρωμαϊκού κράτους στην Βυζαντινή αυτοκρατορία, δηλαδή την μετετοπισμένη στην Ανατολή και εκχριστιανισμένη ρωμαϊκή αυτοκρατορία, σε ενός είδους πρόσκαιρη για άλλους και για άλλους οριστική καταστολή στης εθνικής συνειδήσεως, πολλών από αυτούς τους λαούς, αλλά και στην αφομοίωση πολλών μη ελληνικών πληθυσμών της Βαλκανικής και της Μ. Ασίας από την ελληνική κουλτούρα, μέσω του εκχριστιανισμού και γλωσσικού εξελληνισμού από την κυρίαρχη τότε ελληνική γλώσσα, πληθυσμοί, που αργότερα υιοθέτησαν την ελληνική συνείδηση! Άλλωστε στα ρωμαϊκά χρόνια και πολύ περισσότερο στα Βυζαντινά, παρατηρούνται μαζικές μετακινήσεις λαών (Κελτικών φύλων, εν συνεχεία Ιρανικών φύλων όπως οι Αλανοί, οι Σαρμάτες, εν συνεχεία, Γερμανικών φύλων όπως οι Γότθοι, οι Νορμανδοί, Σλαβικών φύλων όπως οι Σέρβοι, οι Χρωβάτοι - Κροάτες, Αραβικών φύλων μετά και τέλος ταταρομογγολικών φύλων όπως οι Ούννοι, οι Άβαροι, οι Ούζοι, οι Πετσενέγκοι, οι Κουμάνοι, οι Μαγιάροι και Τούρκοι Σελτζούκοι και Οθωμανοί). Κορύφωση του φαινομένου περί τα τέλη του 6ου έως τα μέσα του 7ου αιώνος, οπότε έχουμε την κυρία μαζική κάθοδο σλαβικών φύλων στην Βαλκανική. Αυτές όλες οι μετακινήσεις λαών είχον ως αποτέλεσμα αξιοσημείωτες εθνολογικές μεταβολές στην Βαλκανική, που σταδιακώς οδηγούν (άλλοτε με την ανοχή, άλλοτε με την ενθάρρυνση για οικονομικούς λόγους, από τους Βυζαντινούς, άλλοτε λόγω στρατιωτικής αδυναμίας του Βυζαντίου) σε μόνιμες σλαβικές εγκαταστάσεις στην Βαλκανική και στην δημιουργία νέων εθνών και κρατικών οντοτήτων.

Αργότερα, στα ύστερα Βυζαντινά χρόνια, η περιοχή γνωρίζει την πίεση των Τούρκων νομάδων

που προελαύνουν από τις κεντροασιατικές στέπες και επωφελούμενοι την παρακμή του Βυζαντινού στρατού και την δημογραφική κάμψη (η ιστορία επαναλαμβάνεται...) αρχίζουν να δημιουργούν εγκαταστάσεις στην Μ. Ασία ορεγόμενοι τα Βαλκάνια που επέπρωτο να γίνουν λεία τους, για την επόμενη μισή χιλιετία. Μετά την κατάλυση του Βυζαντινού κράτους από τους Οθωμανούς, οι τελευταίοι καταλαμβάνουν την θέση του στην περιοχή, ως Οθωμανική αυτοκρατορία, υιοθετώντας βυζαντινά κατά βάσιν, πρότυπα, στην διοίκηση και στις διεθνείς σχέσεις.

Έκτοτε και μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνος, οπότε και αποσυντίθεται το Οθωμανικό κράτος, προνομιούχος θρησκεία δεν είναι, όπως πριν, η Χριστιανική, αλλά η μουσουλμανική, γεγονός που οδηγεί σε εξισλαμισμό μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού των Βαλκανικών λαών, όπως μέρος των Αλβανών, μέρος των Σέρβων (Βόσνιοι) μέρος των Ελλήνων (Τουρκοκρητικοί, Βαλαάδες Μακεδονίας, Πομάκοι Θράκης) του 19ου αιώνα. Η διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, με καταλύτη την θαυμαστή ελληνική επανάσταση, οδήγησε σε σταδιακή αφύπνιση της εθνικής συνειδήσεως και των υπολοίπων βαλκανικών λαών, οι οποίοι διατελούσαν έως τότε σε ιδιότυπο μακραίωνο λήθαργο, για να εισέλθουν σε μια μακρά διαδικασία εκ νέου αυτοπροσδιορισμού, αποκρούοντας τα προοθωμανικά δεκανίκια της βυζαντινής κηδεμονίας, και δημιουργώντας εθνικά κράτη, σύμφωνα με το κυρίαρχο τότε, πρότυπο των εθνικών κρατών της Ευρώπης.

Η διάχυση ετεροκλήτων εθνοτήτων και θρησκειών σε όλη την βαλκανική μη διεχωρισμένων από σύνορα, οδήγησε στις διαμάχες και τις συγκρούσεις μεταξύ των Βαλκανικών λαών, προκειμένου να προσεταιρισθεί ένα έκαστο το μεγαλύτερο δυνατό μερίδιο εδαφών και αμφιλεγομένης ή θολής εθνικής συνειδήσεως πληθυσμών. Αυτή η περιπλοκή συνιστά την Βαλκανική πτυχή του λεγομένου Ανατολικού ζητήματος. Αυτών των δεδομένων αποτελούν απότοκα τόσο ο Μακεδονικός Αγών, όσο και οι δύο βαλκανικοί πόλεμοι (1ος μεταξύ Τουρκίας και συμμάχων Βαλκανικών κρατών, 2ος μεταξύ Ελλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας εναντίον Βουλγαρίας), αλλά και η βαλκανική διάσταση του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, η Μικρασιατική εκστρατεία, οι ανταλλαγές πληθυσμών (μεταξύ Ελλάδος - Τουρκίας και μεταξύ Ελλάδος - Βουλγαρίας) και όλα τα υπόλοιπα γεγονότα που επηκολούθησαν.

Ο τερματισμός αυτών των πολέμων και κυρίως του τελευταίου, Β' Παγκοσμίου Πολέμου, παγίωσε μια κατάσταση εύθραυστης ισορροπίας τοποθετώντας την με όλες τις αντιφάσεις, τους ανεκπλήρωτους πόθους και τους "απλήρωτους λογαριασμούς", στην πολιτικοστρατιωτική "κατάψυξη" του μεταπολεμικού ψυχρού πολέμου, που επέβαλε συγκεκριμένους ρόλους στα βαλκανικά γρανάζια των τότε υπερδυνάμεων.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΞΕΚΙΝΑ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Τα σύνορα που εχαράχθησαν εντελώς συμβατικώς, άφησαν πολλές μειονότητες ξεκομμένες από τους εθνικούς τους κορμούς, δημιούργησαν θνησιγενή κράτη-τέρατα, όπως η Γιουγκοσλαβία, και όλες τις εθνότητες "εκρηκτικές ύλες" για τη σημερινή επαπειλουμένη έκρηξη.

Η πτώση των κομμουνιστικών καθεστώτων της Α. Ευρώπης και η διάλυση της ΕΣΣΔ, απελευθέρωσε όλη εκείνην την συμπιεσμένη, επί δεκαετίες, ενέργεια των καταπιεσμένων εθνικισμών, αποκρυσταλλώνοντας ένα σκηνικό πλήρους ρευστότητος, όμοιο με εκείνο των ταραγμένων αρχών του 20ου αιώνος. Σαν ένα ωρολόι του χρόνου να ξεκινά τώρα από το σημείο που είχε σταματήσει το 1945.

Η πολιτική των ΗΠΑ για έλεγχο της περιοχής μέσω του σχεδιασμένου κατακερματισμού, της δημιουργίας δικών της κρατιδίων - προτεκτοράτων (π.χ. Βοσνία - Ερζεγοβίνη) και της αποδυναμώσεως των εθνικών κρατών δια μέσου ενός πλέγματος μειονοτήτων, είχε φέρει την κατάσταση σε οριακό σημείο. Η επέμβαση των ΗΠΑ στο Κοσσυφοπέδιο υπήρξε καταλυτική, καθώς ενεργοποίησε ένα ντόμινο εξελίξεων του οποίου δεν είναι δύσκολο να υποθέσει κανείς ποια θα είναι τα τε-

λευταία κομμάτια που θα σωριασθούν...

Στην συνέχεια της ανασκοπήσεως αυτής στην βαλκανική πτυχή του ανατολικού ζητήματος που αναδύεται στην αυγή του 21ου αιώνος με χαρακτηριστικά που προοιωνίζουν δραματικές αλλαγές, θα εξετάσουμε την προέλευση των εθνοτήτων που υφίστανται σήμερα στα Βαλκάνια, την δυναμική της κάθε μίας, τις μειονότητες και τα στρατηγικά συμφέροντα των Μεγάλων δυνάμεων, η πολιτική των οποίων υποδαυλίζει τις ζυμώσεις στην περιοχή.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΟΥ

Η πρώην Γιουγκοσλαβία, για να ξεκινήσουμε με αυτήν, περιελάμβανε ένα μωσαϊκό εθνοτήτων, το οποίο διελύθη εις τα εξ ών συνετέθη, χωρίς η αναγκαστική συμβίωση τόσων δεκαετιών να αμβλύνει τις διαφορές και το χάσμα των εθνοτήτων, που την συνέστησαν μεταπολεμικώς.

ΣΛΟΒΕΝΟΙ ΚΑΙ ΚΡΟΑΤΕΣ

Στο βόρειο άκρο της, στα σύνορα με την Αυστρία κατοικεί η σλαβική εθνότης των Σλοβένων, οι οποίοι έχουν πλέον δικό τους κράτους, αριθμούν περί τα δύο εκατομμύρια και μάλλον απαξιούν να θεωρούνται Βαλκάνιοι. Λόγω του παρελθόντος Αυστριακής διοικήσεως μέχρι τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και κάποιο βαθμό επιμειξίας με Γερμανούς, μάλλον επιθυμούν να θεωρούνται Κεντροευρωπαίοι. Το ίδιο ισχύει και για τους Κροάτες που κατοικούν λίγο νοτιότερα, απλωμένοι κατά μήκος, κυρίως των δαλματικών ακτών, το έτερο σλαβικό φύλο με παρελθόν διοικήσεως συνδεδεμένο με την Αυστριακή Αυτοκρατορία των Αψβούργων. Τόσο οι Σλοβένοι, όσο και οι Κροάτες είναι καθολικοί. Οι Κράτες (Χρωβάτοι στις βυζαντινές πηγές) αριθμούν σήμερα περί τα πέντε εκατομμύρια. Μεγάλο μειονοτικό πρόβλημα στην επικράτειά τους αποτελεί η ευάριθμη Σερβική μειονότητα που κατοικεί στην περιοχή της Ανατολικής Σλαβονίας υπό καθεστώς καταπιέσεως. Εκτός συνόρων τους, οι Κροάτες διατηρούν μειονότητα στο Κροατομουσουλμανικό καντόνι της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης, το κράτος "αχταρμάς" που προέκυψε μετά την περίφημη συμφωνία του Ντέητον που έκλεισε τον Κροατο-σερβο-μουσουλμανικό πόλεμο, της Βοσνίας. Προσφάτως η Κροατομουσουλμανική συνύπαρξη γνώρισε τριγμούς που θέτουν εν αμφιβόλω την επιφανειακή τους συνεργασία. Συγκεκριμένα, οι Κροάτες εθνικιστές της Βοσνίας εκάλεσαν σε λιποταξία τους Κροάτες στρατιωτικούς του Βοσνιακού Κροατομουσουλμανικού στρατού, προκειμένου να συστήσουν ανεξάρτητη από τους Βοσνίους μουσουλμάνους διοικητική οντότητα. Ας σημειωθεί ότι οι Κροάτες έχουν ισχυρή φιλοεθνικοσοσιαλιστική παράδοση. Στην Κροατία δραστηριοποιήθηκαν σε συνεργασία με τις δυνάμεις του άξονα οι περιβόητοι "USTASI" από τους οποίους προήλθε μεγάλος αριθμός εθελοντών για την μάχη κατά του μπολσεβικισμού κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

ΟΙ ΣΕΡΒΟΙ

Οι Σέρβοι, στο κέντρο της βόρειας Βαλκανικής, εγκαταστάθησαν εκεί μαζί με το κύμα των υπολοίπων σλάβων περί τις αρχές του 7ου αιώνος μ.Χ. Εδέχθησαν τις μεσαιωνικές ελληνικές επιδράσεις στον πολιτισμό και την κρατική ιδεολογία μέσω των επαφών τους με το Βυζάντιο. Λειτούργησαν ανταγωνιστικά προς αυτό, ιδίως κατά τους ύστερους βυζαντινούς χρόνους. Μεγάλη ακμή γνώρισαν με το μεσαιωνικό βασίλειο Ελλήνων και Σέρβων, που ίδρυσε ο Στέφανος Ντούσαν. Παρά την σθεναρή τους αντίσταση, υπετάγησαν μαζί με τους υπολοίπους βαλκανικούς λαούς στη Οθωμανική κατάκτηση. Ήταν ο μόνος, πλην των Ελλήνων, Βαλκανικός λαός που εξεδήλωσε ένοπλα επαναστατικά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα κατά των Τούρκων, χωρίς ξένη υποκίνηση. Σήμερα οι Σέρβοι αριθμούν περί τα 10 εκατομμύρια. Εκτός συνόρων Σερβίας, συμπαγείς σερβικές μειονότητες κατοικούν στην ανατολική Σλαβονία που ανήκει στην Κροατία και στο Σερβοβοσνιακό καντόνι της Κράινα. Εντός των ορίων του Σερβικού κράτους (Νέα Γιουγκοσλαβία) υπάρχουν σοβαρότατα προβλήματα μειονοτήτων, που φροντίζει να εκμεταλλεύεται ο αμερικανικός παράγων. Α) Η περιοχή του Κοσσυφοπερίου στα νοτιοδυτικά, όπου οι μουσουλμάνοι Αλβανοί, λόγω του υψηλού δείκτου γεννήσεων, από τοπική μειονότης που ήταν κάποτε, κατέληξε να αντιπροσωπεύουν τα τελευταία χρόνια το 90% του πληθυσμού της περιοχής, δεδομένο που ο αμερικανονατοϊκός ιμπεριαλισμός χρησιμοποίησε για να επιτύχει, με μοχλό τους εξαγριωμένους Κοσσοβάρους, την πρόσφατη γνωστή, de facto, απόσχιση του Κοσσυφοπεδίου, το οποίο κατέστησε ελεγχόμενο προτεκτοράτο, αποσπώντας το από τον Σερβικό κορμό, καίτοι θεωρείται το ιστορικό επίκεντρο του Σερβικού έθνους! Αλβανική μειονότητα που εμφανίζεται ανήσυχη, υπάρχει επίσης, και σε τμήμα της νοτίου Σερβίας. Επίσης, στην βόρεια Σερβία, υπάρχει η πολύ πλούσια (αγροτικά και βιομηχανικά) περιοχή της Βοϊβοντίνας, της οποίας το ήμισι των κατοίκων είναι Ουγγρικής καταγωγής. Τέλος, το ορεινό Μαυροβούνιο, στα δυτικά, η μόνη διέξοδος της Σερβίας προς την θάλασσα, οι σκληροτράχηλοι κάτοικοι του οποίου εθεωρούντο συστατικό και δυναμικό στοιχείο του Σερβικού έθνους, λόγω της δυτικής πολιτικοοικονομικής ενθαρρύνσεως και της τιτοϊκής εμπνεύσεως, τεχνητής καλλιεργείας ξεχωριστής εθνικής συνειδήσεως (κάτι ανάλογο με την προσπάθεια κατασκευής "Κυπριακής" συνειδήσεως από τον Μακάριο), ετοιμάζεται για ανεξαρτητοποίηση, εξέλιξη που συνιστά βαρύτατο γεωπολιτικό πλήγμα για την Σερβία, που δύσκολα θα το αποδεχθεί χωρίς αντίδραση.

ΟΙ ΡΟΥΜΑΝΟΙ

Βορείως του ποταμού Δουνάβεως, βρίσκεται η μεγαλύτερη σε έκταση και πληθυσμό χώρα της χερσονήσου του Αίμου, με την πλούσια σε γεωργικές εκτάσεις και ορυκτά (πετρέλαια) γη, αν και διελυμένη οικονομικά και από απόψεως δομών, λόγω της κομμουνιστικής

κακοδιοικήσεως και της μετακομμουνιστικής εβραιογκαγκστεροκρατίας, Ρουμανία. Οι κάτοικοί της, περί τα 22 εκατομμύρια, θεωρούνται εκρωμαϊσμένοι (από την εποχή των νικηφόρων εκεί εκστρατειών του Αυτοκράτορος Τραϊανού) απόγονοι των αρχαίων Δακών. Εσωτερικά μειονοτικά προβλήματα της Ρουμανίας είναι δυο. Α) η πολυάριθμη συμπαγής Ουγγρική μειονότητα (πολλά εκατομμύρια) που κατοικεί στο δυτικό, πλησίον της Ουγγαρίας, τμήμα, στην λεγόμενη Τρανσυλβανία, η οποία μέχρι στιγμής δεν έχει εκδηλώσει έντονες αποσχιστικές τάσεις, ούτε φαίνεται να την ωθεί σε κάτι τέτοιο η μητέρα Ουγγαρία. Κανείς όμως δεν μπορεί να αποκλείσει ένα τέτοιο ενδεχόμενο στο μέλλον, εάν η βαλκανική αναστάτωση γενικευθεί. Β) το μεγάλο πρόβλημα των εκατομμυρίων αθιγγάνων της Ρουμανίας που δεν είναι εντοπισμένοι σε μια περιοχή, αλλά διαχέονται σε όλη την Ρουμανία, αναστατώνοντας την χώρα με την παραβατική και εγκληματική συμπεριφορά και τα ξένα προς τους Ρουμάνους ήθη τους.

Εκτός Ρουμανίας, η Ρουμανική πολιτική έχει κατά το παρελθόν διεκδικήσει ως ομοεθνείς, τους Έλληνες λατινόφωνους βλάχους της Πίνδου. Επίσης, αδελφό προς την Ρουμανία κράτος μπορεί να θεωρηθεί η Μολδαβία που βρίσκεται ανατολικώς της Ρουμανίας, πρώην τμήμα της ΕΣΣΔ με μικτό Ρωσομολδαβικό πληθυσμό. Τέλος η Ρουμανία ανέκαθεν διεκδικούσε από την Βουλγαρία την διαφιλονικούμενη περιοχή της Δοβρουτσάς (στο δέλτα του Δουνάβεως).

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

Νοτίως της Ρουμανίας, με σύνορο προς αυτήν τον Δούναβη, βρίσκεται η Βουλγαρία, η οποία κατοικείται από τους Βουλγάρους (περί τα 8 εκατομμύρια). Η εθνογένεση των Βουλγάρων τοποθετείται στα μέσα βυζαντινά χρόνια, οπότε στον ανάμεικτο πληθυσμό που είχε προκύψει από τα διάφορα νεοφερμένα (από τις αρχές περίπου του 7ου αιώνα) φύλα σλάβων και τους προϋπάρχοντες Θράκες, επεβλήθη ως βασιλική δυναστεία και διοικητική στρατιωτική ολιγαρχία, η Τουρκομογγολική φυλή των Βουλγάρων, εκ των οποίων το νέο τότε βασίλειο έλαβε το όνομα που διατηρεί ως τώρα. Ακολούθησε το πέρασμα και η εγκατάσταση και άλλων αλταϊκών λαών στην περιοχή της Βουλγαρίας (Ούζοι, Κουμάνοι, Πατσινάκοι). Οι Βούλγαροι δέχθηκαν πολύ ισχυρές πολιτικές - διοικητικές και πολιτιστικές επιρροές από το Βυζάντιο, απεδείχθησαν παρά ταύτα, ένας από τους πιο επίμονους και καταστροφικούς εχθρούς του βυζαντίου, με το οποίο είχαν πάμπολλες πολεμικές συγκρούσεις. Κορυφαία στιγμή η ολοσχερής συντριβή τους από τον αυτοκράτορα Βασίλειο τον "Βουλγαροκτόνο". Την θέση των βυζαντινών στην είσπραξη της Βουλγαρικής επιθετικότητος κατά τα νεώτερα χρόνια, κληρονόμησε η Ελλάς. Δεν χρειάζεται να απαριθμήσω τις μάχες, τις σφαγές και τις καταστροφές που γνώρισε η Θράκη και η Μακεδονία από την Βουλγαρική βαρβαρότητα. Έλληνες και Βούλγαροι ήλθαν αντίπαλοι και στον Μακεδονικό αγώνα και στους Βαλκανικούς πολέμους (ιδίως στο Β') και στους δυο παγκοσμίους πολέμους και στον συμμοριτοπόλεμο (ΣΝΟΦ - "Εαμοβούλγαροι").

Στρατηγικός στόχος, της Βουλγαρίας υπήρξε σταθερά η κατάληψη όλης της Μακεδονίας και της Θράκης και η έξοδος στο Αιγαίο, πράγμα που κατά καιρούς για μικρό διάστημα επετύγχανε. Δικό της εφεύρημα και η υπόθεση της ανύπαρκτης σλαυο- "μακεδονικής" εθνικής ταυτότητος, πονηρό όχημα για έμμεση διείσδυση τους στην ελληνική Μακεδονία και Θράκη, με την συνδρομή άλλοτε του Ρωσοκινουμένου πανσλαβισμού, άλλοτε του διεθνούς σιωνισμού, άλλοτε της κομμουνιστικής κομιντερν-κομίνφορμ και άλλοτε της σταλινικής πανουργίας.

Ας σημειώσουμε ότι οι Βούλγαροι, όπως και οι Ρουμάνοι, και οι Μολδαβοί είναι Ορθόδοξοι στο θρήσκευμα. Τεράστιο μειονοτικό πρόβλημα εντός της Βουλγαρίας, πέραν των παρα πολλών αθιγγάνων, αποτελεί η ογκώδης και συμπαγής μουσουλμανική μειονότητα, τουρκικής συνειδήσεως που κατοικεί στο νοτιανατολικό τμήμα της χώρα και ανέρχεται στο 15% του συνολικού πληθυσμού της χώρας!

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ

Στα δυτικά της Βαλκανικής βρίσκονται οι Αλβανοί, οι οποίοι απέκτησαν εθνική συνείδηση, τεχνητά, μόλις στα τέλη του 19ου αιώνος, ως αποτέλεσμα των προσπαθειών της ιταλικής και της Αυστριακής πολιτικής ελέγχου των Βαλκανίων μέσω ενός προτεκτοράτου - προγεφυρώματος. Το μεγαλύτερο μέρος των Αλβανών είναι μουσουλμάνοι (άνω του 60%) στην Αλβανία, ενώ ένα μέρος είναι Χριστιανοί (ορθόδοξοι στον νότο, καθολικοί στον βορρά). Τα βασικά φύλα των Αλβανών είναι οι Λιάπηδες και οι Τσάμηδες (στα νότια) οι Τόσκηδες (στο κέντρο) και οι Γκέκηδες και Κοσοβάροι (στα βόρεια). Επί οθωμανικής περιόδου οι μουσουλμάνοι αλβανόφωνοι εθεωρούντο Οθωμανοί (οι λεγόμενοι Τουρκαλβανοί, επίλεκτα στρατεύματα του Οθωμανικού στρατού με πολλά αξιώματα και δύναμη στο Οθωμανικό κράτος), ενώ οι Ορθόδοξοι Αλβανόφωνοι εθεωρούντο Έλληνες (Αρβανίτες στην κυρίως Ελλάδα, συ-

στατικό στοιχείο του Νέου Ελληνισμού και πρωτεργάτες στον ένοπλο αγώνα της ελληνικής επαναστάσεως κατά των Τούρκων. Λαός δηλαδή ιστορικά μετέωρος και διχασμένος. Οι Αλβανοί θεωρούνται απόγονοι των Ιλλυριών, αν και πιθανότατα έχουν και αρχαίο Ηπειρώτικο αίμα σε μεγάλο ποσοστό, ενώ τα αρχαία Ιλλυρικά φύλα, οπωσδήποτε επιμείχθηκαν με τα Νοτιοσλαβικά φύλα που έφθασαν κατά τον μεσαίωνα, συνεπώς Ιλλυρικό αίμα πρέπει να κυλά στις φλέβες όχι μόνον των Αλβανών, αλλά και των Σέρβων, Κροατών και Σκοπιανών.

Οι Αλβανοί πέραν του κράτους της Αλβανίας όπου αριθμούν περί τα 4 εκατομμύρια, διατηρούν συμπαγείς πληθυσμούς τόσο στο Κοσσυφοπέδιο (1,5 - 2 εκατομμύρια) και στο βόρειο και δυτικό τμήμα του κράτους των Σκοπίων (800.000), αλλά και στο Μαυροβούνιο, ενώ δυστυχώς, η Ελλάδα αν και κατάφερε να απαλλαγεί από τους ενοχλητικούς Τσάμηδες της Θεσπρωτίας μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, κατάφερε λόγω της καταστροφικής απερισκεψίας και ανικανότητος των κυβερνώντων της, να επιτρέψει τα τελευταία χρόνια την είσοδο εκατοντάδων χιλιάδων Αλβανών λαθρομεταναστών, που λυμαίνονται ασύδωτοι, όλη την επικράτεια, εγκληματώντας και πλιατσικολογώντας και συνιστώντας μια εκ των πραγμάτων διαχυμένη παντού μειονότητα!

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Μοναδική μειονότητα που έχει η Αλβανία στην τωρινή της επικράτεια είναι η ηρωϊκή και πολύπαθη ελληνική μειονότητα της Β. Ηπείρου, που ενώ πριν το 1990 αριθμούσε άνω των 400.000 σήμερα, λόγω της ανευθυνότητας και εγκληματικής αδιαφορίας των ελληνικών κυβερνήσεων και των συνεχών καταπιέσεων των Αλβανών έχει συρρικνωθεί, καθώς μεγάλο μέρος και κυρίως η νεολαία, ως γνωστόν, έχει μεταναστεύσει την κυρίως Ελλάδα.

Η Ελλάς, τέλος, η πλέον συμπαγής εθνικά, έχει εκτός Ελλάδος την εν μέρει ανεγνωρισμένη μειονότητα της Β. Ηπείρου, αλλά και πολλές χιλιάδες Βλάχους στην υπόλοιπη Αλβανία και εκατοντάδες χιλιάδες Βλάχους και Σαρακατσάνους στα Σκόπια και στην Βουλγαρία. Ενώ, έχει απωλέσει, κατ' ουσίαν την άλλοτε πολυάριθμη και ακμαία μειονότητα Ελλήνων της Κωνσταντινουπόλεως, Ίμβρου και Τενέδου.

Μεγάλο και σοβαρότατο μειονοτικό πρόβλημα εντός της σημερινής Ελληνικής επικράτειας, η πολυάριθμη μουσουλμανική μειονότητα της Δ. Θράκης, αποτελούμενη από Πομάκους, Αθιγγάνους και Τουρκογενείς που σε μεγάλο ποσοστό, σήμερα (ακόμα και οι ελληνικής καταγωγής Πομάκοι) έχουν φανατισμένη τουρκική συνείδηση, ως αποτέλεσμα της δράσεως Τούρκων πρακτόρων στην περιοχή, της τηλεοπτικής τουρκικής προπαγάνδος και της βλακείας του ελλαδικού κράτους. Το εφιαλτικό είναι ότι οι μουσουλμάνοι, λόγω του εκρηκτικού δείκτη γεννήσεων τείνουν, ήδη, να ανατρέψουν την δημογραφική σχέση στην Δ. Θράκη και να καταστούν τοπική πλειονότητα με όλα όσα αυτό συνεπάγεται (βλέπε περίπτωση Κοσσυφοπεδίου).

Επίσης, κατά καιρούς, έχουν διεκδικηθεί από τα Σκόπια και την Βουλγαρία ως δήθεν ομοεθνείς τους, οι κάτοικοι ορισμένων χωριών της Κεντρικής και δυτικής Μακεδονίας όπου διατηρείται στους γεροντότερους, ένα σλαβικό γλωσσικό ιδίωμα. (Προσπάθεια δημιουργίας "ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης" με κοινές προσπάθειες των ΚΚ των χωρών της Βαλκανικής, (και του ΚΚΕ) ύστερα από σχετικές αποφάσεις της Κομμουνιστικής διεθνούς).

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Η Τουρκία, δυστυχώς, εκτός από την Μ. Ασία κατέχει έδαφος και στην χερσόνησο του Αίμου (Α. Θράκη), ως αποτέλεσμα της αδικαιολόγητης κατ' ουσίαν, παραχώρησης της Α. Θράκης από τον Ε. Βενιζέλο με την συνθήκη της Λωζάνης παρ' ότι υπήρχε δυνατότης υπερασπίσεως αυτής της ελληνικής πατρίδος με την τόσο βαρύνουσα για τον έλεγχο των στενών, γεωστρατηγική θέση.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΣΙΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΝΕΩΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΟΥ

Ένα τεράστιο, ιδιαίτερο, κεφάλαιο αποτελεί ο ρόλος των Εβραίων στις περιπέτειες της χερσονήσου του Αίμου, αφ' ότου εγκατεστάθησαν στα αστικά της κέντρα στις αρχές του 16ου αιώνος, όταν εξεδιώχθησαν από την Ιβηρική Χερσόνησο (επί βασιλέων Φερδινάνδου και Ισαβέλλας) για να τους επιτρέψει την εγκατάσταση το Οθωμανικό κράτος σε ιδιαιτέρως προνομιακή θέση και ρόλο ελέγχου της οικονομίας στην Οθωμανική επικράτεια. Αυτή η προνομιακή μεταχείριση σε ένα πολυεθνικό περιβάλλον αιτιολογεί και την με κάθε τρόπο προσπάθεια στηρίξεως του Οθωμανικού καθεστώτος στην φάση διαλύσεως του, καθώς στα αναδυόμενα εθνικά κράτη ήταν προφανές ότι θα είχαν λιγότερα περιθώρια και δυνατότητες λεηλασίας του πλούτου των άλλοτε υπεταγμένων λαών.

Αν και ο αριθμός τους στην βαλκανική μειώθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, λόγω απωλειών και λόγω μεταναστεύσεως στο νεοσύστατο κράτος του Ισραήλ, ποτέ δεν έχασαν το ενδιαφέρον τους για την βαρύνουσα γεωπολιτικά και γεωοικονομικά περιοχή και ιδίως για το λιμάνι της Θεσσαλονίκης το οποίο αποκαλούν "μητέρα του Ισραήλ". Είναι προφανές ότι το ενδεχόμενο διεθνοποιήσεως ή κατακερματισμού των Βαλκανίων θα διαμόρφωνε τις προϋποθέσεις για μεγαλύτερη διείσδυσή τους, εκ νέου, γι' αυτό δεν θα πρέπει να παραβλέπεται η ανάμειξη του διεθνούς σιωνιστικού παράγοντος στις Βαλκανικές εξελίξεις, δοθείσης και της εβραϊκής καταγωγής των αξιωματούχων των ΗΠΑ που δραστηριοποιήθηκαν το τελευταίο διάστημα στις Βαλκανικές ζυμώσεις, που οδήγησαν στη σύγχρονη ρευστότητα (Ολμπράιτ, Χολμπρουγκ, Κοέν κλπ.), αλλά και Εβραίων επιχειρηματιών (π.χ. Τζωρτζ Σώρος).

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Απ' όσα περιεγράφησαν ανωτέρω προκύπτει αβίαστα η βεβαία πιθανότητα προκλήσεως αλυσιδωτών αντιδράσεων που μπορούν να οδηγήσουν σε συνολική αναθεώρηση των συνόρων των κρατών της Βαλκανικής. Όσον αφορά τις παραδοσιακές "μεγάλες δυνάμεις" που εμπλέκονται στην περιοχή:

ΡΩΣΙΑ

Η Ρωσία, από παλιά χρησιμοποιούσε ως μοχλό της πολιτικής της στα Βαλκάνια την Βουλγαρία, η οποία τώρα εμφανίζεται υστερόβουλα δυτικόστροφη και ρωσόφοβη, γι' αυτό και η Ρωσία εστράφη το τελευταίο διάστημα, ως αρωγός στην Σερβία που εδέχετο τα πυρά της "δύσεως".

ΙΤΑΛΙΑ

Η γειτονική Ιταλία ανέκαθεν λειτουργούσε ως πάτρωνας της Αλβανίας, την οποία ουσιαστικά έστησε ως κράτος, στις αρχές του 20ου αιώνος, προκειμένου να την χρησιμοποιήσει ως προγεφύρωμα της στα Βαλκάνια, και ως ελεγχόμενη, εν δυνάμει, απειλή προς την ανταγωνίστρια, ως ναυτική χώρα της Μεσογείου, Ελλάδα και προκειμένου να έχει εξησφαλισμένο τον έλεγχο των στενών του Οτράντο (στην είσοδο της Αδριατικής, βορείως της νήσου Κερκύρας, τεράστιας γεωστρατηγικής σημασίας).

ΓΕΡΜΑΝΙΑ - ΑΥΣΤΡΙΑ

Η Γερμανία, ιστορική, θα λέγαμε, διάδοχος της Αυστρίας ως δυνάμεως που ασκούσε επιρροή στην περιοχή ως το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, έχει στην σφαίρα επιρροής της τις καθολικές Σλοβενία και Κροατία και εν μέρει την Αλβανία και το Μαυροβούνιο.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ - ΗΠΑ

Η Βρετανία ανέκαθεν ενδιεφέρετο για τις θαλάσσιες οδούς στην Μεσόγειο, γι' αυτό και ενεργούσε ως καιροσκοπικός πάτρωνας της Ελλάδος, κατά περιόδους. Μετά την πτώση της αίγλης και της ισχύος της ως αποικιοκρατικής δυνάμεως (Β' Π.Π.) την θέση της στην περιοχή έχουν παραλάβει οι ΗΠΑ, ενώ η Βρετανία λειτουργεί επικουρικά και σε συνεργασία μ' αυτές. Τις τελευταίες δεκαετίες οι ΗΠΑ έχουν επενδύσει στρατηγικά στην Τουρκία, μετά την πτώση του κομμουνισμού έχουν υπό την επιρροή τους και την Βουλγαρία ενώ επιδιώκουν τον έλεγχο των Βαλκανίων, εν γένει, μέσω του κατακερματισμού τους σε μικρά, αδύναμα και εξαρτημένα κρατίδια - προτεκτοράτα (Βοσνία, Σκόπια, Αλβανία, Κοσσυφοπέδιο).

Η πολιτική των ΗΠΑ και όχι της Γερμανίας επέσπευσε και υποδαύλισε την διαδικασία διασπάσεως της Γιουγκοσλαβίας. Επίσης, οι ΗΠΑ έχουν κάθε συμφέρον από την ανατροπή του status quo των Βαλκανίων, μια και οι αναταραχές τους επιτρέπουν την διατήρηση στρατευμάτων και πρακτόρων τους στα Βαλκάνια, αποτρέποντας και βραχυκυκλώνοντας, έτσι, τις όποιες διστακτικές προσπάθειες πολιτικής και στρατιωτικής χειραφετήσεως της Ευρωπαϊκής Ενώσεως από την Αμερικανονατοϊκή κηδεμονία και απειλώντας και υπονομεύοντας παραλλήλως, τα Ρωσικά στρατηγικά συμφέροντα στην νοτιανατολική Ευρώπη, που η Ρωσία, πάντοτε θεωρούσε μέρος του πεδίου επιρροής της.

Επίσης, η ανατροπή του status quo των Βαλκανίων δίδει στις ΗΠΑ ευκαιρίες για αναθεώρηση της συνθήκης του Μοντρέ, που αφορά το καθεστώς της ναυσιπλοϊας στα στενά των Δαρδανελίων από την οποία είχαν μείνει "έξω" όταν υπεγράφη.

ΓΑΛΛΙΑ

Η Γαλλία, μάλλον έχει μείνει έξω από τις εξελίξεις και απλώς παρακολουθεί το παιχνίδι των ΗΠΑ, βλέποντας την αδυναμία της Ε.Ε. να ασκήσει ανεξάρτητη από τις ΗΠΑ εξωτερική πολιτική και να ορίσει την μοίρα των λαών της, χωρίς υπερατλαντικό αφεντικό.

ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΩΝ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΝΕΡΟ ΣΤΟΝ ΜΥΛΟ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Εκείνο που ιδίως φαντάζει εφιαλτικό για την Ελλάδα, πέραν όλων των άλλων (πιθανότητα μαζικής εισόδου προσφύγων προς την Ελλάδα από τα Σκόπια, εάν συνεχισθούν και γενικευθούν οι συγκρούσεις) είναι η επέκταση της τουρκικής διεισδύσεως στην Βαλκανική μέσω των μουσουλμανικών πληθυσμών της Βαλκανικής, οι οποίοι παρ' ότι δεν είναι όλοι τουρκικής καταγωγής, ποδηγετούνται και ελέγχονται από την Τουρκία και μπορούν σε δεδομένη στιγμή να χρησιμοποιηθούν σύμφωνα με τους γεωστρατηγικούς σχεδιασμούς και τις επιδιώξεις της. Το τραγικό είναι ότι ο δείκτης γεννήσεως των μουσουλμάνων της Βαλκανικής είναι πολύ υψηλότερος από τον αντίστοιχο των Χριστιανών. Έτσι, έχουμε τους Βοσνίους μουσουλμάνους, τους Τούρκους των Σκοπίων (Τούρκος είναι και ο υπουργός εξωτερικών των Σκοπίων, πράγμα όχι άσχετο με τις πρόσφατες εξελίξεις), τους Αλβανούς μουσουλμάνους του Κοσσυφοπεδίου και των Σκοπίων, την πλειονότητα των μουσουλμάνων της Αλβανίας η οποία βρίσκεται σε στενή στρατιωτική συνεργασία με την Τουρκία. Οι Αλβανοί αξιωματικοί εκπαιδεύονται από τον τουρκικό στρατό, ενώ η Τουρκία, προσφάτως απέκτησε μεγάλη ναυτική βάση κοντά στους Αγ. Σαράντα! Εάν υπολογίσουμε ότι οι Κοσσοβάροι έγιναν πλειονότης μέσα σε λίγες δεκαετίες, λόγω υπογεννητικότητος των Σέρβων και εγκαταλείψεως του Κοσσυφοπεδίου από τους Σέρβους και ότι οι Αλβανοί των Σκοπίων κοντεύουν να καταστούν από μειονότητα, ισάριθμη εθνότητα με τους σλαβόφωνους των Σκοπίων, λόγω υψηλοτέρου δείκτου γεννήσεων των Αλβανών, εάν υπολογίσουμε επίσης, πως καταφέρνουν αυτοί οι πληθυσμοί να δημιουργούν συνθήκες de facto αυτοδιαθέσεως και παρ' ότι η κυρίως Αλ-

βανία είναι αδύναμη πολιτικοοικονομικά και στρατιωτικά για να τους υποστηρίξει ενεργώς, τότε οφείλουν οι Έλληνες να προβλέψουν πως θα εξελιχθούν τα πράγματα στην Δυτική Θράκη, την οποία οι Έλληνες εγκαταλείπουν λόγω ελλείψεως συνθηκών αναπτύξεως λόγω αδιαφορίας του ελληνικού κράτους και λόγω σταδιακής πληθυσμιακής κυριαρχίας των μουσουλμάνων, αφού έχουν υπερδιπλάσιο δείκτη γεννήσεων και λόγω του ότι δίπλα τους δεν βρίσκεται ένα αδύναμο κράτος όπως η Αλβανία, αλλά η Τουρκία των 70 και πλέον εκατομμυρίων και με την 2η μετά τις ΗΠΑ στρατιωτική δύναμη εντός του ΝΑΤΟ. Πρέπει να συνεκτιμηθεί και η παρουσία συμπαγούς μουσουλμανικής μειονότητος (τουρκικής συνειδήσεως) στην Ν.Α. Βουλγαρία, δηλαδή ακριβώς πάνω από την Δ. Θράκη.

Συνεπώς, πολύ εύκολα μετά από κάποια κατασκευασμένη και στημένη προβοκάτσια, είναι δυνατόν να ξεσπάσει καθοδηγούμενο από την Τουρκία σχέδιο αναβρασμού στην Θράκη, αποσκοπώντας σε απόσχιση της από την Ελλάδα.

Η Ελλάς θα βρεθεί τότε σε πολύ δύσκολη θέση και δεν γνωρίζω κατά πόσον θα είναι εις θέσιν να διατηρηθεί ο έλεγχος, δεδομένης της φιλοτουρκικής στάσεως των Αλβανών. Διόλου απίθανο, επίσης, οι Αλβανοί αντάρτες να επιχειρήσουν να μεταφέρουν την ένταση νοτιότερα (ας μην ξεχνούμε τις διαθέσεις του Αλβανικού επεκτατισμού προς την νότιο Ήπειρο και ιδίως για την Θεσπρωτία - "Τσαμουριά"). Και είναι απρόβλεπτο το μέγεθος της ζημίας που θα μπορούν να επιφέρουν οι Αλβανοί μετανάστες στην Ελλάδα σε μια τέτοια συγκυρία. Πρέπει, επίσης, να βάλει καθέναν σε σκέψεις το γεγονός ότι η συντριπτική πλειονότης των λαθρομεταναστών που εισέρχονται και εγκαθίστανται στην Ελλάδα είναι μουσουλμάνοι! (Αλβανοί, Ιρανοί, Κούρδοι, Ιρανοί, Αφγανοί, Πακιστανοί, Αιγύπτιοι, Μπαγκλαντεσιανοί, Ουσμπέκοι, Αζέροι κλπ.).

Όλος αυτός ο μουσουλμανικός συρφετός, σε περίπτωση ελληνοτουρκικής συρράξεως ή ευρυτέρου Βαλκανικού πολέμου δεν θα έχει κανέναν λόγο να επιθυμεί το καλό της Ελλάδος...

ΚΑΝΕΝΑ ΑΥΡΙΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΟ ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ

Εν πάσει περιπτώσει, έχει μεγάλη σημασία ότι τα πράγματα δύνανται να ανατραπούν πλήρως, από την μία στιγμή στην άλλη, και η επίπλαστη πολυδιαφημισμένη ευημερία, στην απόλαυση της οποίας επαναπαύονται, εφησυχάζοντας οι μακάριοι, καλοζωϊσμένοι νεοέλληνες, έχοντας αποδεχθεί την ασύνετη πολιτική περί "ανεκτικότητος", "εκσυγχρονισμού" "πολυπολιτισμικής συνύπαρξης", "κατανόησης και συνεργασίας", την πολιτική δηλαδή του εθνοκτόνου ενδοτισμού που προωθεί το πολιτικό και δημοσιογραφικό κατεστημένο, μπορεί να ανατιναχθεί και να κονιορτοποιηθεί μέσα στην δίνη ενός πολέμου, λίγων μόνο ημερών. Η "ευημερούσα" Ελλάς του "εκσυγχρονισμού" μπορεί να γίνει ενός ολίγου κάτι σαν την Αλβανία.

Τίποτε δεν είναι δεδομένο και αυτονόητο και η επανάπαυση στην ψευδαίσθηση ασφάλειας εγγυημένης από ΝΑΤΟ και Ε.Ε., εν όψει τη Ολυμπιάδος του 2004 δεν είναι τίποτε περισσότερο από έναν απατηλό ευσεβή πόθο. Δεν αντιλαμβάνονται ότι το αντίστροφο μάλλον μπορεί να ισχύσει. Ένας πόλεμος θα είναι εκτός των άλλων και μια αφορμή για αφαίρεση της διοργάνωσης των Ολυμπιακών, αφού υπάρχουν έτοιμες εναλλακτικές λύσεις (π.χ. Κορέα).

Η ΕΛΛΑΣ, ΚΟΜΠΑΡΣΟΣ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ...

Ο δημογραφικός μαρασμός και η αλλοτρίωση των νεοελλήνων, καθώς και η εξάρτηση και δουλοπρέπεια των εξουσιαστών τους προς τους ξένους πάτρωνες, προμηνύουν τα χειρότερα, για το εγγύς, μάλιστα, μέλλον, την ώρα που μια τεράστια πληθυσμιακή μουσουλμανική τανάλια (Τουρκία από τα ανατολικά και Αλβανία από τα δυτικά) απειλεί να συνθλίψει τον φθίνοντα Ελληνισμό.

Περιτριγυρισμένη η Ελλάς από πλήθος εθνικών εχθρών, σε μία τόσο ζηλευτή, γεωπολιτικώς, θέση της Ν.Α. Ευρώπης, μία μόνο ελπίδα επιβιώσεως έχει. Λήψη δραστικών μέτρων δημογραφικής ανακάμψεως, προσανατολισμό σε νέες, συμφέρουσες συμμαχίες και αυτάρκη υπερεξοπλισμό και πολεμική προπαρασκευή. **Όπως το κράτος του Ισραήλ καταφέρνει να επιβιώνει εντός του εχθρικού αραβικού κόσμου, λόγω της στρατιωτικής του θωρακίσεως και υπεροπλίας, παρομοίως οφείλει να προετοιμάζεται και η χώρα μας.** Βεβαίως, η "εκσυγχρονιστική" πανούκλα προτιμά να περικόψει κονδύλια από τους εξοπλισμούς παρά από τις σπατάλες σε φιέστες, πανηγύρια και κυβερνητική προπαγάνδα, για να ταΐσει την εκλογική πελατεία του κομματικού (παρα-) κράτους βαπτίζοντας το αυτό "κοινωνική πολιτική". **Είναι να απορεί κανείς, πως μια ημιδιελυμένη χώρα όπως η Βουλγαρία τολμά να διατυπώνει αξιώσεις για την περιοχή των Σκοπίων για να ενσωματώσει δηλαδή ένα μέρος της εφ' όσον διαλυθεί αυτή η τεχνητή κρατική οντότητα, όπως άλλωστε διαφαίνεται και να μην διανοείται να πράξει το ίδιο και η Ελλάς, της οποίας η βόρεια ενδοχώρα, λόγω χαμηλής συνοριακώς γραμμής, είναι τόσο περιορισμένη, ώστε δεν εγγυάται την απαιτούμενη αμυντική ασφάλεια.**

Είναι εγκληματική η αδυναμία της συγχρόνου Ελλάδος να αξιοποιήσει τις ιστορικές συγκυρίες και να επιχειρήσει επέκταση των συνόρων βορειότερα, καταλαμβάνοντας το Μοναστήρι, την Οχρίδα, το Κρούσεβο και τα Βελεσά, ολοκληρώνοντας έτσι το έργο που ο νικηφόρος απελευθερωτικός Ελληνικός Στρατος του '12-'13 δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει, αντί να προσπαθεί με κάθε τρόπο να στηρίξη την ύπαρξη ενός κρατιδίου, στοιχείο της επισήμου κρατικής ιδεολογίας του οποίου είναι η "απελευθέρωση" της "Μακεδονίας του Αιγαίου"!

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

Ήρθαν το τελευταίο καιρό στο φως της δημοσιότητας οι επιστολές του πρώην ηγέτη του Κ.Κ.Ε. **Νίκου Ζαχαριάδη** από τη Σιβηρία μέσα από τις οποίες φαίνονται οι προσπάθειές του να σταματήσουν οι διωγμοί εναντίον του από την τότε ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος της Σοβιετικής Ενώσεως (ΚΚΣΕ). Με αφορμή λοιπόν, αυτές τις επιστολές ας επιχειρήσουμε να σκιαγραφήσουμε την αναμφισβήτητα πιο σημαντική προσωπικότητα στα 80 χρόνια της ιστορίας του ΚΚΕ.

του Γιώργου Μάστορα

Ο μικρασιάτης Ζαχαριάδης με εντολή του ιδίου του Στάλιν διορίζεται ως Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ υποσκελίζοντας τον τροτσκιστικών απόψεων πρώην Γ.Γ. Παντελή Πουλιόπουλο. Πιστό φερέφωνο του Σοβιετικού ιμπεριαλισμού το ΚΚΕ υπό την ηγεσία του Ζαχαριάδη, που χρήζει σημαντικής ανάλυσης. Το ΚΚΕ δεν ήταν απλά ο πιο πιστός εντολοδόχος του Κρεμλίνου απ' όλα τα Ευρωπαϊκά Κ.Κ., αλλά ταυτόχρονα μαζί με το Κ.Κ. Αλβανίας του Εμβέρ Χότζα ήσαν και πιο σταλινογενή κόμματα της Ευρώπης. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός πως παρά την αποτυχημένη προσπάθεια του ΚΚΕ για την κατάληψη της εξουσίας τον Δεκέμβριο του 1944, όπου ουσιαστικά και χάθηκε το παιχνίδι για τους ντόπιους κομμουνιστές, εν τούτοις επιχείρησαν και πάλι τον ένοπλο αγώνα στις 31 Μαρτίου 1946 παρ' ότι δεν υπήρχε καμία ελπίδα επιτυχίας.

Ο λόγος είναι πολύ απλός. Ήδη από τον Φεβρουάριο του 1945 είχε αποφασισθεί στην Γιάλτα από τους Συμμάχους η μοίρα της Ευρώπης και είχαν καθορισθεί οι ζώνες επιρροής για καθένα από τους 3 Συμμάχους. Η τύχη της Ελλάδος ήταν προκαθορισμένη από τότε και με δεδομένη την ανικανότητα του ΚΚΕ να πάρει την εξουσία στα χέρια του τον Δεκέμβριο του 1944 τα πράγματα ήσαν ξεκάθαρα. Από την στιγμή όμως που είχε αποφασισθεί από τις μεγάλες δυνάμεις η Ελλάς να τεθεί κάτω από την Αγγλική και Αμερικανική επιρροή γιατί έγινε αυτή η εμφύλια διαμάχη; Αυτό που ίσως λίγοι γνωρίζουν είναι το γεγονός πως το ΚΚΕ έπεσε θύμα των ιδίων των μηχανορραφιών του Στάλιν. Από το 1943 μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι Σύμμαχοι δεν φροντίζουν μόνο για το πως θα νικήσουν την Γερμανία, αλλά και για την μεταπολεμική ισχύ τους. Στα πλαίσια αυτά οι ταραχές των Δεκεμβριανών του 1944 αποτέλεσαν ένα πολύ καλό διαπραγματευτικό όπλο στα χέρια του Στάλιν έτσι ώστε χρησιμοποιώντας τους Έλληνες κομμουνιστές και τον αγώνα τους για την κατάληψη της εξουσίας να μπορέσει να ισχυροποιήσει σ' άλλα μέρη της Ευρώπης την Σοβιετική επιρροή. Δηλαδή, με απλά λόγια, ο Στάλιν "άδειασε" τους Έλληνες υποτακτικούς του ξεπουλώντας τους προκειμένου να επισημοποιήσει την κομμουνιστική κυριαρχία στα υπόλοιπα Βαλκάνια. Για να είμαστε ειλικρινείς δεν πιστεύουμε ότι αυτή η κίνηση αντιπερισπασμού ήταν σε γνώση της ηγεσίας του ΚΚΕ. Απλούστατα σαν τυφλοί υπηρέτες των σταλινικών επιδιώξεων βύθισαν την χώρα στον όλεθρο την περίοδο 1944-49 μόνο και μόνο για να αποτελέσουν ένα πιόνι στην σοβιετική σκακιέρα. **Ήταν πράγματι φρικτή η προοπτική μιας νίκης του ΚΚΕ στην διαμάχη με τον Εθνικό Στρατό ακριβώς μόνο και μόνο εξαιτίας αυτής της απίστευτης προσήλωσης στον Σταλινισμό.**

Είναι αναμφισβήτητο το γεγονός πως η προσωπολατρία του ΚΚΕ προς τον Στάλιν ήταν τέτοια, ώ-

στε στην αντισταλινική κομμουνιστική εποχή που ξεκίνησε το 1956 το ΚΚΕ θα ήταν άκρως αντίθετο. Μαζί με την Αλβανία η υποτιθέμενη κομμουνιστική Ελλάδα θα ήσαν οι μόνες "σοσιαλιστικές" χώρες, οι οποίες θα διαχώριζαν την θέση τους από τα άλλα κομμουνιστικά κράτη και θα ήσαν ενάντιες στην Σοβιετική ένωση του Χρουτσώφ. **Με άλλα λόγια, η Ελλάδα θα ήταν μια δεύτερη Αλβανία κινούμενη σε κλίμα αυστηρού απομονωτισμού απ' όλο τον υπόλοιπο κόσμο.** Μετά την συντριβή του "Δημοκρατικού Στρατού" στον Γράμμο και το Βίτσι τον Αύγουστο του 1949, ο Ζαχαριάδης και τα υπολείμματα του στρατού του κατέφυγαν στην Αλβανία του Εμβέρ Χότζα και από εκεί οι περισσότεροι στην Τασκένδη. Αξίζει να σημειωθεί η εχθρική στάση του Εμβέρ Χότζα προς τον Νίκο Ζαχαριάδη σε τέτοιο σημείο ώστε ο Χότζα να ζητεί την παραδειγματική τιμωρία στη "δίκη" που έγινε στην Μόσχα για να εξεταστούν τα αίτια της ήττας των κομμουνιστών στον εμφύλιο ή συμμοριτοπόλεμο. Ο Χότζα ήλπιζε σε μια νίκη των Ελλήνων κομμουνιστών έτσι ώστε σε αντιστάθμισμα της Αλβανικής βοήθειας προς τον Δημοκρατικό Στρατό (κυρίως σε ανεφοδιασμό και στάθμευση) η Αλβανία να πάρει και τη Νότιο Ήπειρο. Αφού δεν έγινε αυτό στράφηκε εναντίον του Ζαχαριάδη κατηγορώντας τον για την ήττα και χρειάστηκε η προσωπική παρέμβαση του ιδίου του "πατερούλη" Στάλιν για να επέλθει και πάλι η συμφιλίωση, έστω και ψεύτικη. Η δολοφονία του Στάλιν από τους κομματικούς του αντιπάλους σημαίνει και την αρχή του τέλους για τον Ζαχαριάδη. Το 1955 με το 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ όπου και επίσημα το κομμουνιστικό κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης δια μέσου του Νικήτα Χρουτσώφ καθιέρωσε την αποσταλινοποίηση άρχισε και ο διωγμός του Ζαχαριάδη. Λίγο μετά το Συνέδριο του ΚΚΣΕ στην Τασκένδη άρχισαν οι συγκρούσεις μέσα στο ΚΚΕ μεταξύ Ζαχαριαδικών και Χρουτσοφικών. Το 1956 στο πλαίσιο της αποσταλινοποίησης καθαιρέθηκε από τη θέση του Γενικού Γραμματέα ως υπεύθυνος "προσωπολατρίας, διοικητικών μεθόδων και ανώμαλου εσωκομματικού καθεστώτος" σε εκείνη την περιβόητη 6η ολομέλεια του ΚΚΕ, όπου εκδηλώθηκε με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο η επέμβαση της Χρουτσοφικής ηγεσίας στα εσωτερικά του ΚΚΕ.

Ένα χρόνο αργότερα ο Ζαχαριάδης διαγράφηκε από το κόμμα και στάλθηκε να δουλέψει ως δασοφύλακας σε κάποια κρατική επιχείρηση δασικής οικονομίας. **Τραγική ειρωνεία είναι το γεγονός πως ο Ζαχαριάδης με τον ίδιο τρόπο και ανέβηκε και κατέβηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ.** Από το σημείο αυτό και μετά η ζωή του Ζαχαριάδη έγινε σκέτη κόλαση. Η πίεση που δέχεται από τους Σοβιετικούς δεσμοφύλακές του είναι τέτοια που ο άλλοτε υπερήφανος Γ.Γ. του ΚΚΕ "σπάει" και εκλιπαρεί την σοβιετική ηγεσία να σταματήσει τα βάσανά του. Παρ' όλα αυτά παραμένει αμετανόητος σταλινικός. Η υγεία του δεν θα αντέξει τις κακουχίες και έτσι θα αφήσει την τελευταία του πνοή τον Αύγουστο του 1973 σε ηλικία 70 ετών. **Οι εκδοχές για τον θάνατό του είναι πολλές.** Αρχικά παρουσιάστηκε σαν θάνατος από καρδιακή προσβολή και ύστερα από 17 χρόνια ως αυτοκτονία, ενώ δεν είναι λίγοι και εκείνοι που πιστεύουν πως δολοφονήθηκε από την KGB, στηριζόμενοι στο γεγονός πως εκείνη την περίοδο άρχισαν να διαφαίνονται στην Ελλάδα συνθήκες "φιλελευθεροποίησης" του Στρατιωτικού καθεστώτος και ίσως έτσι ήταν ανοιχτός ο δρόμος για την επιστροφή του. Βλακείες...

Και λέμε βλακείες γιατί:

Α) Τίποτε δεν εμπόδιζε το ΚΚΣΕ να συνεχίσει να κρατάει φυλακισμένο τον Ζαχαριάδη ακόμα και με την επιστροφή της δημοκρατίας.

Β) Ο Ζαχαριάδης δεν ήταν πλέον παρά ένα γραφικό ανθρωπάκι, θλιβερή σκιά του εαυτού του.

Γ) Οι πολιτικές θέσεις του Ζαχαριάδη ουδέποτε δικαιώθηκαν, πόσο μάλλον θα γινόταν κάτι τέτοιο με την μεταπολίτευση. Απόδειξη των όσων λέμε είναι πως όσοι προσπάθησαν και προσπαθούν στις ημέρες μας να παρουσιαστούν ως συνεχιστές των ιδεών και των πράξεων του Νίκου Ζαχαριάδη, είτε είναι απολύτως γραφικοί (περιοδικό "Στάλιν"), είτε διαλύονται και υιοθετούν "αναρχικές" θέσεις μπας και ψαρέψουν κανέναν αφελή (πρώην ΣΑΚΕ νυν "Κόντρα"), είτε κινούνται πέρα από τα όρια της παραφροσύνης (ΟΑΚΚΕ).

Συνοψίζοντας λέμε πως ο Νίκος Ζαχαριάδης, ο "ήρωας" των αριστερών, ήταν στην πραγματικότητα ένας ξενόδουλος μπολσεβίκος, ένας απίστευτος προδότης ο οποίος δεν δίστασε να δεχθεί παραχώρηση της Νότιας Ηπείρου στην Αλβανία και αυτοδιάθεση στους "σλαβομακεδόνες", προκειμένου να υπηρετηθούν τα σοβιετικά σχέδια, πιστό σκυλί υπάκουο ακόμη και της πιο εξωφρενικής σοβιετικής εντολής. Στα 30 περίπου χρόνια της παντοδυναμίας του το ΚΚΕ καθόλου άδικα έγινε το πιο εθνοπροδοτικό κομμουνιστικό κόμμα της Ευρώπης και το πιο βολικό και δουλικό στις επιταγές του Στάλιν.

Είμαστε σίγουροι πως το χώμα που τον σκεπάζει δεν είναι και τόσο ελαφρύ...

κυκλοφορούν από τις εκδόσεις

ΑΣΚΑΛΩΝ

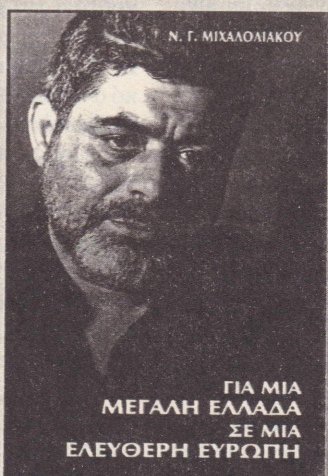
ΟΜΑΔΑ ΚΡΟΥΣΕΩΣ "ΛΟΧΓΗ"

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ

Ένα πολιτικό μυθιστόρημα σε μια Ελλάδα που δεν υπάρχει, αλλά που θα μπορούσε να υπάρξει. Μέσα στις σελίδες του περνούν πρόσωπα, χαρακτήρες και γεγονότα φανταστικά, που θυμίζουν όμως πολλά από την πραγματικότητα, αλλά και από τα όσα πρόκειται να συμβούν στην Πατρίδα μας στα επόμενα χρόνια.
Ένα κείμενο-φυγή από την σκληρή χειροπιαστή αλήθεια, που μέσα του υπάρχουν προδότες, συνηθισμένοι άνθρωποι, αλλά και ήρωες. Ασπρόμαυρες σελίδες, που θυμίζουν αληθινές καταστάσεις, γεγονότα και πρόσωπα, που τις μεταφέρουν σε ένα φανταστικό και ανύπαρκτο κόσμο.

2.500 δρχ

ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Ν.Γ. Μιχαλολιάκου

Η ιστορία της δράσεως του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος στην πενταετία 1993-1998

3.000 δρχ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ

Ν.Γ. Μιχαλολιάκου Β' Έκδοση

Το βιβλίο που εκδόθηκε στα 1992 με αφορμή το Β' Συνέδριο της "Χρυσής Αυγής", εξαντλήθηκε αμέσως και επανακυκλοφορεί συμπληρωμένο με αναφορά στις σύγχρονες πολιτικές εξελίξεις.

2.500 δρχ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

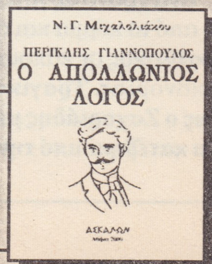
Γεωργίου Γρίβα-Διγενή

Για πρώτη φορά στην Ελλάδα δημοσιεύονται τα άρθρα του θρυλικού Διγενή από την εφημερίδα των Χιτών την περίοδο 1947

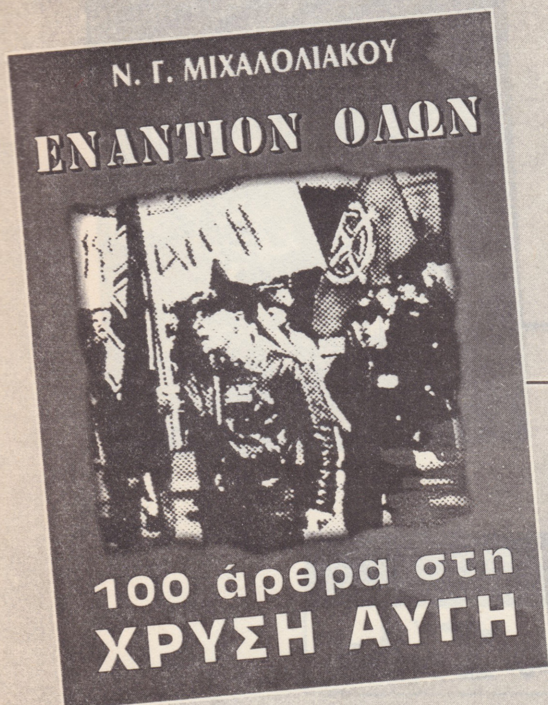
2.500 δρχ

Ακόμη κυκλοφορούν:

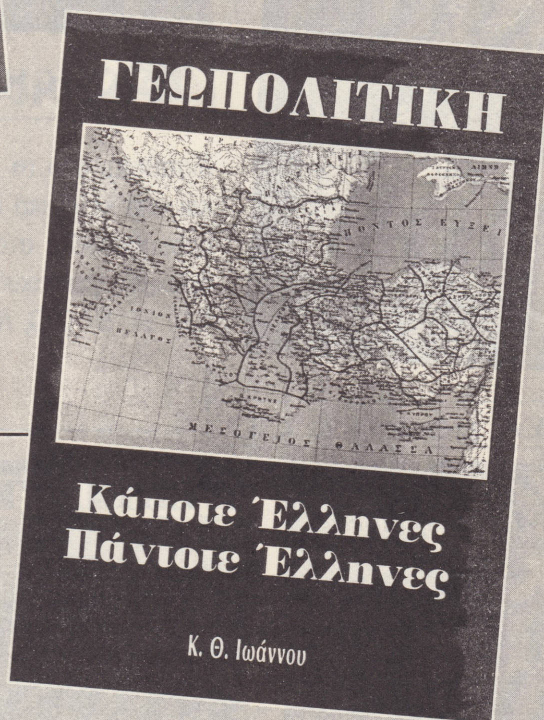
ΤΖΟΥΛΙΟΥΣ ΕΒΟΛΑ - "Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ",
ΛΟΥΚΑ ΣΤΑΥΡΟΥ - "ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΟΥΣ"
Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ - "ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ"

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
100 άρθρα στη
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Κ. Θ. Ιωάννου
ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

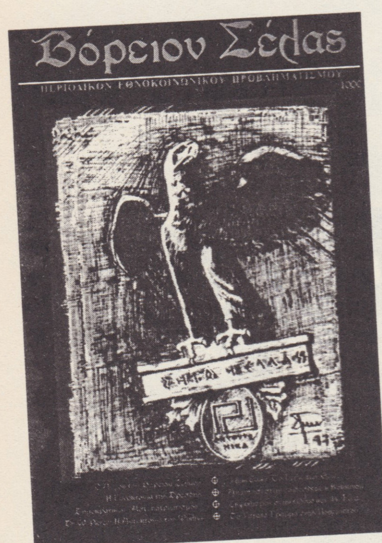
κυκλοφορούν τον Σεπτέμβριο
από τις εκδόσεις ΑΣΚΑΛΩΝ

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Κυκλοφορεί το 3ο τεύχος

Ζητήστε το στα περίπτερα!

Επιθεώρησις Εθνικοκοινωνικού Προβληματισμού

Βόρειον Σέλας

Διατίθεται από τα γραφεία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ αλλά και από κεντρικά περίπτερα. Μπορείτε επίσης να το προμηθευτείτε στέλνοντας 1.000 δραχμές (συν 300 δραχμές για ταχυδρομικά έξοδα) από την διεύθυνση Τ.Θ. 14, 57 010, Ασβεστοχώριον Θεσσαλονίκη.

ΝΕΑ μουσικά CD — 4.500 δρχ

Τα Εμβατήρια της Μεγάλης Ιδέας

Τα τραγούδια των στρατιωτών του Νότου

Ντοκουμέντα Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου

Μπλούζες

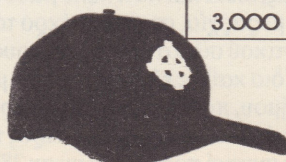

3.500 δρχ

καπέλα

3.000 δρχ

ελάχιστο όριο παραγγελίας 5.000

για ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ
ταχυδρομική επιταγή ή αντικαταβολή στο όνομα:
Χαράλαμπος Κουσουμβρής
Τ.Θ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010

Στις τιμές συμπεριλαμβάνονται και τα ταχυδρομικά.

Ο αετός του Μεγάλου Κάστρου

του Ηλία Κ.

«Έτσι εκείνοι
εμάχοντο δίκην πυρός,
κι ούτε θα έλεγες
πως ο ήλιος σώος έμενεν,
ούτε η σελήνη...»
Ιλιάς (Ρ,366-367)

Την 9η Αυγούστου του 1921 και οι εννέα μεραρχίες που είχαν εξορμήσει απ' το Δορύλαιο, βρίσκονταν σε απόσταση βολής απ΄ τα δύο σκέλη της εχθρικής αμυντικής τοποθεσίας στα ανατολικά του Σαγγαρίου. Η μαρτυρική, αλλά και επική πορεία των εννέα ημερών είχε λήξει και ήταν πια κοινό μυστικό στο στράτευμα πως στη μάχη που θα ακολουθούσε δε θα κρινόταν απλά η έκβαση της εκστρατείας, αλλά και κάτι πολύ βαθύτερο.

Η ένατη μεραρχία, στο νότιο άκρο του ελληνικού εκστρατευτικού σώματος ήταν το κρυφό χαρτί στο γενικό σχέδιο καθώς είχε προελάσει μέσω της Αλμυράς Ερήμου, που για τον κοινό στρατηγικό νου της εποχής ήταν αδιάβατη. Οι άντρες της, μετά την επταήμερη συνεχή πορεία κάλυψαν 280 χιλιόμετρα νέκρης γης. Εξουθενωμένοι και αφυδατωμένοι-τμήματα πλέον κι αυτοί ενός περιβάλλοντος με την έντονη οσμή του θανάτου-ίσως ένιωθαν πως τα τσακισμένα κορμιά τους είχαν ξεκάθαρα πια αποκτήσει μια διπλή, άγνωστη έως τότε υπόσταση. Ήταν απ' τη μια η πανίσχυρη κράση του χάλυβα, η καθαρή δύναμη που θα έκανε αυτούς τους άντρες άτρωτους, μιας και μαζί με τα βόρεια κράσπεδα της Αλμυράς ερήμου είχαν προ πολλού υπερκεράσει και κάθε έννοια ανθρωπίνου ορίου. Κυρίως όμως ήταν η ηγεμονική φύση του αετού που είχε αναδυθεί απ 'τα ενδότερα της ύπαρξής τους και στις αμέσως επόμενες ημέρες θα οδηγούσε σ' ένα ταξίδι πέρα απ' τη ζωή και το θάνατο. Και ήταν πολύ φυσική αυτή η προοπτική μιας και από εκείνη τη στιγμή οι άντρες της ενάτης μεραρχίας αντίκρυζαν την πιο άγρια και όμορφη κοσμική εικόνα, που μ' έναν εύστοχο, αλλά πεζό χαρακτηρισμό θα λέγαμε "φυσικό χώρο του αετού". Ήταν το γρανιτένιο σύμπλεγμα του Καλέ Γκρότο.

"...Να σου γράψω λεπτομέρειες για τη ζωή στην Αθήνα δεν έχει ουσιαστικό νόημα. Αυτή η πόλη δεν πρόκειται να αποκτήσει ποτέ κάποιο ιδιαίτερο χρώμα, παρ' όλο που μετά τη μετάθεση μου αντικρύζω πιο έγχρωμη την καθημερινότητα. Προχθές επισκέφθηκα το

πατρικό σου και δείπνησα με τους δικούς σου. Οι γονείς σου είναι ιδιαιτέρως καλά και ελπίζουν το ίδιο για σένα. Όλοι περιμένουμε εναγωνίως την απόλυσή σου. Η Νέλλη μόνο, αστειευόμενη έλεγε πως θα δεχόταν μια μικρή καθυστέρηση, αρκεί ο αδερφός της να επέστρεφε με ενθύμια από την Άγκυρα. Όλα είναι τόσο ήρεμα, μα αισθάνομαι πως καταναλώνουμε μεγάλες ψυχικές δυνάμεις για να διατηρηθεί αυτή η ηρεμία. Συνειδητά προσπαθούμε, όμως ποτέ δεν καταφέρνουμε να απαλλαγούμε απ'το μεγάλο κενό που γεννά η απουσία σου. Ίσως μέχρι να επιστρέψεις να μείνει μακριά μας και η δροσερή αύρα της γαλήνης.

Να ξέρεις πως αν έως τωρα τα γράμματα μου αναλώνονται σε ανούσιες αναφορές στην άχρωμη ζωή μας, είναι γιατί αληθινά φοβάμαι. Φοβάμαι να εκφράσω όσα μου υπαγορεύει η φλόγα του έντονου συναισθηματισμού μου, γιατί δεν ξέρω που θα με παρασύρει η έξαψη και το πάθος. Φοβάμαι, γιατί ο χρόνος για μένα έχει σταματήσει στο λυκόφως του αποχαιρετισμού της τελευταίας μας νύχτας...".

Είναι η τύχη που προνοεί κάποιες φορές και μπορεί να σε κάνει να νιώσεις μέσα σου ένα μέρος απ' τη θεϊκή ουσία αυτού του κόσμου. Κι αυτός, χωρίς να το επιδιώξει, είχε τα τελευταία λεπτά δωθεί ολοκληρωτικά σ' αυτό το παιχνίδι-ένα παιχνίδι που δυστυχώς θα διαρκούσε λίγο, όπως συμβαίνει απαραίτητα με καθετί ωραίο σ' αυτή τη ζωή. Οι ισορροπίες εξάλλου μεταξύ ονειρικού και πραγματικού βίου είναι τόσο εύθραυστες που μπορεί οτιδήποτε να τις διαταράξει. Ακόμα και μια άγρια, άρρυθμη φωνή.

-***"Ε, περίμενε... στάσου στρατιώτη, είναι διαταγή... Υπολοχαγέ..."***

Η φωνή του λοχία φάνηκε πολύ έντονα διαπεραστική. Στην πραγματικότητα ήταν το λεπτό ύφασμα της σκηνής που δημιουργούσε την ψευδαίσθηση της απομόνωσης και έκανε τους τόνους να φαντάζουν οξύτεροι.

-**"Τι συμβαίνει λοχία; είπα να μην ενοχληθώ από κανέναν ως τις τρεις..."** φώναξε καθώς ετοιμαζόταν να αντιμετωπίσει ξανά τον καυτό ήλιο της Ανατολής.

-*"Συγγνώμη κύριε Υπολοχαγέ μα έκανε σαν τρελλός ... φώναζε τ' όνομά σου, έλεγε έχει να σου αναφέρει".*

-*"Ποιος είναι;... του λόχου μας;... τι θα αναφέρει;"*

-*"Δεν ξέρω... στρατιώτης Χατζής λέει, Μικρασιάτης μάλλον"'.*

-*"Ποιος διάολος είναι; ούτε το' χω ξανακούσει το όνομα..."*

Ο μελαχροινός νέος μπήκε απότομα ανάμεσά τους. Πολύ άκομψος τρόπος να διακόπτεις ένα διάλογο-ειδικά μεταξύ ανωτέρων σου. Τα βλέματα των δύο ανδρών συναντήθηκαν αυθόρμητα κι ήταν πολύ δύσκολο να αισθανθεί κανείς ποιο εξέπεμπε μεγαλύτερη ένταση.

-*"Στρατιώτης πεζικού Χατζής Γεώργιος, αναφέρω κύριε Υπολοχαγέ".*

Η όψη του νέου ήταν ολότελα άγνωστη. Τα μάτια του όμως τα αναγνώρισε αμέσως, αφού τα πρόδιδε το ίδιο έντονο χρώμα της θλίψης. Τόσο έντονο που είχε μείνει τέλεια ανεξίτηλο, παρ' όλο που τώρα πια απ' τη νεανική ματιά είχε χαθεί ο πρωτόγονος φόβος του θηράματος που ένιωθε την καυτή ανάσα του διώκτη. Στη θέση του έλαμπε η οργή και η δύναμη, φωτεινές και απόλυτα καθαρές.

Ήταν οι πρώτες μέρες του στη Μικρασία, υπασπιστής τότε στο 1/38 τάγμα Ευζώνων. Στις 20 Ιουνίου του'19, κατάφερναν υπό τους Ζαφειρίου-Σταυριανόπουλο να ανακαταλάβουν το Αϊδίνιο, μετά την έξοδο του 4ου Συντάγματος Πεζικού και την εγκατάλειψη έξι χιλιάδων χριστιανών στο έλεος των εισβολέων. Το Σύνταγμα, μετά από δεκάδες μάταια αιτήματα για ενίσχυση, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη μαρτυρική πόλη και δια πυρός και σιδήρου να διαφύγει προς τις Τράλλεις, σώζοντας μόλις τρεις χιλιάδες κατοίκους. Η εικόνα που συνάντησε το τάγμα του κατά την ανακατάληψη ήταν μια φρικτή προτύπωση των δεινών που θα ακολουθούσαν στην αφιλόξενη γη της Ανατολίας. Φλεγόμενα ερείπια και δρόμοι γεμάτοι κατακρεουργημένα πτώματα-ο εισβολέας δεν είχε αρκεστεί στο να λογχίσει ή να τουφεκίσει τους αιχμαλώτους του. Κορμιά νέων ανδρών κείτονταν παραμορφωμένα, με εξορυγμένους οφθαλμούς και κομμένα αυτιά. Χειρότερη ήταν η μοίρα όσων ένστολων, προφανώς εγκαταλελειμμένων τραυματιών, είχαν συλληφθεί. Οι συμμορίτες, αφού τους πετάλωναν, απ' τους περισσότερους αφαιρούσαν το γεννητικό μόριο, αφήνοντας τους σ' έναν γεμάτο φρικτούς πόνους θάνατο. Μέσα στην

πρωτόγνωρη γι' αυτόν εικόνα παραλογισμού ήταν που ένιωσε ξαφνικά μια απόκοσμη ματιά να καρφώνεται επάνω του. Σα να πρόσταζε για βοήθεια, με τόνο όμως ικετευτικό. ΄Ηταν η ματιά ενός νεαρού παιδιού, ένα ζωντανό βλέμμα που έλαμπε μέσα στο χάος της φωτιάς και του θανάτου. ΄Εσυρε το αδύνατο σώμα πέρα απ' το σωρό των πτωμάτων και ανέλαβε προσωπικά την περίθαλψή του. Τον άφησε μόνο όταν ο γιατρός διαβεβαίωσε πως διέφυγε το μεγάλο κίνδυνο. ΄Εφυγε ανατολικά, μαζί με το 3ο σύνταγμα Κονδύλη, για να τσακίσουν με τη σιδηρά αιχμή της λόγχης τους υποχωρούντες τσέτες. ΄Ενιωσε τότε για πρώτη φορά ένα συναίσθημα, που δε θα αποχωριζόταν καθόλου τα επόμενα δύο χρόνια και που μάλλον συντρόφευε ενδόμυχα κάθε ΄Ελληνα μαχητή. ΄Ηταν σαν να κρατούσε αυτός και οι συμπολεμιστές του την ιερή ρομφαία της Νεμέσεως, εκλεκτοί απεσταλμένοι της θεάς για την αποκατάσταση της θείας τάξης σ' αυτόν τον κόσμο. Μιας τάξης που τόσο χυδαία είχε προσβάλλει τους τελευταίους αιώνες η ύβρις της αιμοδιψούς ασιατικής ορδής. Κι όμως μέσα σ' ένα τόσο έντονο κλίμα πολεμικής έξαψης, καμιά άλλη εικόνα δε σημάδεψε βαθύτερα την ψυχή του από τη φλεγόμενη ματιά εκείνου του παιδιού. Και να που τώρα ένα ακόμα πονηρό παιχνίδι της μοίρας τον έκανε να αντικρύζει την ίδια αστραφτερή εικόνα.

-*"Με συγκινείς στρατιώτη, υπολόγιζα πως θα δω πολλά όταν μπαίναμε σ' αυτόν τον αγώνα κι ειν' αλήθεια πως είδα. Τώρα μου προσφέρεις απροειδοποίητα μια ζωντανή εικόνα απ' το θαύμα της Ανάστασης . Τι να πω; Τις ευχαριστίες μου"*.

-*"Όσο γι' αυτές εγώ σας τις χρωστώ σε δεκαπλάσιο βαθμό Υπολοχαγέ"*.

Με μια ξαφνική κίνηση οι δύο άντρες ενώθηκαν με ένα θερμό εναγκαλισμό, παραμερίζοντας μαζί με τον απορημένο λοχία και κάθε εμμονή στις τυπικότητες της αρτηριοσκληρωτικής πειθαρχίας των στρατών της ειρήνης. Η σχέση εξάλλου που συνέδεε τους άντρες του σώματος εμπεριείχε μια πολύ βαθύτερη πτυχή της πίστης και της προσήλωσης. Θα έλεγε κανείς πως έτεινε να αποκτήσει θρησκευτικά στοιχεία ιερότητος, μιας και καθημερινά την έραινε το ιερό αίμα των νεκρών συμπολεμιστών.

-*"Οι άντρες απολαμβάνουν τα δροσερά νερά του Σεγίν. Για την επόμενη ώρα είμαστε ελεύθεροι να μιλήσουμε. Και αν θέλω κάτι πολύ αυτή τη στιγμή είναι να ακούσω την ιστορία σου."*

-*"Μάλιστα κύριε, μπορούμε να βαδίσουμε προς το ποτάμι και να συζητήσουμε. Σίγουρα έχουμε πολλά να πούμε"*.

Ο Γεώργιος Χατζής καταγόταν απ' το Ναζλί κι είχε χάσει τους δικούς του στις επιδρομές των τσετών. Όταν σώθηκε στην καταστροφή του Αιδινίου ήταν 16 ετών. Δύο μήνες αργότερα κατατάχθηκε εθελοντικά στον Ελληνικό Στρατό κι από τότε πολέμησε σχεδόν σ' όλα τα μέτωπα αποκτώντας επάξια τη φήμη του καλού στρατιώτη. Στο Εσκή Σεχήρ, στη μεγαλύτερη νίκη ως την επόμενη, κέρδισε το πιο λιτό και ένδοξο παράσημο που μπορεί να κοσμεί το στήθος ενός άντρα-ένα θραύσμα από βλήμα Mauser. Αφού ανένηψε, ακολούθησε την 9η μεραρχία στον τραχύ δρόμο για την Άγκυρα και τώρα βρισκόταν προ των καταλυμάτων της 5ης ως συνοδός της τελευταίας ερχόμενης εφοδιοπομπής. ΄Ηταν έτοιμος να ξαναβρεθεί στην πρώτη γραμμή.

-*"Τι μυστικά μπορεί να κρύβουν αυτοί οι βράχοι Υπολοχαγέ;"*, είπε καθώς έστρεφε το δεξί του χέρι

προς τα άγνωστα όρη. Τα όρη που μόλις μια ανάσα χώριζε από τις αμυδρές πια σκιές των δύο ανδρών... Ίσως πίσω τους να' ναι όλοι οι τσέτες της Ανατολήςεκεί πάνω εξάλλου θα παίξουν το τελευταίο τους χαρτί".

-"Ίσως νεαρέ, όμως πρόσεξέ με, σίγουρα δε μας περιμένουν τσέτες εκεί πάνω. Είναι πια τακτικός στρατός, ένστολος και οπλισμένος. Την προέλαση μας θα επιχειρήσουν να τη σταματήσουν με βαρύ πυροβολικό...Δες τις λεπτές, σα χαραγιές γραμμές στην πέτρινη όψη του βουνού. Πρέπει με τη λόγχη μας και μόνο να υπερβούμε αυτά τα χαρακώματα".

-"Μα είναι παράλογο να εκδηλώνεις εσύ ένα τέτοιο πνεύμα αβεβαιότητας".

-"Λάθος στρατιώτη, καμία αβεβαιότητα. Εγώ είμαι απόλυτα βέβαιος για το μέλλον, απόλυτα βέβαιος για την αυριανή μας νίκη . Σου τονίζω απλά την πραγματική εικόνα του εχθρού. Την ίδια εικόνα που αντίκρυσε το Ά Σώμα στο Μαγκάλ-νταγ και στο Ταμπούρ-ογλού και που μόλις χθες ανέτρεψε και τσάκισε. Λίγα ευζωνικά τάγματα προσπέρασαν ποδοπατώντας τρία εχθρικά συντάγματα. Τελικά ο εχθρός παράτησε συνολικά την αμυντική του οχύρωση και έφυγε ανατολικά έχοντας τεράστιες απώλειες. Πριν λίγες ώρες λάβαμε απ' τη Στρατιά το σήμα με το χαρμόσυνο νέο".

Ο νέος δεν απάντησε. Φάνηκε να χάνεται σε μια αλληλουχία εικόνων και σκέψεων, προσπαθώντας να συλλάβει λογικά τη μαγική ουσία που είχε ποτίσει βαθιά τις τελευταίες φράσεις.

Αυτό του έδωσε λίγο χρόνο να ερευνήσει ξανά το ουσιαστικό νόημα των πρόσφατων εξελίξεων. Δεν έπρεπε να εκφράσει τη συνολική αλήθεια, καθώς η παρορμητική ευτυχία που γεννά συνήθως μια νίκη, στην περίπτωση αυτή συνδυαζόταν με μια πρωτοφανή βεβαιότητα πως το τέλος θα είναι μοιραίο.

Πράγματι κι η τελευταία μάχη είχε κερδιθεί, κάτι που κατ' αρχήν δεν είχε θεωρηθεί ιδιαιτέρως πιθανό. Κι όμως ο εχθρός δεν ήταν ο μόνος που είχε χάσει-σίγουρα είχε χάσει και το Στράτευμα. Σ' αυτή τη μάχη έπεσε το άνθος των εκλεκτών. Η έλλειψη προσωπικού ανάγκαζε τους αξιωματικούς να εκτίθενται στους κινδύνους της πρώτης γραμμής του πυρός. Απ' ό,τι έμαθε λοιπόν, χάθηκε πλήθος ανωτέρων στελεχών μέχρι το σημείο υπολοχαγοί να αναλάβουν τη διοίκηση ταγμάτων.

Στην πραγματικότητα το τίμημα της νίκης του Ά Σώματος ήταν πολύ ακριβότερο. Τετρακόσιους νεκρούς, 169 αγνοούμενους και 2.567 τραυματίες είχε κοστίσει η αστραπιαία προέλαση και η εκδίωξη του εχθρού. Μια εκδίωξη όμως που ποτέ δεν ολοκληρώθηκε, λόγω ανεπάρκειας ανδρών, αλλά κυρίως λόγω εγκληματικού στρατηγικού σφάλματος. Δε θα ήταν παράλογο να πούμε πως η θυσία κι αυτών των ηρωϊκών μαχητών προδόθηκε απ' την αδράνεια του επιτελείου. Κι ακόμα κι αυτός, που δε μπορούσε να γνωρίζει όλες αυτές τις λεπτομέρειες, είχε ενδόμυχα μια ανεξήγητη προαίσθηση πως η μοίρα επεφύλασσε στο δικό τους Σώμα κάτι ακόμα πιο ιδιαίτερο. Ίσως έναν επικότερο, αλλά και κατά πολύ τραγικότερο αποχαιρετισμό.

-"Όχι πάλι ρε... τι έγινε;"

Λίγα δευτερόλεπτα πριν εκφραστεί αυτή η αγωνιώδης απορία, ένας καταιγισμός πυροβολισμών είχε σπάσει τη μονότονη ησυχία των τελευταίων στιγμών.

-"Πέσε κάτω και περίμενε!... η συμπλοκή γίνεται στην άλλη όχθη του ποταμού".

Αφού ακούστηκαν άλλες δέκα τουλάχιστον βολές και ένας κρότος από έκρηξη χειροβομβίδας, η ατμόσφαιρα πάγωσε και για λίγα λεπτά επικράτησε απόλυτη σιωπή.

Πήρε την απόφαση να γυρίσουν έρποντας στο χώρο στρατοπέδευσης, καθώς δεν έφεραν καν τον ατομικό τους οπλισμό. Με την επιστροφή τους αντίκρυσαν την εξέλιξη του συμβάντος που πριν από λίγο είχε διακόψει το διάλογο και τους συλλογισμούς τους.

Μια ομάδα δέκα περίπου στρατιωτών και υπαξιωματικών στεκόταν μπροστά από ένα γονατιστό ένστολο Τούρκο που μάλλον ήταν λοχίας. Προσπαθούσαν όλοι τους να συγκρατήσουν έναν ωρυόμενο νεαρό που βάδιζε απειλητικά προς τον αιχμάλωτο.

-"Τι έγινε Θανόπουλε; ποιοι συνεπλάκησαν προηγουμένως; πώς βρέθηκε αυτός εδώ;".

-"Ό Διάκος κύριε Υπολοχαγέ, μαζί με τους δύο Κρητικούς. Πέρασαν κρυφά το ρυάκι στα νότια κι άραξαν λέει σ'ένα ξέφωτο να καλυφθούν απ' τον ήλιο. Σαν ποντίκια στη φάκα δηλαδή..."'.

-"Τους χτύπησαν τσέτες κι ο Καμαράκης έμεινε στον τόπο. Οι άλλοι δύο κρύφτηκαν κι απάντησαν. Αλλάξανε πάνω από δέκα τουφεκιές. Οι Τούρκοι κρύβονταν λέει πίσω από ένα βράχο κι ο Διάκος όταν αντελήφθη πως είναι έτσι μαζεμένοι πέταξε χειροβομβίδα.... τους ξέκανε. Μόνο αυτός εδώ, που είχε ακροβολιστεί έκανε να φύγει, αλλά χτυπήθηκε στο πόδι και τον συνέλαβαν. Εδώ είναι τώρα το παλιόσκυλο κι αυτός ο μικρός, ο πόντιος, πολεμάει να τον ξεκάνει".

Καθώς ο νεαρός συνέχιζε να κινείται ανεξέλεγκτα ουρλιάζοντας, μια ευγενική μα και σκληρή παρουσία έκανε την εμφάνισή της, ανατρέποντας τις ισορροπίες.

-"Απομακρυνθείτε όλοι απ' τον αιχμάλωτο... Απ' τη στιγμή αυτή τελεί υπό την προστασία μου", αντήχησε η βαριά και επιβλητική φωνή του Ταγματάρχη.

Σίγουρα ήταν κοινή αίσθηση στο σύνολο των μαχητών πως η περίθαλψη ενός αιχμαλώτου ήταν πια πολυτέλεια. Εξάλλου η σκληρότητα του πεδίου της μάχης είχε μετατρέψει τους κανόνες της ηθικής του πολέμου, σε ήσσονος σημασίας λεπτομέρειες.

Και τώρα που το κλίμα γινόταν ασφυκτικό για τον αιχμάλωτο μαχητή, ερχόταν η ρυθμική και ίσως μελωδική του αντίδραση που θα οδηγούσε στη μοιραία

κατάληξη του δράματος του.

Ο τόνος του Τούρκου ήταν βαρύς και μελαγχολικός. Τόσο, ώστε δύσκολα ξεχώριζες πως επρόκειτο για την απαγγελία στρατιωτικού εμβατηρίου:

"...Γιαλτσί καγιά σαφ γιερί,
Καλε λερντέ τσουκ κουβετλί,
Ιτσίν ντεκί ασκέρ φελί..."

Ήταν μια απροσδιόριστη αίσθηση αδυναμίας που άρχισε να τον κυριεύει. Αισθάνθηκε πως το ίδιο παράξενο και απόκοσμο συναίσθημα κατέλαβε και τους συμπολεμιστές του, καθώς συνεχιζόταν το μακρόσυρτο τραγούδι αυτού του άντρα...

Τότε στράφηκε απότομα προς το Γιώργο Χατζή:

-"Τι λέει τώρα στρατιώτη; είσαι Μικρασιάτης, σίγουρα τον καταλαβαίνεις...".

Για τους χριστιανούς της καθ' ημάς Ανατολής, η τουρκική γλώσσα ήταν κάτι περισσότερο από αναγκαία. Και τώρα, ο έφηβος στρατιώτης ήταν μάλλον ο μόνος που μπορούσε να αποδώσει το νόημα αυτών των βαριά φορτισμένων στίχων:

" Εσκή σεχήρ-Γιαλτσί καγιά,
κι απ' τους πύργους ακόμα πιο σταθερά
είναι τα στήθη των στρατιωτών μας...".

Η έντονη και χαρακτηριστική φωνή του Τούρκου έσβηνε σταδιακά. Και ήταν το μελωδικό σχίσιμο του αέρα που χάριζε μια ιδιότυπη συνοδεία στο φινάλε αυτού του πολεμικού άσματος, λίγο πριν το αστραφτερό ξίφος του Ταγματάρχη εισχωρήσει βαθιά στο πλευρό του γονατιστού στρατιώτη.

Ο Γιώργος Χατζής χάρισε στους Έλληνες την ερμηνεία του μυστηριώδους αποχαιρετισμού του:

"...κοίτα κατά το βράχο της Άγκυρας,
έλα να αντικρύσεις το γρανιτένιο μου πρόσωπο...".

Ο δυνατός πρωινός αέρας που χτυπούσε τα πρόσωπα των μαχητών, τόνιζε τα έντονα πια χαρακτηριστικά της δύναμης στις εκφράσεις τους. Έκανε όμως και τις ερυθρές σημαίες να κυματίζουν στα υψώματα, χαράσσοντας έτσι τα νοητά όρια της εχθρικής αμυντικής παράταξης. Το σύνθημα της σάλπιγγας για γενική επίθεση ακολούθησε μια πιστή απεικόνιση πολεμικών σκηνών του μεγίστου έπους που παρήγαγε η ελληνική ποιητική σκέψη. Σίγουρα ανάμεσα στις μορφές των μαχητών που εφορμούσαν μπορούσες εύκολα να διακρίνεις τους ισόθεους ήρωες της Ιλιάδας ή να νιώσεις βαθιά την τελετουργική αναγέννηση του Ενυαλίου Άρεως.

Όταν τις εκρήξεις και τις ιαχές συμπλήρωσαν οι πρώτες πτώσεις, η συγγραφική πένα έχασε την όποια παραστατική της δύναμη, αφήνοντας στη μοίρα το έργο της διάσωσης αυτού του εκστατικού χορού θανάτου, αυτού του αιώνιου και μοναδικού ελληνικού πυρρίχιου. Ανάμεσα στις τιτάνιες πλέον μορφές των εφορμόντων Ελλήνων, ξεχώριζε πλέον και η δική του ατσάλινη ορμή που του χάριζε δικαίως μια μοναδική θέση στην αιώνια φυσιοκρατική μας ιεραρχία. Και μέσα απ' αυτή τη δίνη των πιο ακραίων εικόνων, αντιδράσεων και συναισθημάτων, αναδυόταν η δική του μυστική πολεμική ιαχή. Η αιώνια ελληνική προτροπή προς τους συμμαχητές, που τελικά μόνο ένα ασήμαντο κομμάτι καυτό μέταλλο μπόρεσε να διακόψει, χαρίζοντας του ταυτόχρονα μια θέση στην πιο εκλεκτή, μα και απαγορευμένη για τους θνητούς, κοινότητα:

-"Στη Νίκη! Στη Νίκη! Στη Νί..."

Ο πόνος κράτησε τόσο λίγο, που εύκολα χώρεσε σε μια στιγμή. Μετά ήρθε η έξοδος, μαζί με την πιο ζωηρή αίσθηση γαλήνης κι ελευθερίας. Και μετά πρόσεξε τις λάμψεις. Διάφορες λάμψεις, γήινες και ουράνιες, με πηγές που γρήγορα καθάρισαν και άγγιξαν τη νέα του όραση. Οι πιο πολλές χάνονταν πίσω απ' τους πέτρινους λόφους, έφευγαν για πάντα προς τη Δύση. Ήταν οι ψυχές των πεσόντων Συναγωνιστών, ήταν το φως που θα φώτιζε το δρόμο του μέλλοντος, γιατί κανείς δεν ήξερε τότε αν το μέλλον θα είναι σκοτεινό και γιατί οι Νεκροί είναι τελικά οι μόνοι αληθινοί Θεοί που θα πιστέψει ο άνθρωπος που θα έρθει. Πιο χαμηλά, στο πεδίο της μάχης, ένα διαφορετικό φως κάλυπτε τις λάμψεις των πυροβόλων. Ήταν οι κόκκινες φλόγες απ' τα μάτια ενός αετού, ήταν η οργή και η πολεμική μανία στο βλέμμα του Γιώργου Χατζή, του αετού του Καλέ Γκρότο. Του αετού που συνέχιζε με τη λόγχη του πια να τσακίζει το τείχος απ' τους βράχους και τα εχθρικά κορμιά, μέχρι το τέλος, μέχρι την Άγκυρα, μέχρι την Κόκκινη Μηλιά, μέχρι τη Νίκη... Μια Νίκη που ίσως χάριζε και σ' αυτόν η ορμή μιας καυτής, ατσάλινης σφαίρας.

Και ψηλότερα όμως, στην κορυφή του στερεώματος, μια πιο εκτυφλωτική λάμψη, σαν ένας δεύτερος Ήλιος, τον καλούσε επίμονα. Ένιωθε πως τον οδηγούσε σ' ένα δρόμο άγνωστο μα όχι απόκοσμο. Σ' έναν κόσμο με μια θέρμη τόσο γλυκιά, όσο οι αναμνήσεις των παιδικών του χρόνων. Η ανέλιξη του δεν είχε ολοκληρωθεί, μπορούσε όμως πλέον να διακρίνει γνωστά σχήματα και εικόνες, μπορούσε ίσως να ανακαλύψει διαισθητικά κάτι απ' την πραγματική φύση εκείνης της έντονης λάμψης. Ήταν η λάμψη απ' το λευκό φόρεμα της Άννας, κάτω απ' τον ήλιο ενός φωτεινού πρωϊνού Κυριακής. Εκείνης της Κυριακής που τόσο πολύ περίμεναν κι οι δυο τους, εκείνης της Κυριακής που ποτέ δεν ήρθε, γιατί σαν άντρας άκουσε το μακρόσυρτο τραγούδι της μοίρας και ακολούθησε το ρυθμό του, για να χαθεί τελικά στους παλμούς μιας άγνωστης έως τότε θεϊκής έκστασης...

Όταν η δροσερή νυχτερινή αύρα κάλυψε το πεδίο της μάχης, μόνο οι σωροί των πτωμάτων απέμειναν, ως θλιβερά μα γνήσια κατάλοιπα της κοσμογονίας που πριν λίγες ώρες είχε συντελεστεί σ' εκείνο το μνημείο των βράχων. Μαζί με τον ήλιο, είχε δύσει και το δικό του λαμπερό άστρο κι ούτε μια ακτίνα

φωτός δε φαινόταν πια για να σπάσει τη σκοτεινή κυριαρχία. Κι όμως, ο Γιώργος Χατζής μπορούσε να διακρίνει την πανσέληνο του Αυγούστου να καθρεφτίζεται στο αίμα των νεκρών μαχητών που πλημμύριζε τις εδαφικές πτυχές. Μπορούσε να διακρίνει και κάτι βαθύτερο, το φως και την ελπίδα που γεννά αυτή η μυστηριακή εικόνα, καθώς ένα ζεύγος αετών έσκιζε τον ουρανό της Ανατολής. Ένας ποιητής ίσως έλεγε πως αυτές οι στιγμές δεν είναι παρά προάγγελοι της αναγέννησης, μιας και τόσο έντονα αντιτίθενται στο μελανό πέπλο του θανάτου. Ίσως είναι οι πρώτοι εκφραστές της Νέας Ζωής που κάποτε θα έρθει-οι πρώτες ακτίνες της νέας Χρυσής Αυγής, που μια ανεξερεύνητη δύναμη χαρίζει πάντα στο βασίλειο των θνητών όταν κλείνει ο σκοτεινός κύκλος της Νύχτας. Για τον πολεμιστή, δεν ήταν παρά σπάνιες εκφάνσεις του τόσο σκληρού μα και όμορφου κόσμου μας...

Μαζί με το Καλέ Γκρότο, η ελληνική επιθετική πρωτοβουλία οδήγησε τελικά στη συνολική κατάληψη της κορυφογραμμής που καλύπτει τα δυτικά περίχωρα της Άγκυρας. Εκμηδένισε έτσι μαζί με την εχθρική αμυντική διάταξη και κάθε προσπάθεια στρατηγικής πρόβλεψης βασισμένη στην ψυχρή λογική των υλικών δεδομένων. Αυτή η ανίκητη στρατιά, μετά από λίγες ημέρες αναγκάστηκε να εγκαταλείψει εκείνη τη γη, πιεζόμενη απ' τους αλλοπρόσαλλους σχεδιασμούς του Επιτελείου. Για να ακολουθήσει τελικά η υποχώρηση, η φυγή, οι εκατόμβες των νεκρών στο Αλή Βεράν, το όνειδος, ο παραλογισμός, στο τέλος η καταστροφή. Για να μείνουν έτσι άταφα τα κορμιά των νεκρών πολεμιστών και να προσφέρουν μια γοητεία απόκοσμη στην ήδη άγρια όψη των γυμνών κορυφών.

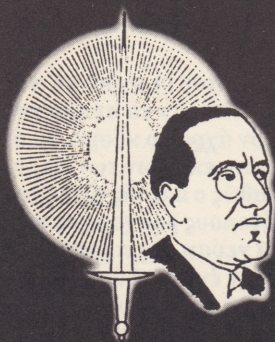
Ακόμα και σήμερα όμως, που οι ογδόντα παρελθόντες Αύγουστοι άπλωσαν το πέπλο της λήθης πάνω σ' αυτόν τον άχρωμο κόσμο, τα άφθαρτα νεανικά πρόσωπα εκείνων των μαχητών φωτίζονται ξανά καθώς ο καυτός ήλιος της ερήμου κάνει τους απότομους βράχους να καίνε. Είναι ίσως η γλυκιά γεύση της προσμονής που τους χαρίζει αυτή την έντονη λάμψη, μιας ιδιαίτερης προσμονής για τη μελλοντική γενιά που θα ξαναφέρει τα αυτοκρατορικά μας λάβαρα σ' εκείνη τη γη.

Σ' εκείνη την ξεχασμένη, αλλά αιώνια δική μας γη, στη γη των αετών του Μεγάλου Κάστρου...

Το Καλέ Γκρότο είναι ο βασικός ορεινός όγκος που δεσπόζει στην ανατολική όχθη του Σαγγαρίου, λίγα χιλιόμετρα πριν την πόλη της Άγκυρας. Απ' τα μεσαιωνικά χρόνια η τοποθεσία αυτή ήταν γνωστή για το φημισμένο της κάστρο, στο οποίο οι δυτικοί επιδρομείς προσέδωσαν την επωνυμία groto(μεγάλο), λόγω του επιβλητικού του όγκου...

Julius Evola

Το παρακάτω κείμενο είναι απόσπασμα από το βιβλίο του J. Evola «Εξέγερση εναντίον του σύγχρονου κόσμου» που πρωτοεκδόθηκε το 1934 και επανεκδόθηκε το 1951 και το 1970

«Εξέγερση εναντίον του σύγχρονου κόσμου»

ΑΜΕΡΙΚΗ

Αν και ο μπολσεβικισμός, συμφώνως με τα λόγια του Λένιν, αντιμετώπισε τον Ρωμαϊκό και Γερμανικό κόσμο σαν το "μεγαλύτερο εμπόδιο στην έλευση του νέου ανθρώπου", και μολονότι επωφελήθηκε από την τύφλωση των δημοκρατικών εθνών που κήρυξαν "σταυροφορία" κατά των δυνάμεων του άξονα, η εξόντωση αυτού του κόσμου έγινε δυνατή όσον αφορά την πορεία της Ευρώπης, από την στιγμή που σαν ιδεολογία η Αμερική θεωρήθηκε ένα είδος γης της επαγγελίας. Με τον θάνατο των παλαιών θεών η συνέπεια της εξύψωσης των τεχνικών και μηχανιστικών ιδεών ήταν ένα είδος "δόγματος της Αμερικής". "Η επαναστατική θύελλα της Σοβιετικής Ρωσίας πρέπει να συμβαδίσει με τον ρυθμό προόδου της Αμερικανικής ζωής" και " η αποστολή της νέας προλεταριακής Ρωσίας είναι να εντείνει την μηχανοποίηση ,που ήδη υ- πάρχει στην εργασία στην Αμερική, και να την επεκτείνει σε κάθε πεδίο" ήταν οι επίσημες οδηγίες. Έτσι ο Gasteff κηρύσσει τον "υπερ-Αμερικανισμό" και ο ποιητής Mavakofski δοξάζει το Σικάγο, την "ηλεκτρο-δυναμο-μηχανική μητρόπολη", με τον κολεκτιβιστικό του ύμνο.**(1)** Προφανώς εδώ η μισητή Αμερική, θεωρούμενη ως το προπύργιο του "καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού" πέρασε στο παρασκήνιο ενώ η Αμερική που εκπροσωπεί τον πολιτισμό της μηχανής, της ποσότητας, και της τεχνοκρατίας ήρθε στο προσκήνιο. Όμοιες αναφορές, κάθε άλλο παρά εξωγενείς, μπορούν να επιβεβαιωθούν σε στοιχεία παρμένα από διάφορα άλλα πεδία.

Ποιες και πόσες είναι οι αποκλίσεις μεταξύ Ρωσίας και Αμερικής σε εθνικά, ιστορικά και γενικά χαρακτηριστικά είναι πολύ γνωστό και δεν χρειάζεται περισσότερες επεξηγήσεις. Αυτές όμως οι αποκλίσεις είναι αδύναμες ενώπιον ενός θεμελιώδους γεγονότος? τμήματα ενός "ιδεώδους" που στον μπολσεβικισμό είτε δεν υπάρχουν είτε έχουν επιβληθεί με βάναυσες μεθόδους , στην Αμερική έχουν γίνει πραγματικότητα μέσω μιας σχεδόν αυθόρμητης διαδικασίας σε τέτοιο βαθμό ώστε να αποκτήσουν ένα φυσικό και προφανή χαρακτήρα. Έτσι, σε ένα αρκετά ευρύτερο πλαίσιο από ότι είχε ποτέ φαντασθεί, εκπληρώθηκε η προφητεία του Engels ότι ο καπιταλιστικός κόσμος θα ανοίξει τον δρόμο για την Τρίτη Εξουσία... **(Σ.Μ. Τρίτη Εξουσία θεωρείται η εξουσία των λαϊκών.)**

Η Αμερική επίσης, με τον τρόπο που βλέπει την ζωή και τον κόσμο έχει δημιουργήσει ένα "πολιτισμό" που εκπροσωπεί την ακριβή αντίθεση της αρχαίας Ευρωπαϊκής παράδοσης. Έχει εισαγάγει την λατρεία της παραγωγής αγαθών και της παραγωγικότητας, έχει θέσει την αναζήτηση του κέρδους, την μεγάλη βιομηχανική παραγωγή, και τα μηχανικά, εμφανή και ποσοτικά επιτεύγματα πιο πάνω από κάθε άλλο ενδιαφέρον. Έχει δημιουργήσει ένα άψυχο μεγαλείο αποκλειστικά τεχνολογικής και ομαδικής φύσεως, στερούμενο κάθε υπερβατικού υποβάθρου, εσωτερικού φωτός και αληθινής πνευματικότητας. Η Αμερική επίσης καθιέρωσε την άποψη κατά την οποία το άτομο θεωρείται μόνο ως ένα όργανο της παραγωγής μέσα σε ένα κομφορμιστικό κοι-

νωνικό συσσωμάτωμα σε αντίθεση με ένα οργανικό σύστημα όπου εξετάζεται από την άποψη της ποιότητας και της προσωπικότητας.

1 **R. Fulop-Miller, Mind and Face of Bolshevism (London 1927)**. Ο ίδιος ο Στάλιν στις Αρχές του Λενινισμού, διακήρυξε ότι η ένωση του επαναστατικού πνεύματος και του Αμερικανισμού χαρακτηρίζουν το μοντέλο του Λενινισμού στην εργασία του κόμματος και του κράτους, όπως επίσης και τον πλήρη τύπο του Λενινιστικού ακτιβιστή.

Ενώ στην διαδικασία σχηματισμού της σοβιετικής κομμουνιστικής νοοτροπίας ο μαζάνθρωπος που ήταν κρυμμένος στο βάθος της σλαβικής ψυχής είχε ένα σχετικό ρόλο (το μόνο σύγχρονο χαρακτηριστικό είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο μπορεί να πραγματοποιήσει την έλλογη ενσάρκωση μέσα σε μία παντοδύναμη πολιτική δομή), στην Αμερική αυτό το φαινόμενο παράγεται από μία άκαμπτη αιτιοκρατία λόγω της οποίας ο άνθρωπος αποσπώμενος από κάθε πνευματική διάσταση και επιδιώκοντας ένα απλό εγκόσμιο μεγαλείο και έχοντας ξεπεράσει όλες τις ατομικιστικές αυταπάτες, δεν ανήκει πλέον στον εαυτό του αλλά γίνεται ένα εξαρτημένο τμήμα μιας οντότητας που δεν μπορεί πλέον να ελέγξει αλλά που τον ελέγχει αυτή με πολλούς τρόπους.

Το ιδανικό της υλικής κατάκτησης που συνδέεται με φυσική ευημερία και ευδαιμονία έχει καθορίσει τις μεταμορφώσεις και τις διαστροφές που η Αμερική αντιπροσωπεύει.

Έχει σωστά επισημανθεί ότι: "Στον αγώνα δρόμου για πλούτη και δύναμη η Αμερική έχει εγκαταλείψει τον άξονα της ελευθερίας για να ακολουθήσει αυτόν της παραγωγικότητας... Όλες οι ενέργειες, συμπεριλαμβανομένων αυτών που σχετίζονται με ιδεώδη και θρησκεία οδηγούν κατευθείαν στον ίδιο παραγωγικό σκοπό. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια παραγωγική κοινωνία, σχεδόν σε μια θεοκρατία της παραγωγής, που όλο και περισσότερο αποσκοπεί να παράγει αγαθά μάλλον παρά ανθρώπους ή ανθρώπους μόνο σαν πιο αποδοτικούς εργαζόμενους...

Στις Η.Π.Α. ένα είδος μυστικισμού περιβάλλει τα ύψιστα δικαιώματα της κοινωνίας. Η ανθρώπινη ύπαρξη έχοντας γίνει ένα μέσον μάλλον παρά ένα τέλος από μόνο του, αποδέχεται τον ρόλο του "γραναζιού της μηχανής" χωρίς να σκέφτεται ότι στην διαδικασία αυτή μπορεί σε μεγάλο βαθμό να υποβιβασθεί...

Άρα ένας κολεκτιβισμός που επιβάλλεται από μία ελίτ και γίνεται αποδεκτός από τις μάζες χωρίς καμία κριτική, υπονομεύει κρυφά την αυτονομία του ανθρώπου και υπογείως κατευθύνει τις πράξεις του, εδραιώνοντας έτσι την αυτοεγκατάλειψη του χωρίς ο ίδιος να το αντιλαμβάνεται... Καμία διαμαρτυρία η αντίδραση επακολουθεί από την πλειοψηφία των Αμερικανών εναντίον αυτής της κολεκτιβιστικής τυραννίας. Την αποδέχονται ελεύθερα σαν κάτι φυσικό και σχεδόν σαν κάτι το πρέπον.(2)

Σε αυτή την βάση τα ίδια θέματα προκύπτουν με την έννοια ότι ακόμα και στα πιο γενικά πεδία της κουλτούρας υπάρχει μια αναγκαία και αυθόρμητη αντιστοιχία με τις αρχές που διαμόρφωσαν την σοβιετική κοινωνία. Επομένως α της διανόησης, σίγουρα καλλιεργεί μία ενστικτώδικη αδιαφορία απέναντι της? και στον βαθμό που αυτή η διανόηση δεν καταλήγει ένα απλό πρακτικό εργαλείο είναι περίπου σαν μια πολυτέλεια ώστε αυτοί που είναι προσηλωμένοι σε σοβαρά πράγματα (όπως να "γίνεις γρήγορα πλούσιος", "εθελοντική εργασία", "διάφορες καμπάνιες και ομάδες προώθησης ποικίλων κοινωνικών θεμάτων") δεν ασχολούνται με αυτή. Γενικά μιλώντας, στις Η.Π.Α., ενώ ο άνδρας εργάζεται η γυναίκα ασχολείται με "πνευματικά ζητήματα" έτσι εξηγείται το μεγάλο ποσοστό των γυναικών σε αμέτρητους συλλόγους και ομάδες όπου ο πνευματισμός, η ψυχανάλυση και τα παραποιημένα ανατολικά δόγματα είναι ανακατεμένα με φιλανθρωπία, φεμινισμό και συναισθηματισμό όπως επίσης κοινωνικές εκδοχές του πουριτανισμού και του επιστημονισμού- όλα αυτά που πραγματικά αντανακλούν την αμερικάνικη αντίληψη περί "πνευματικότητας".

Και όταν βλέπουμε την Αμερική να αποκτάει με τα δολάρια της κάποια χαρακτηριστικά και έργα της αρχαίας Ευρωπαϊκής κουλτούρας προς όφελος και διασκέδαση της ανώτερης τάξης της Τρίτης Εξουσίας,το πραγματικό κέντρο βρίσκεται αλλού.

2 **A. Siegfried , Les Etats-Unis d' aujourd'hui (Paris, 1927), 436,349,350.** Υπάρχει ένα άλλο φαινόμενο προς μελέτη, εκφραζόμενο από την λεγόμενη γενιά των μπήτς και των "hipsters", στους οποίους έχουμε μια υπαρξιακή εξέγερση μερικών νέων εναντίον του Αμερικάνικου πολιτισμού, που είχε μόνο ένα αναρχικό και καταστροφικό χαρακτήρα και συχνά κατέληγε χωρίς κάποιο σκοπό να αγωνισθεί, στερούμενη ενός ανώτερου σημείου αναφοράς. Δες το έργο μου L' arco e la clava κεφ. 14 με τίτλο "Youth, the "Beats" and Right wing Anarchists."

Στην Αμερική κάθε εφευρέτης που ανακαλύπτει κάποιο νέο εργαλείο που θα βελτιώσει την παραγωγή θα κερδίζει πάντα περισσότερη επιδοκιμασία και αναγνώριση από τον παραδοσιακό τύπο του διανοούμενου, επιπλέον οτιδήποτε είναι κέρδος, πραγματικότητα ή δράση με την υλική έννοια του όρου θα αξίζει πάντα περισσότερο από οτιδήποτε είναι αριστοκρατικά αξιοπρεπές. Έτσι αν και η Αμερική δεν έχει επίσημα εκτοπίσει την αρχαία φιλοσοφία όπως ο κομμουνισμός, έκανε κάτι καλύτερο?μέσω ενός William James διακήρυξε ότι η χρησιμότης είναι το κριτήριο της αλήθειας και ότι η αξία κάθε ιδέας, α-

κόμα και μεταφυσικής, πρέπει να εκτιμάται με την πρακτική της αποτελεσματικότητα, η οποία στο πλαίσιο της Αμερικάνικης νοοτροπίας πάντα καταλήγει να σημαίνει "κοινωνικοοικονομική αποτελεσματικότητα." Ο κοινά ονομαζόμενος πραγματισμός είναι ένα από τα πιο τυπικά χαρακτηριστικά ολόκληρου του αμερικάνικου πολιτισμού μεταξύ άλλων είναι οι θεωρίες του Dewey και ο επονομαζόμενος συμπεριφορισμός, ο οποίος είναι η ακριβής αντανάκλαση των θεωριών που αναπτύχθηκαν από τον Pavlov σχετικά με τα εξαρτημένα αντανακλαστικά? ολοκληρωτικά αποκλείει την ύπαρξη του "Εγώ" και μιας ουσιαστικής αρχής ονομαζόμενης "συνείδηση" Το επακόλουθο αυτής της τυπικά "δημοκρατικής" θεωρίας είναι ότι οποιοσδήποτε μπορεί να γίνει οτιδήποτε θέλει αρκεί να του παρασχεθεί επαρκής εκπαίδευση και παιδαγωγική, με άλλα λόγια ο άνθρωπος θεωρείται ότι είναι ένα ασχημάτιστο και εύπλαστο υλικό, όπως ακριβώς τον θέλει και ο κομμουνισμός να είναι, όταν θεωρεί σαν αντεπαναστατική και αντιμαρξιστική την βασισμένη στις αρχές της βιολογίας γενετική θεωρία των εμφύτων ποιοτήτων. Ο αμερικάνικος τρόπος ζωής που δίνει μεγάλη σημασία στην απόλαυση μπορεί να εξηγηθεί σαν εσωτερική αντίφαση και παθητικότητα της Αμερικανικής ψυχής η οποία από πολλές απόψεις παρουσιάζει τα δισδιάστατα χαρακτηριστικά της εφηβείας μάλλον παρά της νεότητας.

Ο σοβιετικός κομμουνισμός επίσημα διακηρύσσει τον αθεϊσμό. Η Αμερική δεν πηγαίνει τόσο μακριά και ακόμα χωρίς να το καταλαβαίνει και, συχνά πιστεύοντας το αντίθετο, ακολουθεί μία πορεία στην οποία έχει αφαιρέσει από τον καθολικισμό οτιδήποτε είχε ένα θρησκευτικό νόημα. ΄Εχω αναφέρει πριν ,πόσο έχει περιορισθεί η θρησκευτικότητα στον Προτεσταντισμό, άπαξ κάθε αρχή εξουσίας και ιεραρχίας έχει απορριφθεί, και η θρησκευτικότητα έχει απογυμνωθεί από κάθε μεταφυσικό ενδιαφέρον, δόγματα, τελετουργίες, σύμβολα και θρησκευτικά μυστήρια, καταντάει έτσι απλή ηθικολογία, η οποία στις πουριτανικές Αγγλο-σαξωνικές χώρες και ειδικά στην Αμερική περιέρχεται στην υπηρεσία μιας κομφορμιστικής κοινωνίας.

Ο Siegfried έχει σωστά επισημάνει ότι "η μόνη αληθινή πίστη της Αμερικής είναι ο Καλβινισμός, με την έννοια ότι το αληθινό κύτταρο της κοινωνικής οργάνωσης δεν είναι το άτομο , αλλά η κοινωνία," στην οποία η ευημερία θεωρείται από όλους σαν ένα σημάδι θεϊκής επιλογής. ΄Ετσι "αποβαίνει δύσκολο να γίνει διάκριση μεταξύ της θρησκευτικής φιλοδοξίας και της επιδίωξης του πλούτου... Θεωρείται σαν ενάρετο καθώς και επιθυμητό επίτευγμα για το θρησκευτικό πνεύμα, να συντελέσει στην κοινωνική πρόοδο και στην οικονομική ανάπτυξη." Επομένως , οι παραδοσιακές αρετές που απαιτούνται για να επιτύχει κάποιος ένα μεταφυσικό σκοπό τελικά καταλήγουν να θεωρούνται σαν άχρηστες ή ακόμα και επιζήμιες. Στα μάτια ενός τυπικού Αμερικάνου ο ασκητής θεωρείται σαν κάποιος που σπαταλάει τον χρόνο του, όταν δεν περιφρονείται ως κοινωνικό παράσιτο ο ήρωας, με την αρχαία έννοια του όρου , θεωρείται σαν κάποιο είδος φανατικού η παράφρονα που πρέπει να εξουδετερωθεί μέσω του φιλειρηνισμού και του ανθρωπισμού, ενώ ο φανατικός πουριτανός ηθικολόγος περιβάλλεται από λαμπερό φωτοστέφανο.

Απέχουν πολύ όλα αυτά από τη πρόταση του Λένιν να εξοστρακισθεί κάθε άποψη που είναι μεταφυσική ή είναι ξένη στα ταξικά συμφέροντα και να εξαλειφθεί σαν μεταδοτική αρρώστια κάθε κατάλοιπο ανεξάρτητης πνευματικότητας; Δεν δημιουργείται η τεχνοκρατική ιδεολογία στην Αμερική και στην Ρωσία από τις τάξεις του παντοδύναμου και χωρίς μεταφυσικές ανησυχίες ανθρώπου;

Ας αναλογισθούμε στο επόμενο θέμα. Δια μέσου της Νέας Οικονομικής Πολιτικής στην Ρωσία ο ιδιωτικός καπιταλισμός καταργήθηκε μόνο και μόνο για να αντικατασταθεί από τον κρατικό καπιταλισμό, ο τελευταίος συνίσταται από έναν συγκεντρωτικό καπιταλισμό χωρίς ορατούς καπιταλιστές που δημιουργεί αποτυχημένες επιχειρήσεις. Στην θεωρία, κάθε Σοβιετικός πολίτης ήταν εργάτης μαζί και επενδυτής στην τα πάντα περιέχουσα σοσιαλιστική πολιτεία. Για πρακτικούς λόγους ήταν ένας επενδυτής που ποτέ δεν εισέπραττε μερίδια εκτός από τον μισθό του ο καρπός της εργασίας του πήγαινε στο κόμμα το οποίο με την σειρά του το επένδυε σε άλλες εταιρίες και βιομηχανίες χωρίς να επιτρέπει να σταματήσει η κυκλοφορία του και να καταλήξει στην τσέπη κάποιου. Το αποτέλεσμα ήταν η διαρκώς αυξανόμενη δύναμη του ομαδικού ανθρώπου, αν και όχι χωρίς μια ειδική σχέση με τα σχέδια για καθολική επανάσταση και ανατροπή. Ας θυμηθούμε τι ειπώθηκε για τον ρόλο του ασκητισμού στον καπιταλισμό (ένα τυπικό Αμερικάνικο φαινόμενο) και για τον πλούτο, ο οποίος στην Αμερική αντί να είναι

ο στόχος της εργασίας κάποιου και το μέσον για να επιδείξει ένα μεγαλείο που ξεπερνά μια απλή οικονομική επιτυχία γίνεται το μέσον για να παραχθεί περισσότερη εργασία, νέα κέρδη και ούτω καθ' εξής σε μία ατελείωτη και αδιάκοπη σειρά. Εφόσον έχουμε αυτό υπ' όψιν μας, θα δούμε ότι στην Αμερική, αυτό που επιβάλλεται εδώ και εκεί με ένα αυθόρμητο τρόπο σε ένα περιβάλλον "ελευθερίας," είναι της ιδίας μορφής με εκείνο που οι συγκεντρωτικές δομές του κομμουνιστικού κράτους προσπάθησαν να υλοποιήσουν με βίαιο τρόπο. Εκτός αυτού, στο τρομακτικό μέγεθος της Αμερικανικής μητροπόλεως, στην οποία το άτομο (ο "νομάδας της ασφάλτου") αντιλαμβάνεται την μηδαμινότητα του μπροστά στην τεράστια κυριαρχία της ποσότητας, μπροστά στις ομάδες, στα trusts, στα παντοδύναμα πρότυπα, μπροστά στην ζούγκλα των ουρανο-ξυστών και εργοστασίων, ενώ οι κυρίαρχοι κρατούν γερά ότι κατέχουν - σε όλα αυτά η ομαδική διάσταση αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο σε μια πιο μεγάλη μορφή ανωνυμίας από την τυραννία που ασκήθηκε από το Σοβιετικό σύστημα πάνω στους πρωτόγονους και άβουλους υπηκόους του.

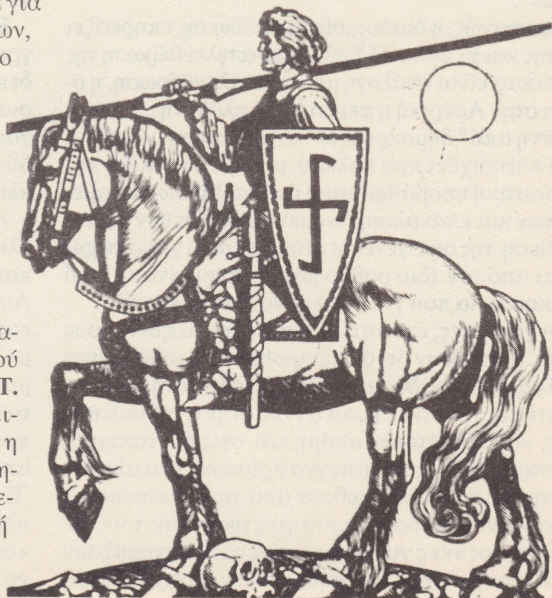
Η πνευματική τυποποίηση, ο κομφορμισμός και η αναγκαστική κανονικοποίηση που έχει οργανωθεί σε μια μεγάλη κλίμακα είναι τυπικά Αμερικανικά φαινόμενα, αν και συμβαίνει να συμπίπτουν με με το Σοβιετικό ιδανικό της "επίσημης άποψης του κράτους" που πρέπει να επιβληθεί στην κοινωνία. Έχει σωστά σχολιασθεί ότι κάθε Αμερικανός (είτε το όνομα του είναι Wilson η Roosevelt, Bryan η Rockfeller) είναι ένας Ευαγγελιστής που δεν μπορεί να αφήσει τον συνάνθρωπό του μόνο, που αφοσιωμένα νιώθει την ανάγκη να διδάξει και να δουλέψει για τον προσηλυτισμό, εξαγνισμό και εξύψωση όλων, στα μέτρα του ηθικού επιπέδου της Αμερικής το οποίον πιστεύει ότι είναι ανώτερο και υψηλότερο από όλων των άλλων.

Αυτή η στάση προήλθε από την ιδεολογία κατά της δουλείας στην διάρκεια του εμφυλίου πολέμου και κορυφώθηκε με την διπλή δημοκρατική "σταυροφορία" στην Ευρώπη που οραματίσθηκε από τον Wilson και τον Roosevelt.

Η εμφάνιση στην Αμερική του "άθεου Χριστιανισμού" και των "θεολόγων του θανάτου του Θεού" (**όπως ο T. Altizer, Paul van Buren, και ο J. A. T. Robinson**) είναι ένα πρόσφατο και πολύ ενδεικτικό φαινόμενο. Συμφώνως με αυτό το κίνημα, η ιδέα του Θεού από την άποψη της υπερβατικότητας και της μεταφυσικής έπρεπε να απορριφθεί εφόσον δεν είναι πλέον λειτουργική ή αποδεκτή από τον σύγχρονο άνθρωπο ακόμη καλύτερα ο σύγχρονος άνθρωπος δεν πρέπει καν να σκοτίζεται για την έννοια "Θεός", σύμφωνα με την παραδοσιακή σημασία αυτού του όρου. Το μόνο πράγμα που γλιτώνει είναι μία "απομυθοποιημένη" και εκκοσμικευμένη εκδοχή του Χριστιανισμού που δεν ισοδυναμεί με τίποτα περισσότερο από μια κοινωνική και φιλανθρωπική ηθική.

Και ακόμη σε μικρότερης σημασίας ζητήματα, είτε αυτό είναι ποτοαπαγόρευση ή φεμινισμός, ειρηνισμός, ή περιβαλλοντολογική προπαγάνδα, πάντα βρίσκουμε το ίδιο πνεύμα, την ίδια ισοπεδωτική και στερεότυπη θέληση και την κακότροπη επέμβαση της ομαδικής και κοινωνικής διάστασης στην ατομική σφαίρα. Τίποτα δεν είναι πιο μακριά από την αλήθεια από τον ισχυρισμό ότι η Αμερικανική ψυχή είναι "ανοιχτόμυαλη" και αμερόληπτη, αντίθετα, κατέχεται από αμέτρητες αναστολές για τις οποίες οι άνθρωποι μερικές φορές δεν έχουν καν επίγνωση.

Έχω αναφέρει προηγουμένως ότι ένας από τους λόγους που ο μπολσεβικισμός βρήκε μία συμπάθεια στην Αμερική είναι εξαιτίας του γεγονότος το οποίο πλήρως κατανοείται μέχρι ποίου βαθμού, στον πολιτισμό της η τεχνολογία συντελεί στην ιδέα της αποπροσωποποίησης. Τα ηθικά πρότυπα αντιστοιχούν στα Αμερικανικά πρακτικά πρότυπα. Η ευμάρεια που είναι προσιτή στον καθένα και η υπερπαραγωγή του καταναλωτικού πολιτισμού που χαρακτηρίζει τις Η.Π.Α. έχει αποκτηθεί με τίμημα την υποδούλωση εκατομμυρίων ανθρώπων στον αυτοματισμό της εργασίας, καθώς η ακραία εξειδίκευση που απαιτεί αυτή περιορίζει το πνευματικό πεδίο της πράξης και αδρανοποιεί κάθε ευαισθησία. Αντί για τον τύπο του τεχνίτη για τον οποίο κάθε έρ-

γο ήταν τέχνη και του οποίου η παραγωγή έφερε τη σφραγίδα της προσωπικότητας του (αφού προϋπόθετε μία προσωπική, άμεση και ποιοτική γνώση της συγκεκριμένης τέχνης), έχουμε σήμερα ένα κοπάδι από παρίες που άβουλα παρακολουθούν την δουλειά των μηχανών, τα μυστικά των οποίων είναι γνωστά μόνο στους επικεφαλής τεχνικούς. Ο Στάλιν και ο Φορντ, μπορούμε να πούμε ότι συναντιούνται εδώ και έτσι ένας φαύλος κύκλος εγκαθίσταται η τυποποίηση έμφυτη σε κάθε μηχανικό και μαζικό προϊόν καθορίζει και επιβάλλει την τυποποίηση σ' αυτούς που τα καταναλώνουν, η ομοιομορφία των προτιμήσεων και η βαθμιαία μείωση τους σε μερικούς τύπους αντιστοιχεί σε ότι ακριβώς εκδηλώνεται στην ψυχή των ανθρώπων. Στην Αμερική όλα εργάζονται για αυτόν τον σκοπό υπακοή στην "καθημερινότητα" και "σύμπτωση απόψεων" είναι το σύνθημα σε όλα τα επίπεδα της ύπαρξης. Έτσι όσο τα φράγματα δεν σπάζουν από φαινόμενα όπως το οργανωμένο έγκλημα και από άλλες ανεξέλεγκτες μορφές "υπεραναπληρώσεων" (έχω αναφέρει πριν την "γενιά των μπητς"), η Αμερικάνικη ψυχή είναι προστατευμένη από κάθε υπερβατικό ερέθισμα λόγω της αισιόδοξης και υπεραπλουστευτικής άποψης που έχει για τον κόσμο.

Έτσι, η μεγάλη πλειοψηφία των Αμερικάνων μπορεί να ειπωθεί ότι αντιπροσωπεύει μια διάψευση σε μεγάλο βαθμό του καρτεσιανού αξιώματος, "Cogito ergo sum" (**Σ.Μ. σκέφτομαι άρα υπάρχω**) "δεν σκέφτονται και υπάρχουν." Ακόμα περισσότερο, σε πολλές περιπτώσεις είναι επικίνδυνοι και ο πρωτογονισμός τους αρκετές φορές είναι χειρότερος από τον σλάβικο πρωτογονισμό του "homo sovieticus".

Προφανώς, η διαδικασία ισοπέδωσης επηρεάζει επίσης και τα φύλα. Η Σοβιετική απελευθέρωση της γυναίκας είναι ανάλογη με την απελευθέρωση, η οποία στην Αμερική η φεμινιστική ηλιθιότης, προερχόμενη από " δημοκρατικά" λογικά συμπεράσματα, έχει επιτευχθεί προ πολλού, μαζί με την υλική και ουσιαστική υποβάθμισητου άνδρα. Μέσω των αμέτρητων και επαναλαμβανόμενων διαζυγίων η αποσύνθεση της οικογένειας στην Αμερική χαρακτηρίζεται από τον ίδιο ρυθμό που θα περιμέναμε από μια κοινωνία που γνωρίζει μόνο "συντρόφους".

Οι γυναίκες, εγκαταλείποντας την αληθινή τους φύση, πιστεύουν ότι θα εξυψωθούν ασχολούμενες με όλες τις παραδοσιακά ανδρικές δραστηριότητες . Αυτές οι γυναίκες είναι αγνές στην ανηθικότητά τους και κοινότοπες ακόμη και στις πιο ταπεινές διαστροφές τους πολύ συχνά βρίσκουν στο αλκοόλ τον τρόπο για να λυτρωθούν από τις αταπιεσμένες η αποκλίνουσες δραστηριότητες της φύσης τους. Επιπλέον, οι νέες γυναίκες φαίνεται να γνωρίζουν πολύ λίγα για την πολικότητα και τον στοιχειώδη μαγνητισμό του φύλου καθώς ικανοποιούνται με μία συντροφική και επιπόλαιη πολύγαμικότητα. Αυτά τα φαινόμενα είναι τυπικά Αμερικάνικα, ακόμη και αν η μεταδοτική εξάπλωσή τους σε όλον τον κόσμο δυσκολεύει τους ανθρώπους να ανιχνεύσουν την προέλευσή τους στην Αμερική. Στην πραγματικότητα , εάν υπάρχει μία διαφορά μεταξύ αυτής της πολυγαμικότητας και αυτής που οραματίσθηκε ο κομμουνισμός, επιλύθηκε κατά μία μειωτική έννοια από ένα γυναικοκρατικό παράγοντα, βάσει του οποίου κάθε γυναίκα και κορίτσι στην Αμερική και στις άλλες Αγγλοσαξονικές χώρες θεωρεί φυσικότατο ότι κάποιο είδος υπαρξιακής υπεροχής έχει απονεμηθεί σε αυτήν ως απαράγραπτο δικαίωμα. **(4)**

Στην πρώιμη περίοδο του μπολσεβικισμού προτάθηκε η ιδέα μίας κακόφωνης, κολεκτιβιστικής μουσικής με την πρόθεση να αφαιρεθούν τα συναισθηματικά αστικά περιεχόμενα. Αυτό ακριβώς έκανε πραγματικότητα η Αμερική σε μεγάλη κλίμακα και το διέδωσε σε όλο τον κόσμο δια μέσου ενός πολύ ενδεικτικού φαινομένου της τζαζ. Στις αίθουσες χορού των Αμερικάνικων πόλεων όπου εκατοντάδες ζευγάρια κουνιούνται σαν επιληπτικές μαριονέτες στους ήχους της μαύρης μουσικής, αυτό που αφυπνίζεται είναι πραγματικά μία "μαζική σύγχυση" και η ζωή μιας μηχανοποιημένης μαζικής ύπαρξης. Πολύ λίγα φαινόμενα είναι τόσο ενδεικτικά της γενικής δομής του σύγχρονου κόσμου σε αυτήν την τελευταία του φάση, αφού αυτό που την χαρακτηρίζει είναι η συνύπαρξη ενός μηχανικού, άψυχου στοιχείου που συνίσταται από την δράση ενός πρωτόγονου και υποπροσωπικού τύπου που μεταφέρει τον άνθρωπο σε ένα κλίμα συγκεχυμένων αισθήσεων (**"ένα πετρωμένο δάσος κατεστραμμένο από το χάος" είπε ο H. Miller**).

Επιπλέον, αυτό που στον Μπολσεβικισμό προγραμματίσθηκε και περιοδικά υλοποιήθηκε σε επιδεικτικές αναπαραστάσεις αφύπνισης της προλεταριακής κοινωνίας με σκοπό την συστηματική ενεργοποίηση των μαζών, στην Αμερική βρήκε το ισοδύναμο του πολύ καιρό πριν αλλά σε μεγαλύτερη κλίμακα και με ένα αυθόρμητο τρόπο.

Αναφέρομαι στο χωρίς νόημα παραλήρημα των αθλητικών γεγονότων, που πηγάζει από μία αγροίκα και υλιστική υποβάθμιση της λατρείας της δράσης. Αυτές οι μανίες αντιπροσωπεύουν φαινόμενα της εισβολής του μαζικού και την οπισθοδρόμηση στο μαζικό. Ο Walt Whitman, Αμερικανός ποιητής και μυστικιστής της Δημοκρατίας, Μπορεί να θεωρείται σαν πρόδρομος αυτής της "μαζικής ποίησης" που προτρέπει κάποιον σε δράση, και η οποία είναι ένα από τα κομμουνιστικά πρότυπα και προγράμματα. Ένα παρόμοιο είδος λυρισμού διαπερνά αρκετές πλευρές της Αμερικάνικης ζωής: αθλήματα, αδιάκοπη δραστηριότητα, παραγωγικότητα και εθελοντική εργασία.

Όπως στην περίπτωση της Ε.Σ.Σ.Δ.. όπου περι-

μένουμε αρκετές εξελίξεις για να εύρουν διέξοδο τα πρωτόγονα και χαοτικά κατάλοιπα της σλαβικής ψυχής, έτσι και στην Αμερική, τα ατομικιστικά υπολείμματα του πνεύματος των αγελαδάρηδων, των πιονέρων και ότι αποπνέουν τα έργα των γκάνγκστερς και των αναρχικών υπαρξιστών, περιμένουμε λογικά να έρθουν, ενδεχομένως περιορισμένα, στην επιφάνεια και να πάρουν την θέση τους στην κυρίαρχη τάση. Εντός αυτού του γενικού πλαισίου θα ήτο εύκολο να έχουμε και άλλα στοιχεία σχετικά με τις ομοιότητες των δύο χωρών, που θα μας επέτρεπαν να δούμε στην κομμουνιστική Ρωσία και στην Αμερική τις δύο όψεις του ιδίου νομίσματος, ή δύο ρεύματα των οποίων οι καταστρεπτικές πορείες συγκλίουν. Η πρώτη είναι μία πραγματικότητα που ξεδιπλώνεται κάτω από την σιδερένια γροθιά μίας δικτατορίας και μέσω μίας πλήρους κρατικοποίησης και μίας ορθολογικής οργανώσεως. Η δεύτερη είναι μία αυθόρμητη πραγμάτωση (και για αυτό πιο ανησυχητική) ενός τύπου ανθρώπου που αποδέχεται και ακόμη περισσότερο επιζητεί αυτό που είναι, που νιώθει υγιής, ελεύθερος και δυνατός και αυτό βάζει σε εφαρμογή τις ίδιες τάσεις όπως στον κομμουνισμό αλλά χωρίς την φανατική και μοιρολατρική αφοσίωση του σλάβου κομμουνιστή. Και ακόμη, πίσω από τους δύο "πολιτισμούς" αυτοί που έχουν μάτια και βλέπουν μπορούν να διακρίνουν τα προειδοποιητικά σημάδια του ερχομού του "Ακατονόμαστου Κτήνους".

Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν μερικοί που ακόμη πιστεύουν ότι η Αμερικάνικη "δημοκρατία" είναι το "αντίδοτο" του Σοβιετικού κομμουνισμού και η μόνη εναλλακτική λύση για τον υποτιθέμενο ελεύθερο κόσμο. Γενικά μιλώντας, ο κίνδυνος φαίνεται να προέρχεται από μία βάρβαρη, φυσική επίθεση από το εξωτερικό αλλά όχι προερχόμενη από το εσωτερικό. Για αρκετό καιρό η Ευρώπη είναι κάτω από την επιρροή της Αμερικής και για αυτό έχει υποστεί τις διαστρεβλωμένες παραδοσιακές αξίες και ιδέες που είναι έμφυτες στον Βορειοαμερικανικό κόσμο. Αυτό έχει συμβεί ως ένα είδος θανάσιμης αντίδρασης. Η Αμερική αντιπροσωπεύει μία **"Μακρινή Δύση"** (**Σ.Μ. "Far West" στο κείμενο**) και περιέχει την απώτερη και ριζική εξέλιξη των βασικών τάσεων οι οποίες έχουν υιοθετηθεί από τον σύγχρονο Δυτικό πολιτισμό.

Έτσι δεν είναι πιθανό να εγερθεί μία έγκυρη αντίδραση κατά του σύγχρονου κόσμου εφόσον αντέχουν οι αρχές του και ιδιαίτερα οι τεχνολογικές αυταπάτες στις οποίες βασίζεται. Με την εξέλιξη αυτής της επιταχυνόμενης επιρροής οι ευκαιρίες θα υπάρξουν όταν ο κλοιός γύρω από την Ευρώπη από Ανατολή και Δύση, που άρχισε μετά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, δεν έχει νέες ιδέες να προσφέρει. Αυτό θα τερματίσει την διατήρηση μιας αυτόνομης και ηγεμονικής παγκόσμιας δύναμης, ακόμη και στον πολιτικό τομέα, χωρίς καν να έχει τον χαρακτήρα μιας συνθηκολόγησης. Η τελική κατάρρευση δεν θα έχει καν τον χαρακτήρα μιας τραγωδίας.

Ο ελεύθερος κόσμος και η Αμερική, πιστεύοντας ότι κατέχουν μία παγκόσμια αποστολή να εκπληρώσουν, αντιπροσωπεύουν μια πραγματικότητα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Μια ενδεχόμενη σύγκρουση μεταξύ τους θα είναι, στο επίπεδο της παγκόσμιας ανατροπής, η τελευταία των βίαιων διαδικασιών και θα έχει ως αποτέλεσμα το φοβερό ολοκαύτωμα εκατομμυρίων ανθρώπινων ζωών και έτσι, η τελευταία φάση εκφυλισμού και μετατόπιση της δύναμης μέσω και των τεσσάρων παραδοσιακών καστών και ο ερχομός μιας κολλεκτιβοποιημένης ανθρωπότητας θα γίνει τελικά πραγματικότης. Ακόμα όμως κι αν η επίφοβη καταστροφή ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος αποτραπεί, αυτός ο πολιτισμός των τιτάνων, του σιδήρου, του κρυστάλλου, και των τσιμεντένιων μητροπόλεων, των μετακινούμενων μαζών, των στατιστικών, και της τεχνολογίας που χαλιναγωγεί τις δυνάμεις της ύλης θα εμφανιστεί ως ένας κόσμος που ταλαντεύεται στην τροχιά του μια ημέρα θα αποσπαστεί ελεύθερος και θα χαθεί σε ένα διάστημα στο οποίο δεν υπάρχει κανένα φως εκτός από την ολέθρια λάμψη από την επιτάχυνση της πτώσης του.

4 **Αυτό επίσης αντανακλάται στην απίστευτη αυστηρότητα των ποινικών τιμωριών που σε μερικές πολιτείες (συμπεριλαμβανομένης της θανατικής ποινής) αποδίδονται για "σεξουαλικά εγκλήματα" κατά γυναικών.**

Το έτος 2000

Μια διορατική ματιά στο μέλλον της Ευρώπης

από την Ε. Χ. Παππά

Ο Paul Joseph Goebbels γεννήθηκε στη μικρή βιομηχανική πόλη Rheydt της Ρηνανίας στις 29 Οκτωβρίου 1897. Ο πατέρας του ήταν διευθυντής μιας τοπικής βιομηχανίας υφασμάτων, και η μητέρα του, αυστηρών καθολικών αρχών, μητέρα δυο ακόμη γυιών και μιας κόρης. Σε ηλικία 4 ετών ο Γκαίμπελς επλήγη από πολιομυελίτιδα η οποία του άφησε ασθενές και κοντύτερο κατά 10 εκατοστά το αριστερό του πόδι.

Με την έκρηξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, την 1η Αυγούστου 1914, ζητά να καταταγεί εθελοντικά στο στρατό, αλλά λόγω της αναπηρίας του η αίτησή του απορρίπτεται. Κλείνεται τότε στη σοφίτα του σπιτιού του και δε θέλει να μιλήσει σε κανέναν. Στη σκέψη ότι δεν θα μπορέσει ποτέ να φανεί χρήσιμος στην πατρίδα του, υποφέρει, και αναζητά τρόπο να την υπηρετήσει, αναπτύσσοντας τις πνευματικές του ικανότητες.

Αν και η μητέρα του τον προόριζε για κληρικό, από το 1917 ως το 1921, και παρά τα μεγάλα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει, σπουδάζει Ιστορία, Λογοτεχνία και Φιλοσοφία στα πανεπιστήμια της Βόννης, του Μονάχου και της Χαϊδελβέργης. Δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση στο Βιργίλιο και τον Κικέρωνα αλλά η διδακτορική του εργασία (1922) έχει θέμα την Ιστορία του Ρομαντικού Δράματος.

Δοκιμάζει να γράψει ποίηση, θεατρικά έργα, και άρθρα σε εφημερίδες.

Την ίδια χρονιά παρευρίσκεται σε ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ. "Εκείνη τη στιγμή, ξαναγεννήθηκα", γράφει. Μετά το πέρας της ομιλίας, ζητά να εγγραφεί στο NSDAP.

Το 1924 είναι συντάκτης στην Volkische Freiheit (Η Ελευθερία του Λαού) και στην NS-Briefe των αδελφών Στράσσερ. Στη διένεξή τους με το Χίτλερ ο Γκαίμπελς αμφιταλαντεύεται, αλλά η αποφασιστικότητα και το όραμα του Χίτλερ τον κερδίζει, και παίρνει το μέρος του.

Το 1926 γίνεται Gauleiter του κόμματος στην περιοχή Βερολίνου-Βρανδεμβούργου. Εκεί αρχίζει να ξεδιπλώνει τις ικανότητές του ως ομιλητής αλλά και ως διοργανωτής συγκεντρώσεων. Χάρις στις ριζοσπαστικές για μη κομμουνιστικό κόμμα τακτικές του, το NSDAP γίνεται για πρώτη φορά γνωστό στο ευρύ κοινό. Ο αριθμός των μελών στην περιοχή ευθύνης του αυξάνεται θεαματικά.

Από το 1927 ως το 1935 εκδίδει τη δική του εβδομαδιαία εφημερίδα **"Der Angriff" (Η Επίθεση)** με κύριο μέλημα τη διάδοση στο λαό της εθνικοσοσιαλιστικής φιλοσοφίας.

Το 1929 του ανατίθεται η επικοινωνία του κόμματος. Οργανώνει δυο προεκλογικές εκστρατείες του Χίτλερ για την προεδρία. Μελετά τις αμερικανικές τεχνικές προπαγάνδας και τις προσαρμόζει στην ψυχολογία του γερμανικού λαού και τις ανάγκες του κόμματος.

Στις 13 Μαρτίου 1933, λίγο μετά την άνοδο του Χίτλερ στην Καγκελαρία, ο Γκαίμπελς αναγορεύεται σε υπουργό διαφωτίσεως και προπαγάνδας του Ράιχ. Για τους σκοπούς της κυβέρνησης χρησιμοποιεί όλα τα υπάρχοντα και ιδίως τα νέα μέσα επικοινωνίας: εφημερίδες, θέατρο, αλλά και ραδιόφωνο και κινηματογράφο.

Στα χρόνια του πολέμου αναλαμβάνει να στηρίξει το ηθικό των μετό-

πισθεν τόσο μέσω των ραδιοφωνικών μηνυμάτων του, όσο και με τη συχνή παρουσία του στις βομβαρδισμένες πόλεις του Reich. Σημαντική και ενδεικτική της ετοιμότητας και της ψυχραιμίας που τον διέκριναν ήταν και η αποφασιστική συμβολή του στην αποτυχία του πραξικοπήματος της 20ης Ιουλίου 1944 εναντίον του Φύρερ.

Τα γεγονότα και το όλο κλίμα της εποχής του περιγράφονται παραστατικά στα περίφημα ημερολόγιά του, ένα μέρος των οποίων εκδόθηκε με τον τίτλο "Από το Κάιζερχοφ εις την Καγκελαρίαν του Ράιχ" και το οποίο καλύπτει την περίοδο των αγώνων και της ανόδου του NSDAP στην εξουσία.(30 Ιανουαρίου 1933). Στην ελληνική γλώσσα και σε φωτογραφική επανατύπωση της εκδόσεως του 1935, κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις ΑΣΚΑΛΩΝ.

Τον Απρίλιο του 1945, αν και βλέπει τα σοβιετικά στρατεύματα να πλησιάζουν, αρνείται να διαφύγει, όπως επιχειρούν άλλοι γερμανοί αξιωματούχοι, και παραμένει με την οικογένειά του στο πλευρό του Φύρερ. Την 1η Μαΐου 1945, την επομένη της αυτοκτονίας του Αδόλφου Χίτλερ και της συζύγου του Εύας, η Μάγδα Γκαίμπελς δίνει μαζί με το δείπνο, ισχυρό υπνωτικό στα έξι παιδιά τους, ώστε να μην πέσουν στα χέρια του εχθρού. Το ίδιο βράδυ ακολουθούν, με δυο πυροβολισμούς, ο Γκέμπελς και η σύζυγός του. Τα σώματά τους αποτεφρώνονται στον κήπο της Καγκελαρίας.

Στις 29 Απριλίου του 1945 ο Γκαίμπελς γράφει: " ***Ο Φύρερ με διέταξε, εάν η άμυνα της πρωτεύουσας του Ράιχ καταρρεύσει, να εγκαταλείψω το Βερολίνο. Για πρώτη φορά στη ζωή μου πρέπει να αρνηθώ κατηγορηματικά διαταγή του Φύρερ. Η γυναίκα μου και τα παιδιά μου συνηγορούν σε αυτήν την άρνησή μου. Αλλιώς, -εκτός από το γεγονός ότι αισθήματα ανθρωπισμού και πίστεως μας απαγορεύουν να εγκαταλείψουμε το Φύρερ την ώρα της μέγιστης ανάγκης του- θα είμαι για όλη την υπόλοιπη ζωή μου ένας άτιμος προδότης και δειλός, και θα έχανα τον αυτοσεβασμό μου μαζί με το σεβασμό των συμπολιτών μου (...) Γι' αυτό το λόγο, μαζί με τη γυναίκα μου και εκ μέρους των παιδιών μου (...) εκφράζω την αταλάντευτη απόφαση να μην εγκαταλείψω την πρωτεύουσα του Ράιχ, ακόμη και αν πέσει, αλλά, στο πλευρό του Φύρερ, να τερματίσω μια ζωή η οποία δεν θα έχει πλέον αξία για μένα αν δεν μπορώ να είμαι στην υπηρεσία και στο πλευρό του Φύρερ***".

Ο Γκαίμπελς διέθετε εκτός των άλλων, εξαιρετική διορατικότητα, όπως φαίνεται και από το ακόλουθο άρθρο του που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα "Das Reich" στις 25 Φεβρουαρίου 1945. Οι παρατηρήσεις του σχετικά με το μέλλον των σχέσεων Ανατολικών και Δυτικών συμμάχων και τη μπολσεβίκικη κυριαρχία στην Ευρώπη, προκαλούν θλίψη για την εξέλιξη των γεγονότων και θαυμασμό για την πολιτική σκέψη του ανδρός.

Το έτος 2000

ΔΡ. ΓΙΟΖΕΦ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

Οι τρεις αντίπαλοι πολέμαρχοι, αναφέρουν Αμερικανικές πηγές, συμφώνησαν στη Διάσκεψη της Γιάλτας με την πρόταση του Ρούσβελτ για ένα πρόγραμμα που θα καταστρέψει και θα εξαφανίσει το Γερμανικό λαό μέχρι το έτος 2000. Πρέπει κανείς να παραδεχτεί την κατά κάποιο τρόπο μεγαλεπήβολη φύση της πρότασης. Θυμίζει κάποιον από τους ουρανοξύστες στη Νέα Υόρκη που σκαρφαλώνουν ψηλά μέσα στον ουρανό και που οι επάνω όροφοί τους δέρνονται από τον άνεμο. Πώς θα είναι ο κόσμος το έτος 2000; Ο Στάλιν, ο Τσόρτσιλ και ο Ρούσβελτ το προσδιόρισαν, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά τον Γερμανικό λαό. Θα πρέπει όμως κανείς να αμφιβάλει για το αν αυτοί και εμείς θα συμπεριφερθούμε με τον τρόπο που προλέγουν.

Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει το μακρινό μέλλον, αλλά υπάρχουν ορισμένα στοιχεία και πιθανότητες που είναι ξεκάθαρα για τα επόμενα πενήντα χρόνια. Για παράδειγμα, κανείς από αυτούς τους εχθρικούς αρχηγούς κρατών που δημιούργησαν αυτό το λαμπρό σχέδιο δεν θα είναι ζωντανός, η Αγγλία θα έχει το πολύ 20 εκατομμύρια κατοίκους, τα παιδιά των παιδιών μας θα έχουν αποκτήσει παιδιά, και τα γεγονότα αυτού του πολέμου θα έχουν βυθιστεί στο μύθο. Μπορεί κανείς επίσης να προβλέψει με μεγάλο βαθμό βεβαιότητας ότι η Ευρώπη θα είναι μια ενωμένη ήπειρος το έτος 2000. Θα πετά κανείς από το Βερολίνο στο Παρίσι για πρωινό σε δεκαπέντε λεπτά, τα πιο σύγχρονα όπλα μας θα θεωρούνται αντίκες, και άλλα πολλά. Παρ' όλα αυτά η Γερμανία θα βρίσκεται ακόμη υπό στρατιωτική κατοχή σύμφωνα με τα σχέδια της Διάσκεψης της Γιάλτα, και οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί θα εκπαιδεύουν το λαό της στη δημοκρατία. Πόσο άδειοι πρέπει να είναι οι εγκέφαλοι αυτών των τριών τσαρλατάνων-τουλάχιστον στην περίπτωση των δύο από αυτούς!

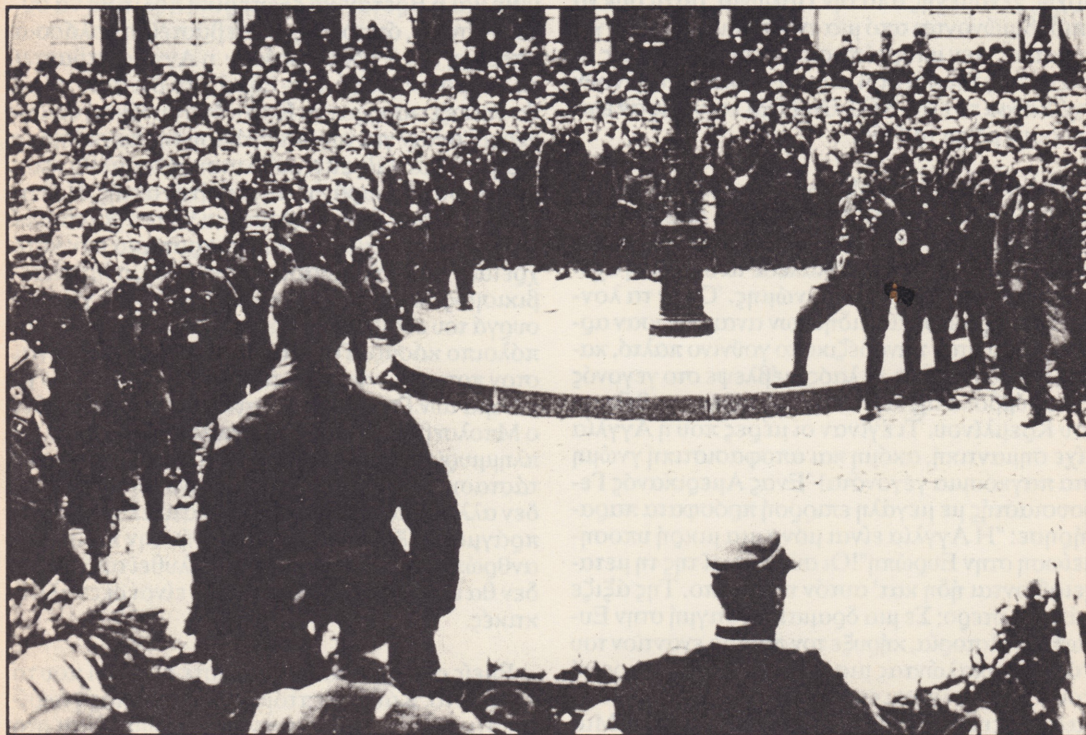
Ο τρίτος, ο Στάλιν, επιδιώκει περισσότερο μακροπρόθεσμους σκοπούς από τους δυο συντρόφους του. Δεν σχεδιάζει βέβαια να τους ανακοινώσει δημοσίως, αλλά αυτός και οι 200 εκατομμύρια σκλάβοι του θα παλέψουν σκληρά γι' αυτούς. Βλέπει τον κόσμο διαφορετικά απ' ό,τι τα πλουτοκρατικά μυαλά. Βλέπει ένα μέλλον στο οποίο ο κόσμος όλος θα υπόκειται στη δικτατορία της Διεθνούς της Μόσχας, δηλαδή του Κρεμλίνου. Το όνειρό του μπορεί να μοιάζει παράλογο, αποκύημα φαντασίας, αλλά αν εμείς οι Γερμανοί δεν τον σταματήσουμε, θα γίνει αναμφίβολα πραγματικότητα. Αυτό θα συμβεί ως εξής: **Εάν ο Γερμανικός λαός καταθέσει τα όπλα του, οι Σοβιετικοί, σύμφωνα με τη συμφωνία μεταξύ Ρούσβελτ, Τσόρτσιλ και Στάλιν, θα καταλάβουν όλη την Ανατολική και Νοτιοανατολική Ευρώπη μαζί με το μεγαλύτερο μέρος του Ράιχ. Ένα σιδηρούν παραπέτασμα θα πέσει πάνω σ' αυτήν την τεράστια έκταση που θα ελέγχει η Σοβιετική Ένωση, πίσω από το οποίο οι λαοί θα εξοντώνονται.** Ο Εβραϊκός τύπος στο Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη θα εξακολουθούν πιθανότατα να χειροκροτούν. Το μόνο που θα απομείνει θα είναι ανθρώπινη πρώτη ύλη, μια ηλίθια μάζα εκατομμυρίων προλεταριοποιημένων εργαζόμενων ζώων σε αναβρασμό, που το μόνο που θα ξέρουν είναι αυτά που το Κρεμλίνο θα έχει θελήσει να ξέρουν σε σχέση με τον υπόλοιπο κόσμο. Χωρίς ηγεσία, θα πέσουν απελπισμένα στα χέρια της αιμοσταγούς Σοβιετικής δικτατορίας. Ο,τι απομείνει από την Ευρώπη θα πέσει σε χαοτική πολιτική και κοινωνική σύγχυση που θα προετοιμάσει το δρόμο για τη Μπολσεβικοποίηση που θα ακολουθήσει. Η ζωή και η επιβίωση σε αυτά τα έθνη θα γίνει κόλαση, κάτι που αποτελεί τελικά και το σκοπό του όλου εγχειρήματος.

Πέρα από τα εσωτερικά προβλήματα οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής φύσεως, η Αγγλία θα υποστεί μείωση του πληθυσμού της γεγονός που θα την καταστήσει ακόμη λιγότερο ικανή να προασπίσει τα συμφέροντά της στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο απ' ό,τι είναι σήμερα. Στα 1948 η προεκλογική εκστρατεία του Ρούσβελτ θα αποτύχει όπως απέτυχε και του Ουίλσον μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, κι ένας ρεπουμπλικάνος απομονωτιστής θα γίνει πρόεδρος των Η.Π.Α. Η πρώτη επίσημη ενέργειά του θα είναι πιθανώς η απομάκρυνση των αμερικανικών στρατευμάτων από το ευρωπαϊκό "τσουκάλι της μάγισσας". Το σύνολο του αμερικανικού πληθυσμού θα εγκρίνει, χωρίς καμία αμφιβολία, την κίνηση αυτή. Καθώς δ ε θα υπάρχει καμία άλλη στρατιωτική δύναμη στην ευρωπαϊκή ήπειρο, στην καλύτερη περίπτωση, 60 βρετανικά Συντάγματα θα αντιμετωπίσουν 600 Σοβιετικά. Ο Μπολσεβικισμός είναι βέβαιο ότι δ ε θα έχει μείνει ανενεργός κατά τη διάρκεια

αυτής της περιόδου. Μια κυβέρνηση Εργατικών, ίσως και ριζοσπαστική μισο-μπολσεβίστικη, θα τεθεί επί κεφαλής της Αγγλίας. **Υπό την πίεση μιας κοινής γνώμης μαγειρευμένης από τον Εβραϊκό τύπο και από ένα λαό που θα φοβάται τον πόλεμο, σύντομα θα ανακοινώσει την αδιαφορία της για την Ευρώπη.** Το πόσο γρήγορα μπορεί να συμβούν αυτά τα πράγματα είναι φανερό από το παράδειγμα της Πολωνίας σήμερα.

Ο λεγόμενος Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος, θα είναι πιθανότατα μικρός σε διάρκεια, και η ήπειρός μας θα βρεθεί κάτω από τα πόδια μηχανοκίνητων ρομπότ από τις στέπες. Αυτή θα είναι μια ατυχής κατάσταση για τον Μπολσεβικισμό. Θα βρει την ευκαιρία να εισέλθει στην Αγγλία και να τυλίξει στις φλόγες τη γη της παραδοσιακής δημοκρατίας. Το σιδηρούν παραπέτασμα θα πέσει και πάλι πάνω από αυτήν την τεράστια τραγωδία των εθνών. Κατά τα επόμενα πέντε χρόνια, εκατοντάδες εκατομμύρια σκλάβων θα κατασκευάζουν τανκς, μαχητικά και βομβαρδιστικά. Τότε θα ξεκινήσει η γενική επίθεση εναντίον των Η.Π.Α. **Το δυτικό ημισφαίριο, το οποίο παρά τις ψευδείς εναντίον μας κατηγορίες ποτέ δεν απειλήσαμε, θα βρεθεί σε σοβαρότατο κίνδυνο. Κάποια μέρα, αυτοί στις Η.Π.Α. θα καταριόνται την ημέρα που ένας εδώ και καιρό ξεχασμένος αμερικανός πρόεδρος δημοσιοποίησε τις αποφάσεις μιας εδώ και καιρό βυθισμένης στο θρύλο συνάντησης στη Γιάλτα.**

Οι δημοκρατίες δεν είναι σε θέση να χειριστούν το μπολσεβίκικο σύστημα, καθώς χρησιμοποιούν εντελώς διαφορετικές μεθόδους. Απέναντί του είναι τόσο ανήμπορες όσο ανήμπορα ήσαν τα αστικά κόμματα στη Γερμανία εναντίον των κομμουνιστών πριν να αναλάβουμε εμείς την εξουσία. Σε αντίθεση με τις Η.Π.Α., το σοβιετικό σύστημα δ ε χρειάζεται να υπολογίσει την κοινή γνώμη ή το βιοτικό επίπεδο του λαού. Γι' αυτό δ ε χρειάζεται να φοβάται τον οικονομικό ανταγωνισμό των Η.Π.Α. , ούτε βέβαια τον στρατιωτικό. Ακόμη και αν επρόκειτο να τελειώσει ο πόλεμος όπως το φαντάζονται ο Ρούσβελτ και ο Τσώρτσιλ, οι πλουτοκρατικές χώρες θα είναι ανυπεράσπιστες ενώπιον του ανταγωνισμού από τη Σοβιετική Ένωση στις παγκόσμιες αγορές, εκτός εάν αποφασίσουν να χαμηλώσουν σημαντικά τους μισθούς και το βιοτικό επίπεδο. Αλλά αν το κάνουν αυτό, δεν θα μπορούν να αντισταθούν στις μπολσεβίκικες αναταραχές. Όπως και αν καταλήξουν τα πράγματα,

Ο Γκαίμπελς μιλάει σε συγκέντρωση του Κόμματος το 1931 στο Βερολίνο

ο Στάλιν θα είναι ο τελικός νικητής και ο Ρούσβελτ και ο Τσώρτσιλ θα είναι οι χαμένοι. Η Αγγλο-Αμερικανική πολιτική του πολέμου έχει φτάσει σε αδιέξοδο. Επικαλέστηκαν πνεύματα που δεν μπορούν πλέον να ξεφορτωθούν. Οι προβλέψεις μας, αρχής γενομένης από την Πολωνία, αρχίζουν να επιβεβαιώνονται από μια εντυπωσιακή σειρά γεγονότων. Δεν μπορεί παρά να γελάσει κανείς όταν οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί καταστρώνουν σχέδια για το έτος 2000. Θα είναι ευτυχείς αν επιβιώσουν μέχρι το 1950.

Δεν υπάρχει σκεπτόμενος Άγγλος που να μην μπορεί να δει σήμερα τι συμβαίνει. Ο Βρετανός Πρωθυπουργός φορούσε στη Γιάλτα ένα ρώσικο γούνινο παλτό. Αυτό προκάλεσε τα δυσμενή σχόλια της Αγγλικής κοινής γνώμης. Όταν τα λονδρέζικα πρακτορεία ειδήσεων ανακοίνωσαν αργότερα ότι ήταν καναδέζικο το γούνινο παλτό, κανείς δεν τα πίστεψε. Ο λαός διέβλεψε στο γεγονός ένας σύμβολο της Αγγλικής υποταγής στη θέληση του Κρεμλίνου. Τι έγιναν οι μέρες που η Αγγλία είχε σημαντική, ακόμη και αποφασιστική γνώμη στα παγκόσμια γεγονότα! ΄Ενας Αμερικανός Γερουσιαστής με μεγάλη επιρροή πρόσφατα παρατήρησε: "Η Αγγλία είναι μόνο μια μικρή υποσημείωση στην Ευρώπη"! Οι σύντροφοί της τη μεταχειρίζονται ήδη κατ' αυτόν τον τρόπο. Της άξιζε κάτι καλύτερο; Σε μια δραματική στιγμή στην Ευρωπαϊκή Ιστορία, κήρυξε τον πόλεμο εναντίον του Ράιχ, προκαλώντας μια παγκόσμια αναταραχή που όχι μόνον είναι εκτός ελέγχου, αλλά απειλεί να αφήσει ερειπωμένη την ίδια την Αγγλία. Μια μικρή επέκταση της Γερμανίας σε καθαρά Γερμανικά εδάφη προς Ανατολάς, ήταν αρκετή για να ειδωθεί ως κίνδυνος για την ισορροπία δυνάμεων στην Ευρώπη. Στον πόλεμο που ακολούθησε, η Αγγλία έκρινε απαραίτητο να εκπαραθυρώσει τη διακοσίων ετών πολιτική της για ισορροπία δυνάμεων. Τώρα, μια παγκόσμια δύναμη έχει εισέλθει στην Ευρώπη που ξεκινά από το Βλαδιβοστόκ στα Ανατολικά και δεν θα σταματήσει στα Δυτικά μέχρις ότου ενσωματώσει την ίδια τη Μεγάλη Βρετανία στη δικτατορία της.

Είναι περισσότερο και από αφελές εκ μέρους του Βρετανού Πρωθυπουργού να κάνει σχέδια για την πολιτική και κοινωνική κατάσταση του Ράιχ το έτος 2000. Στα ερχόμενα χρόνια και δεκαετίες, η Αγγλία θα έχει πιθανότατα άλλες έγνοιες. Θα χρειαστεί να αγωνιστεί απελπισμένα προκειμένου να διατηρήσει ένα μικρό κομμάτι της παλιάς δύναμής της στον κόσμο. Δέχθηκε τα πρώτα χτυπήματα κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, και τώρα κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου αντιμετωπίζει την τελική χαριστική βολή.

Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί τα πράγματα να καταλήγουν διαφορετικά, αλλά τώρα είναι πια πολύ αργά. Ο Φύρερ έκανε πολλές προτάσεις στο Λονδίνο την τελευταία φορά τέσσερις εβδομάδες πριν αρχίσει ο πόλεμος. Πρότεινε η Γερμανική και η Βρετανική εξωτερική πολιτική να συνεργαστούν, ότι το Ράιχ θα σεβαστεί τη θαλάσσια υπεροχή της Αγγλίας εφόσον η Αγγλία σεβαστεί τη Γερμανική ισχύ στην ξηρά, και ότι στον αέρα θα υπάρξει ισορροπία. Και οι δύο δυνάμεις θα συνεργάζονταν για την διασφάλιση της παγκόσμιας ειρήνης, και η Βρετανική Αυτοκρατορία θα ήταν καθοριστικός παράγων της ειρήνης αυτής. Η Γερμανία θα ήταν έτοιμη ακόμη και να υπερασπισθεί με στρατιωτικά μέσα την Αυτοκρατορία εάν ποτέ χρειαζόταν. Υπό τοιαύτας συνθήκας, ο Μπολσεβικισμός θα είχε περιοριστεί στα αρχικά γενεσιουργά του εδάφη. Θα είχε αποκλεισθεί από τον υπόλοιπο κόσμο. Τώρα ο Μπολσεβικισμός είναι στον ποταμό Οντερ. Τα πάντα εξαρτώνται από το πείσμα των Γερμανών στρατιωτών. Θα απωθηθεί ο Μπολσεβικισμός στην Ανατολή, ή η οργή του θα πλημμυρίσει τη Δυτική Ευρώπη; Αυτή είναι η κατάσταση του πολέμου. Η ανακοίνωση της Γιάλτα δεν αλλάζει τα πράγματα ούτε κατά ελάχιστο. Τα πράγματα εξαρτώνται από αυτήν την κρίση του ανθρώπινου πολιτισμού. Θα επιλυθεί από μας, ή δεν θα επιλυθεί καθόλου. Αυτές είναι οι εναλλακτικές.

Εμείς οι Γερμανοί δεν είμαστε οι μόνοι που το λέμε αυτό. Κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος γνωρίζει ότι σήμερα, όπως συχνά έχει συμβεί και στο παρελθόν, ο Γερμανικός λαός έχει μια Ευρωπαϊκή αποστολή. Εμείς ας μην χάσουμε το θάρρος

μας, παρότι η αποστολή αυτή φέρνει μαζί της τεράστιο πόνο και θυσίες. Οι ανόητοι ξερόλες έφεραν τον κόσμο για άλλη μια φορά στο χείλος της αβύσσου. Την τελευταία στιγμή η θέα της τρομακτικής δυστυχίας έθεσε την ανθρωπότητα σε συναγερμό κι έτσι έκανε τα απαραίτητο βήμα προς τα πίσω την τελευταία στιγμή. Αυτό θα συμβεί και τώρα. Χάσαμε πολλά σ' αυτόν τον πόλεμο. Το μόνο που μας μένει είναι η στρατιωτική μας ισχύς και τα ιδανικά μας. Δεν θα τα εγκαταλείψουμε. Είναι οι βάσεις της ύπαρξής μας και της εκπλήρωσης των ιστορικών μας υποχρεώσεων. Είναι σκληρό, και είναι τρομερό, αλλά είναι ζήτημα τιμής. Μας δόθηκε αυτό το καθήκον επειδή είμαστε οι μόνοι που έχουμε τον απαραίτητο χαρακτήρα και επιμονή. Οποιοσδήποτε άλλος λαός θα είχε λυγίσει. Εμείς όμως, σαν τον Άτλαντα σηκώνουμε το βάρος του κόσμου στις πλάτες μας, χωρίς να έχουμε αμφιβολίες.

Η Γερμανία δεν θα έχει καταληφθεί από τους εχθρούς της το έτος 2000. Το Γερμανικό έθνος θα είναι ο πνευματικός ηγέτης της πολιτισμένης ανθρωπότητας. Το δικαίωμα αυτό το κερδίζουμε με αυτόν τον πόλεμο. Αυτός ο παγκόσμιος αγώνας με τους εχθρούς μας θα ζήσει στις μνήμες των ανθρώπων σαν ένα κακό όνειρο. Τα παιδιά μας και τα παιδιά τους θα ανεγείρουν μνημεία στους πατέρες και τις μητέρες τους για τον πόνο που υπέφεραν, για τη στωική επιμονή με την οποία υπέφεραν τα πάντα, για τη γενναιότητα που επέδειξαν, για τον ηρωισμό με τον οποίο πολέμησαν, για την πίστη με την οποία στάθηκαν στο πλευρό του Φύρερ και στα ιδανικά του στους δύσκολους καιρούς.

Οι ελπίδες μας θα πραγματοποιηθούν στο δικό τους κόσμο, καί τα ιδανικά μας θα είναι πραγματικότητα. Δεν πρέπει ποτέ να το ξεχνάμε αυτό όταν βλέπουμε τις καταιγίδες αυτής της άγριας εποχής να καθρεφτίζονται στα μάτια των παιδιών μας. Ας δράσουμε έτσι ώστε να κερδίσουμε τις αιώνιες ευλογίες και όχι τις κατάρες τους.

ΝΕΑ ΑΠ΄ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Σημαντική αύξηση των ψήφων του σημείωσε το British National Party (BNP) στις βουλευτικές εκλογές της 14ης Ιουνίου, ενώ σε ορισμένες περιοχές όπως το Barnley και το Oldham έλαβε το 16% και το 11% αντιστοίχως. Το BNP αποτελεί την κυριότερη έκφραση του Βρετανικού Εθνικισμού και είναι φυσικό να πρωτοστατεί στις μαχητικές εκδηλώσεις των Βρετανών Πατριωτών, όπως στο Swansla στα τέλη Απριλίου με συγκέντρωση εναντίων των τριτοκοσμικών λαθρομεταναστών.

Στην ίδια όμως κατεύθυνση κινείται και το National Front (NF) το οποίο τα τελευταία χρόνια επαναδραστηριοποιήθηκε και πάλι. Το Nottingham στις 3 Μαρτίου, το Bermondsey στις 7 Απριλίου και στις 12 Μαίου, το Leicester στις 21 Απριλίου και το Oldham στις αρχές Μαίου είναι πόλεις στις οποίες το NF έκανε δυναμικές συγκεντρώσεις για το θέμα των τριτοκοσμικών. Οι ισχνές αντισυγκεντρώσεις των αποβρασμάτων του Antinazi League (ANAL) δεν πτόησαν τους εθνικούς μαχητές και ούτε πρόκειται να τους πτοήσουν στο μέλλον.

Ο Γνωστός Συγγραφέας και Ιστορικός **David Irving** ο οποίος με τα βιβλία του προκαλεί συνεχείς πονοκεφάλους στους σιωνιστικούς κύκλους, προσκλήθηκε να μιλήσει στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης με θέμα την ελευθερία του λόγου.

Διάφορα "αντιφασιστικά" γκροπούσκουλα όπως το ANAL διοργάνωσαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας και μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν γνωρίζουμε αν ματαιώθηκε η ομιλία του David Irving αλλά αυτό που έχει σημασία είναι πως όλος και περισσότερος κόσμος υποστηρίζει τις απόψεις του θαρραλέου αυτού άνδρα.

ΣΟΥΗΔΙΑ

Ένας μεγάλος αριθμός μελών της "Επαναστατικής Κομμουνιστικής Νεολαίας" (ΕΚΝ) διαγράφτηκαν γιατί είχαν άμεσες επαφές με Σουηδούς Εθνικοσοσιαλιστές και πολεμούσαν από κοινού συνδικαλιστές, αναρχικούς και τροσκιστές. Αυτά τα μέλη σχημάτισαν την "Αυταρχική Σοσιαλιστική Φατρία" με θέσεις εναντίων της φυλετικής επιμειξίας και του Καπιταλισμού. Το γεγονός αυτός προκάλεσε εσωτερική κρίση στη ΕΚΝ με αποτέλεσμα τα περισσότερα μέλη να διαγραφούν για "εθνικομπολσεβικική απόκλιση". Το ΕΚΝ αποτελεί τη νεολαία του ακραίου Σταλινικού "Κομμουνιστικού Κόμματος Μαρξιστικού-Λενινιστικού (επαναστατική φατρία)". Είναι χαρακτηριστικό για το κόμμα αυτό (το οποίο διασπάστηκε από το Μαοϊκό Κίνημα στις αρχές της δεκαετίας του '80) πως στο παρελθόν έχει πάρει αρκετές φορές θέσεις εναντίων των μεταναστών και δεν δέχεται ομοφυλόφιλους στις τάξεις του. Αυτές του οι απόψεις έδωσαν στο κόμμα μια θέση στο βιβλίο "Εγκυκλοπαίδεια της Ριζοσπαστικής Δεξιάς".

ΙΤΑΛΙΑ

Το Ιταλικό Εθνικιστικό Κίνημα θρηνεί για τον θάνατο του Massimo Marsello. Μόνο ο Καρκίνος θα μπορούσε να νικήσει έναν τέτοιο δυναμικό άνθρωπο. Σε πολύ μικρή ηλικία εντάσσεται στους "Ένοπλους Επαναστατικούς Πυρήνες" (ΕΕΠ), μια οργάνωση φόβητρο για το Κράτος και τους "Κόκκινους".

Μια σκευωρία η οποία στήνεται στους ΕΕΠ με αφορμή μια ληστεία τράπεζας στη Μάλαγγα της Ισπανίας και μια βόμβα στον Σιδηροδρομικό Σταθμό στη Μπολώνια, τον αναγκάζουν να φυγαδευτεί στην Αγγλία όπου και θα οργανώσει μια μεγάλη μερίδα των Βρετανών Εθνικιστών. Στη κηδεία του η οποία έγινε στις 24 Μαρτίου στη Ρώμη, τον αποχαιρέτησαν Συναγωνιστές του από την Ιταλία, Αγγλία, ΗΠΑ, Ρουμανία και Βέλγιο. **Ο Σύντροφος Massimo Marsello είναι Παρών!**

«Όσο χειρότερα πάνε τα πράγματα, τόσο το καλύτερο για μας»

Μέσα σε αυτόν τον καινούργιο κόσμο, που έρχεται, η Ελλάς με την άρχουσα τάξη που δυστυχώς διαθέτει δεν ήταν δυνατόν παρά να αποτελεί μία μικρογραφία της όλης εξελίξεως. Μεγιστάνες του πλούτου κρατούν στα χέρια τους τις πολιτικές εξελίξεις, την οικονομία της χώρας και τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, ενώ κάποιοι πολιτικοί, δήθεν ανεξάρτητοι, με υποκρισία καταγγέλλουν τα περίφημα διαπλεκόμενα των οποίων γνήσια τέκνα είναι. Επιπλέον, τα προβλήματα της Ελλάδος είναι κάτι περισσότερο από δραματικά. Τουρκική απειλή, οικονομία δευτερογενής σε μαρασμό, για πρωτογενή ούτε λόγος, λαθρομετανάστες, εγκληματικότης, διάλυση της παιδείας, χρηματισμός στην υγεία και άλλα πολλά. Όλα δείχνουν πως ο άνθρωπος με την έννοια του "άνω θρώσκω" ή θα επαναστατήσει ή θα σαπίσει μέσα στην εφιαλτική πραγματικότητα των ημερών που έρχονται. Αυτήν την επανάσταση που θα αποτελέσει ίσως, την μοναδική λύση στο αδιέξοδο του καιρού μας εύστοχα περιγράφει ο Ιούλιος Έβολα σε ένα άρθρο του που έγραψε στην δεκαετία του '70. Στο άρθρο του αυτό λοιπόν λέει:
"Υπάρχουν δύο τρόποι να ξεπεράσουμε την αστική τάξη. Ο ένας οδηγεί χαμηλότερα προς έναν συλλογικό ανθρωπισμό. Ο δεύτερος είναι να την πολεμήσουμε και να επιβληθούμε. Ο νέος άνθρωπος θα είναι αντί-αστικός, αλλά στη βάση μιας ανώτερης, ηρωικής και αριστοκρατικής αντιλήψεως της ζωής. Μόνο ο άνθρωπος που έχει κρατηθεί όρθιος μέσα στην εξαγνιστική πυρρά που έχει καταστρέψει τη ζωή του είναι ικανός για μια τέτοια επανάσταση, ένας άνθρωπος που θα αρνηθεί να γίνει το όργανο μιας ψευτοαντίδρασης συνδέοντας έτσι δυνάμεις και ιδέες που είναι ανώτερες του αστικού κόσμου με την εποχή της οικονομίας. Μόνο με μια απόλυτη άρνηση είναι δυνατόν να δημιουργηθούν οι κατάλληλες αμυντικές γραμμές και η σταθεροποίηση μιας θέσεως, από την οποία την κατάλληλη στιγμή θα προχωρήσει η δράση και η ανοικοδόμηση".

Ο Λαός πρέπει επιτέλους να καταλάβει ότι εμείς οι Εθνικιστές είμαστε η μοναδική εγγύηση και ελπίδα για την μεγάλη ανατροπή και εάν κάποτε ο Λένιν έλεγε ότι "όσο χειρότερα πάνε τα πράγματα, τόσο το καλύτερο για μας", αυτό σίγουρα στις ημέρες μας αφορά μόνον εμάς, αφορά τις δυνάμεις ενός Λαϊκού Επαναστατικού Εθνικιστικού Κινήματος.

Από το Βιβλίο **«ΕΧΘΡΟΙ» ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ**

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Τρανών προγόνων ιχνηλάτες
λαμπρών αγωνιστών παιδιά
οι νέοι είμαστε Σπαρτιάτες
με τη γενναία μας καρδιά

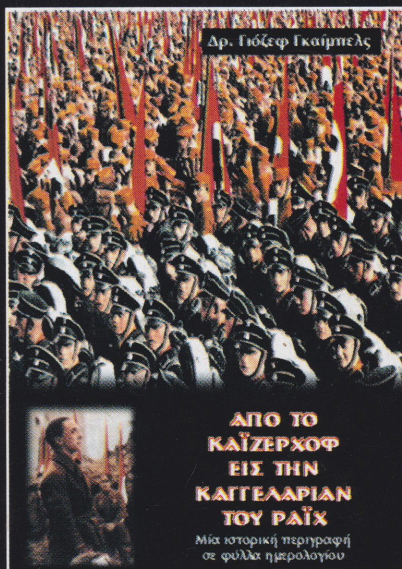
Εμπρός, πάντα εμπρός!
Μιάς νέας δόξης ανατέλλει ο καιρός...
Εμπρός, πάντα εμπρός
Μας οδηγεί του Ελληνισμού το Φώς!

Εμείς ανάψαμε την δάδα
Σε μας γεννήθηκε η οργή
Μια ΝΕΑ θέλουμε ΕΛΛΑΔΑ
Που θα σκεπάση όλη την γη!

Εμπρός, πάντα εμπρός!
Μιάς νέας δόξης ανατέλλει ο καιρός...
Εμπρός, πάντα εμπρός
Μας οδηγεί του Ελληνισμού το Φώς!

ΑΣΚΑΛΩΝ

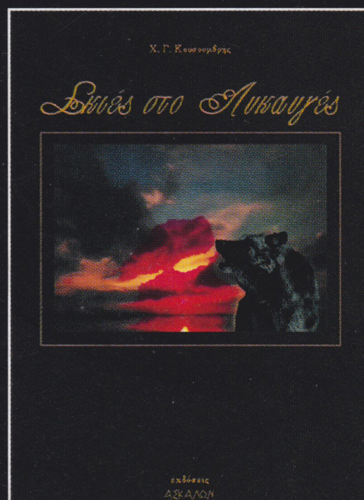
—Νέες Κυκλοφορίες—

Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς
ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΖΕΡΧΟΦ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΓΓΕΛΑΡΙΑΝ ΤΟΥ ΡΑΪΧ

Νίκος Έξαρχος
ΟΜΑΔΑ ΚΡΟΥΣΕΩΣ
ΛΟΓΧΗ

Χ. Γ. Κουσουμβρής
ΣΚΙΕΣ ΣΤΟ
ΛΥΚΑΥΓΕΣ